

LỜI TRÁI TIM

Đam mê

MAUREEN CHILD

**YÊU TRONG
CƠN MƠ**

CLAIMING HER BILLION DOLLAR BIRTHRIGHT

7

Yêu Trong Con Mơ

Maureen Child

Người dịch: Quỳnh Nga

NXB: Hội Nhà Văn

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới thiệu

Truyện Yêu Trong Con Mơ, ngay từ phút đầu gặp mặt, họ đã mê nhau như phải bù phải bả. Nhưng cô tích cực tiến lại gần bao nhiêu thì anh cố nhích ra xa bấy nhiêu.

Bất chấp thể xác nhưc nhối đòi hỏi mỗi khi anh ở quanh nàng, thậm chí chỉ với ý nghĩ về nàng. Anh một mực ép bản thân né cô, luôn tự nhủ trái mọng cũng là trái cấm. Song cuối cùng không chịu nổi khao khát giày vò, anh đành quy ngã trước sức quyến rũ của nàng và buông thả mình vào bể tình ấm áp.

Hối hận rút ngay về hàng rào phòng vệ cũ và chối bỏ mọi thứ họ vừa chia sẻ với nhau. Nghĩ ít hôn nhiều hóa ra chỉ đủ cho một lần khơi ngọn, phải làm sao mới giữ được lửa tình lâu dài.

Chương 1

Không muốn ngồi vào ghế của người đã khuất, Christian tiến tới trước bàn làm việc của Don Jarrod, tựa hồ vào mép bàn. Phòng làm việc của ông già nằm ở tầng thượng của Điện trang Jarrod trong khu vực dành riêng cho gia đình. Ở khu nghỉ dưỡng Jarrod Ridge này, mọi thứ đều lộng lẫy, xa xỉ. Cả cái phòng làm việc mà người ngoài chưa từng nhìn tận mắt này. Tường trong phòng được ốp , thảm dày cộp, những bức tranh sơn dầu nguyên tác treo trên tường, cái lò sưởi đồ sộ xây bằng sỏi. Tất nhiên trong lò sưởi lúc này không có những ngọn lửa nhảy lách tách vui vẻ vì Colorado đang tràn ngập nắng hè.

Anh nghĩ không một ai trong những người ngồi trong phòng vui vẻ cả. Vui vẻ sao được . Họ vừa mất đi người cha tuần trước và giờ đây cuộc sống của họ hoàn toàn bị đảo lộn.

Con cái nhà Jarrod đã đi khỏi Jarrod Ridge, khu nghỉ dưỡng sang trọng mà gia đình họ sở hữu hàng thế hệ, từ nhiều năm trước, để lập nghiệp. Luôn

đòi hỏi ở họ sự thành công , cha họ đã bắt những đứa con của mình phải nỗ lực quá mức và điều đó đã khiến tất cả bọn họ phải lần lượt bỏ đi vì không chịu nổi. Giờ đây phải quay trở về nơi này là điều khó có thể chấp nhận.

Đó còn là chưa kể đến việc không những tìm cách bắt họ trở về nhà mà còn bắt họ ở lại. Điều mà ông già không làm được khi còn sống.

Gia tài khổng lồ của Jarrod được chia đều cho năm người con - với điều kiện họ phải trở về nhà để cai quản phần thừa kế của mình. Đây là một đòn quá mạnh với mấy anh em nhà Jarrod và không người nào trong số họ thấy hào hứng. Ông già đã tìm ra cách quản lý họ ngay cả khi ông đã nằm dưới mồ.

Và họ không cảm thấy thoải mái về điều đó.

Nhìn họ, Christian hiểu rõ cảm nhận của từng người nhưng thề sẽ tôn trọng ý nguyện của người quá cố. Anh đã cố ngăn Don không làm vậy, nhưng ông già quá cứng đầu.

Blake Jarrod và người em song sinh Guy lớn tuổi nhất. Là anh em song sinh nhưng trông họ không giống nhau. Tuy vậy cả hai đều mang trong mình một cái gì đó của cha. Blake dè dặt còn Guy thì dễ hòa đồng hơn. Gavin kém hai người anh của mình hai tuổi nhưng anh và Blake đã từng làm việc cùng nhau khá lâu ở Vegas . Trevor Jarrod là người thoải mái nhất trong số mấy anh em - hay ít ra anh cũng cho người ta cảm giác như vậy về bản thân. Và Melissa - em út, và cũng là người con gái duy nhất.

Hay ít nhất cô ấy cũng nghĩ vậy.

Trong tưởng tượng, Christian muốn vặn cổ người thầy đã khuất vì đã để anh phải đối mặt với tình huống này. Nhưng ngay cả khi đã qua đời , Don vẫn muốn cai quản gia tộc Jarrod và chắc chắn là dù ở bất kỳ nơi nào , ông già cũng không quan tâm đến việc Christian đang phải giải quyết một vấn đề khó nhằn.

Blake đứng bật dậy như thể anh ta không thể ngồi thêm một phút nào nữa . Don Jarrod mới vừa qua đời được một tuần, chưa một người con nào của Don ngồi ngoài sau cái chết của cha. Và giờ họ phải đối mặt với một bất ngờ.

Họ vừa rời nghĩa trang chưa được một tiếng đồng hồ và sau khi đọc qua phần lớn bản di chúc , tất cả đang đầy cảm xúc . Chà sẽ còn nhiều cảm xúc hơn nữa, Christian nghĩ.

"Mình còn ngồi đây làm gì nữa, Christian?" , Guy hỏi, cúi người ra phía trước, hai khuỷu tay chống gối, "Anh đọc xong bản di chúc rồi, còn gì để nói nữa?"

"Còn một chuyện nữa"

"Còn chuyện gì nữa?" , Trevor hỏi, nhìn một lượt khắp phòng, "tôi thấy tất cả đã rõ ràng rồi còn gì. Bố đã sắp xếp để tất cả chúng ta về lại Jarrod Ridge. Lúc nào ông chẳng muốn thế."

"Em vẫn không tin nổi bố đã mãi mãi ra đi", Melissa khẽ nói.

Gavin vòng tay qua vai em gái và ôm cô triu mến, "Sẽ ôn cả thôi, Mel à".

"Thật sao?" Blake hỏi. "Tất cả chúng ta đều đã có một cuộc sống ổn định ở xa Ridge. Giờ phải rời bỏ tất cả những gì chúng ta đã tạo dựng để quay trở về và bắt đầu lại từ đầu ư?"

"Tôi hiểu mọi người cảm thấy thế nào", Christian nhẹ nhàng nói và chờ cho tất cả lắng nghe anh, "Tôi hiểu. Tôi đã nói với Don không nên làm vậy".

"Tôi dám chắc", Guy ngắt lời, "là bố không nghe".

"Bố có những suy nghĩ của riêng mình".

"Lúc nào chẳng vậy", Trevor trầm ngâm.

"Vấn đề là", Blake nói to để tất cả phải ngồi xuống nghe anh, "Bố chia đều gia sản cho năm chúng ta. Vậy còn gì để bàn luận nữa?"

Đã đến lúc rồi, Christian nghĩ, chuẩn bị tinh thần đối mặt với phản ứng của mọi người sau khi nghe những gì anh sắp nói, "Vấn đề là gia tài được chia đều thành sáu phần chứ không phải năm".

"Sáu?" Gavin lặp lại, liếc nhìn sang những người anh em của mình như để tính lại số người, "Nhưng chỉ có năm anh em mà?"

"Bất ngờ cuối cùng của Don", Christian nói khẽ, "Còn có một người em gái chưa ai biết".

"Cho anh ấy vào đi Monica". Erica Prentice sửa lại mái tóc và vuốt lại phần ngực của chiếc váy sát nách màu đen. Cô quay người lại, liếc sang tận hưởng tầm nhìn ra đại dương qua khung cửa sổ bé đến mức đáng thương.

Với vị trí chẳng bằng ai ở Brighton và Bailey, một công ty PR ở San Francisco, phòng làm việc của Erica không có tầm nhìn đẹp. Nhưng không sao, nàng tự an ủi bản thân. Nàng sẽ chứng minh khả năng của mình, cho cả cha lẫn các sếp ở đây thấy, dù có phải mất bao lâu cũng được. Nhưng ngay lúc này, nàng sắp gặp một luật sư, và anh ta không nói cho nàng biết lý do anh ấy muốn gặp nàng. Điều đó làm bụng nàng quặn lên vì hồi hộp. Là con gái của một người như Prentice, nàng thừa hiểu sự xuất hiện bất ngờ của một luật sư chẳng mấy là điềm lành. Tập đoàn Prentice, một trong số những tập đoàn dệt may lớn nhất nước Mỹ, luôn phải đối mặt với những vấn đề liên quan đến luật pháp. Nói tóm lại, nàng đã nghĩ đến việc gọi cho cha để hỏi liệu ông có biết gì về một luật sư đến từ Colorado không, nhưng rồi nàng chợt nhận ra rằng mình không đủ thời gian để làm điều đó.

Sau lưng nàng, cánh cửa phòng bật mở và nàng quay lại đón khách. Nhưng khi nhìn thấy người đàn ông đang đứng ở ngưỡng cửa nàng không thốt lên được lời nào.

Bộ comple lịch lãm càng làm nổi bật những đường nét đầy nam tính dưới làn vải màu lam sẫm: bờ vai rộng, đôi chân dài và đôi mắt màu nâu sẫm đang chăm chú nhìn nàng; cái cằm cương nghị, mái tóc cắt tỉa gọn gàng và

một khuôn miệng có lẽ chẳng mấy khi cười.

Nàng cảm nhận được sự tự tin đang toát ra từ con người anh và ngay lập tức nàng thấy mình đang bị anh hấp dẫn gần như phát run lên.

Cho đến lúc tin chắc rằng mình đã có thể nói một cách trôi chảy, nàng chìa tay, "Ông Hanford, tôi là Erica Prentice".

Anh tiến tới, bắt tay nàng, giữ hơi lâu trước khi thả ra.

"Cảm ơn cô đã dành thời gian tiếp tôi".

Nàng đâu còn lựa chọn nào khác. Anh ấy đến 10 phút trước, không hẹn trước, thông báo rằng có điều quan trọng cần nói với nàng, nhưng anh không chịu để lộ đó là điều gì làm nàng càng thêm lo lắng kể cả khi nàng thấy anh có sức hút đến mê hồn.

Erica mời anh ngồi xuống 1 trong 2 chiếc ghế đặt trước bàn làm việc của nàng, "Phải nói là tôi rất ngạc nhiên. Tại sao một luật sư ở Colorado phải đến tận đây gặp tôi?"

"Đó là 1 câu chuyện dài", anh nói, nhìn quanh phòng làm việc của nàng.

Nàng biết anh đang nhìn thấy gì và có lẽ anh không có ấn tượng mấy tốt đẹp. Những bức tường màu be của căn phòng nhỏ xíu gần như trống trơn ngoại trừ 2 bức tranh nàng mang từ nhà đến treo để làm giảm bớt phần nào không gian lạnh lẽo. Phòng làm việc của Erica trông quá tù túng, phản ánh đúng vị trí của 1 người vừa bắt đầu xây dựng sự nghiệp. Tất nhiên, nếu như nàng có cơ hội làm việc trong công ty gia đình, mọi việc sẽ rất khác, ý nghĩ này không phải lần đầu lại đến với nàng.

Tuy tất cả các anh trai của nàng đều quản lý những công ty con của Tập đoàn Prentice, cha của Erica đã thể hiện rõ ràng rằng ông không muốn nàng tham gia vào việc kinh doanh của gia đình. Nàng và cha chưa bao giờ thân thiết, nàng nghĩ, nhưng nàng từng mong ít nhất nàng cũng sẽ có cơ hội để chứng tỏ, giống như các anh. Nhưng cha nàng không phải là người dễ thuyết phục và một khi ông đã quyết định, đó sẽ là quyết định không gì lay chuyển được.

Thôi nào, nàng tự bảo mình, cắt dòng suy nghĩ về gia đình, bây giờ không phải lúc nghĩ về điều đó. Dù có muốn nói chuyện thật lâu với chàng luật sư quyền rũ đang nhìn nàng bằng đôi mắt màu nâu sẫm tuyệt đẹp đến mấy, hôm nay nàng cũng không có thời gian. Nàng chỉ có thể dành cho Christian Hanford vài phút vì lịch họp của nàng hôm nay đã đầy ắp. Nàng không có nhiều thời gian hơn cho anh.

Nàng khoanh tay đặt lên bàn, hơi nhướn người ra phía trước và mỉm cười, "Tôi xin lỗi, nhưng tôi không có thời gian cho 1 câu chuyện dài. Ông Hanford ạ, 15 phút nữa tôi có 1 cuộc gặp đã hẹn trước vì vậy phiền ông đi thẳng vào việc được không?"

Anh nhìn nàng đăm đăm. Erica dù có muốn cũng chẳng tránh được ánh mắt ấy.

"Tôi đại diện cho Donald Jarrod", anh nói khẽ.

"Jarrod". Erica ngẫm nghĩ về cái tên, cố nhớ, rồi nàng bắt đầu liên hệ, "Colorado. Jarrod. Ý anh là khu nghỉ dưỡng Jarrod ở Aspen, Jarrod?"

Anh mỉm cười gật đầu. Cúi xuống lấy chiếc cặp đang để cạnh chân, đặt lên đùi, mở và lấy ra 1 phong bì khổ lớn. Vừa đưa qua bàn cho nàng, anh vừa nói, "Vâng, chính là ông Donald Jarrod đó".

Bối rối nhưng tò mò, Erica nhắc phong bì lên và mở ra. Nàng rút tập giấy bên trong và liếc nhìn trang đầu tiên, "Di chúc của ông ta? Tại sao anh lại đưa di chúc này cho tôi?"

"Bởi vì, thưa cô Prentice, cô là 1 trong những người thừa kế".

Nàng hết nhìn tập di chúc lại nhìn anh. Bụng nàng lại quặn lên khiến nàng như mất thăng bằng.

"Thật vô lý", nàng lầm bầm, bỏ lại di chúc vào phong bì và thong thả vuốt cái móc bằng đồng, "Tôi chưa từng gặp ông ấy. Có gì ông ấy lại cho tôi thừa kế?"

Khuôn mặt anh căng thẳng và Erica có cảm giác nàng vừa nhìn thấy ánh nhìn thông cảm trong ánh mắt ấy khi anh cầm lại phong bì và bỏ vào cặp, "Tôi đã nói rằng đây là 1 câu chuyện dài mà".

"Đúng". Nàng nhìn anh đóng cái cặp da và thầm ước được cầm lại tờ di chúc. Nàng muốn đọc nó trước khi tiếp tục nói chuyện. Nhưng Christian Hanford rõ ràng có điều gì muốn nói trước. Điều đó lại càng làm đầu óc nàng căng lên như sợi dây đàn.

Có chuyện gì vậy? Tại sao 1 ngày tưởng như rất đổi bình thường của nàng lại lộn tung phèo lên đến vậy? Và 1 đại gia đã khuất từ Colorado có liên quan thế nào đến nàng?

"Có lẽ chúng ta nên hẹn gặp khi cô có nhiều thời gian hơn".

Nàng không muốn chờ đợi, nhưng không nghĩ ra cách nào hơn.

"Có thời gian. Vâng. Có lẽ như vậy tốt hơn. Tôi ..." Erica lắc đầu, nhìn anh và nói, "Tôi xin lỗi. Mọi việc lộn xộn quá. Hay anh nói qua cho tôi biết được không. Tại sao lại có tên tôi trong tờ di chúc..."

"Tôi nghĩ ta nên giải quyết việc này 1 lúc thì tốt hơn", anh nói, "Không nên bắt đầu khi chúng ta không thể kết thúc được ngay",

Anh đứng lên và Erica buộc phải ngẩng đầu nhìn lại anh. Sức hấp dẫn đến nguy hiểm vẫn còn đó, nhưng còn 1 cái gì đó hơn thế. Nàng có một cảm giác một khi nàng đã biết Christian Hanford và nghe toàn bộ câu chuyện, cuộc sống của nàng sẽ thay đổi hoàn toàn.

Nàng có thể nhìn thấy sự thật trong mắt anh. Anh nhìn nàng như thể đọc được suy nghĩ của nàng và biết chính xác nàng đang băn khoăn điều gì. Nàng đọc thấy sự thấu hiểu trong đôi mắt ấy và lại một lần nữa nàng thoáng bắt gặp sự cảm thông.

Dây thần kinh của nàng lại căng lên như sợi dây đàn và Erica biết chắc

hôm nay nàng sẽ không làm được gì nếu không biết chuyện gì đang xảy ra. Làm sao nàng có thể đi gặp khách hàng và giải quyết vô số việc trong ngày khi mà nàng chỉ có thể tập trung vào điều bí mật đang lơ lửng trên đầu mình.

Không, không thể thế được. Nàng đứng bật dậy theo phản xạ và nói, "Tôi đã nghĩ lại rồi, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện bây giờ. Nếu anh có thể cho tôi nửa tiếng để giải quyết nốt một số việc, chúng ta có thể hẹn gặp..."

Ở đâu? Căn hộ của nàng thì không được. Nàng không định mời một người đàn ông lạ mặt về nhà, một luật sư cũng không. Ở văn phòng cũng không được. Nếu tin dữ đang chờ thì nàng không muốn phải đối mặt với nó ở trước những người hàng ngày nàng cùng làm việc.

Như vẫn đọc được những ý nghĩ lộn xộn của nàng, Christian đề nghị, "Sao chúng ta không cùng đi ăn trưa, một tiếng nữa tôi quay lại và chúng ta sẽ cùng nói chuyện".

Nàng gật đầu, "Một tiếng".

Khi anh đã đi khỏi, Erica hít 1 hơi thật sâu, cố gắng 1 cách vô ích để bình tĩnh lại

Bụng nàng đang quặn lại và các dây thần kinh lại căng lên. Có chuyện gì thế này? Một lần nữa, nàng muốn gọi điện cho cha để xin 1 lời khuyên. Nhưng cùng lúc, nàng biết ông sẽ chỉ đơn giản nói nàng suy nghĩ cho kỹ và tự quyết định. Walter Prentice chưa bao giờ thuộc tuýp người quá nuông chiều con cái. Kể cả đứa con gái út và cũng là đứa con gái duy nhất cũng không.

Không, nàng sẽ gặp Christian Hanford, tìm hiểu mọi việc và tự quyết định sẽ phải làm gì.

Nhưng trước khi có thể làm được việc đó, nàng phải hủy các cuộc hẹn trong ngày. Nàng còn chưa biết sẽ nói chuyện với Christian Hanford trong bao nhiêu lâu - hoặc sau khi nói chuyện nàng có còn tâm trạng giải quyết việc gì nữa không. Nàng nhấn nút trên điện thoại. Một lát sau, trợ lý của nàng, Monica, mở cửa phòng. Đôi mắt xanh lấp lánh, cô hỏi, "Anh chàng Đẹp trai thế nào rồi?"

Erica thờ dãi. Với nàng, Monica là 1 người bạn hơn là 1 trợ lý. Họ gắn bó với nhau 1 thời gian ngắn sau khi Erica đến làm việc cho B&B một năm trước. Cả hai đều trẻ nhất trong công ty và họ cùng vun đắp cho 1 mối quan hệ công việc thân mật thường kết thúc bằng những bữa tối và đi chơi sau khi tan sở. Nhưng hôm nay, Erica quá bối rối để có thể đáp lại lời đùa của cô bạn.

"Mình chẳng biết nữa"

Nụ cười tắt ngấm trên gương mặt Monica, "Cậu vẫn ổn đấy chứ?"

"Mình không biết", nàng nói, ngồi lại xuống bàn, "Bây giờ mình cần cậu hủy cho mình tất cả những cuộc hẹn trong ngày hôm nay. Mình có chuyện quan trọng cần phải giải quyết".

"Không khó đâu. Vậy cậu muốn lùi các cuộc hẹn đến khi nào?"

"Càng sớm càng tốt", Erica trả lời, "Sẽ phải làm việc gấp đôi và ở lại làm ngoài giờ nếu cần thôi"

"Được", Monica nói, "Nghe có vẻ quan trọng đấy nhỉ. Mọi việc vẫn ổn chứ?"

"Thật sự mình cũng không biết nữa". Bụng nàng lại quặn lên như thể muốn nhắc cho nàng biết mọi việc sẽ rất khủng khiếp.

Và nàng không thể làm gì để tránh cả.

Christian Hanford đang chờ dưới sảnh khi Erica đi thang cuốn xuống và bước tới gặp anh. Trong anh, một cái gì đó cuộn lên khi nhìn thấy nàng. Lúc trước anh cũng đã có cảm giác như vậy. Giây phút anh nhìn vào đôi mắt màu nâu nhạt của nàng, anh biết rằng cô gái này sẽ gặp rắc rối.

Anh không phải là người mang đến rắc rối. Đã từ rất nhiều năm rồi. Anh đã làm việc cật lực gần suốt cuộc đời để có những gì anh đáng có. Một vị trí được trọng vọng và số tiền mà có sống đến hai kiếp người anh cũng không tiêu hết. Anh làm việc quần quật trong từng ấy năm không phải để vứt bỏ tất cả đi vì những gì anh cảm thấy với một người đàn bà không dành cho mình.

Và Erica Prentice chắc chắn vượt quá tầm với của anh.

Không chỉ vì nàng là con gái ngoài giá thú của người chủ lâu năm của anh... mà còn là vì bất cứ sự "kết thân" nào với các thành viên của đại gia đình Jarrod cũng đều có thể làm anh mất đi công việc mà anh rất trân trọng.

Từ trước tới giờ điều như thế này chưa từng làm anh khó xử. Melissa Jarrod rất dễ thương, nhưng anh chưa bao giờ để ý đến cô. Nhưng anh có cảm giác rằng Erica Prentice sẽ là 1 câu chuyện hoàn toàn khác.

Anh như không còn nghĩ được gì khi nhìn nàng tiến tới trên cái sàn bóng láng. Mái tóc nâu dài ngang vai, mềm mại quyến rũ. Làn da trắng mịn màng, đôi mắt màu hổ phách và khuôn miệng lúc nào cũng như cười. Nàng không cao nhưng người tròn lẳn, mẫu phụ nữ khiến đàn ông chỉ muốn kéo vào lòng ôm thật chặt. Tất nhiên là anh không hề có ý định làm vậy.

Mắt nàng gặp ánh mắt anh và Christian bụng bảo dạ cô mà làm cho xong việc rồi quay về chiếc máy bay riêng đang chờ anh ở sân bay. Anh càng kết thúc chuyến công cán này sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

"Xin lỗi tôi xuống muộn", nàng nói.

"Không vấn đề gì". Tất nhiên, việc anh lại muốn cầm tay nàng, chỉ để được chạm lại vào nàng là rất có vấn đề. Lắc đầu như để xua tan ý nghĩ đó, anh nói, "Tôi thấy có quán cà phê dưới phố. Hay ta vào đó ăn trưa và cùng giải quyết chuyện này nhé".

"Vâng". Nàng bước về phía cửa kính và đi ra ngoài khi cánh cửa tự động mở. Dừng lại trên hè phố nàng gạt mấy lọn tóc bị luồng gió lạnh của San Francisco thổi vào mắt. Nhìn anh, nàng hỏi "Trước tiên anh hãy nói cho tôi biết, anh mang đến cho tôi tin vui hay sau khi biết hết câu chuyện cuộc sống

của tôi sẽ hoàn toàn bị đảo lộn?".

Christian nhìn xuống đôi mắt đang ánh lên đầy lo lắng, "Nói thật là có lẽ mỗi thứ một ít".

Chương 2

Anh điên rồi, 15 phút sau Erica thốt lên. Dãy bàn ngoài trời của quán cà phê Ý nằm ở góc 1 khu phố náo nhiệt trong trung tâm San Francisco. Chỉ có vài cái bàn tròn trong số hơn một chục chiếc bàn được trải khăn bàn màu đỏ sẫm là có người ngồi dùng bữa trưa sớm. Ngồi trong quán là những người kém chịu rét hơn, những người muốn dùng bữa mà không bị quấy quá bởi cơn gió đông đánh. Fabrizio là một trong những quán ưa thích nhất của nàng nhưng giờ nàng tin chắc rằng sau lần này quán sẽ mãi mãi nằm trong sổ đen của nàng.

Nhìn người đàn ông ngồi đối diện đang ngắm mình bằng đôi mắt điềm đạm, nàng nhắc lại điều nàng vừa thốt lên, "Anh nhảm rồi. Điều này thật điên rồ. Tôi không phải là người thừa kế ngoài giá thú của Donald Jarrod".

Người bồi bàn tiến lại đúng lúc nàng vừa nói hết câu và Erica có cảm giác cổ và mặt nàng nóng bừng lên. Nàng cầu trời người bồi bàn không nghe thấy nàng nói gì. Ở đây gần như ai cũng biết nàng. Mọi người sẽ bàn tán. Suy luận.

Đằng nào họ chẳng bàn tán, nàng lại nghĩ. Gia đình Jarrod, cũng như gia đình Prentice, luôn lên trang nhất các báo. Thậm chí nếu điều này không phải là sự thật - nàng tự trấn an, mà chắc chắn không phải - mọi người cũng vẫn sẽ biết và sớm muộn gì Erica cũng sẽ là tâm điểm của các báo lá cải và những người nàng biết nàng sẽ thậm chí to nhỏ.

Nàng cũng tưởng tượng được phản ứng của cha nàng và mẹ kế, Angela. Walter Prentice căm thù bê bối. Ông đã nuôi dạy con cái với tâm niệm gia đình là chuyện riêng và để tên tuổi của mình lọt lên báo chí là điều không mong muốn. Giờ thì, Erica nghĩ, cái kim trong bọc sẽ lòi ra cho cả thế giới thấy và bàn luận, nàng và cả gia đình sẽ là trọng tâm của những câu chuyện đùa đầy ác ý tại các buổi tiệc.

Trời ơi, chuyện đó không thể xảy ra được.

"Trà đá của quý cô", người bồi bàn vừa nói vừa đặt đồ uống xuống, "và cà phê của quý ông. Cô và anh có định dùng bữa không ạ?"

"Chúng tôi chưa chọn được món". Christian nói.

"Không sao", người bồi bàn trẻ nói rồi cười tươi nhìn họ và rời đi để họ có thời gian xem lại thực đơn.

Erica còn chẳng buồn mở thực đơn. Nàng cầm cốc trà, uống 1 hơi dài để

xoa dịu cơn khát rồi lại đặt cái cốc xuống. Nàng nói nhỏ đến mức Christian phải dướn người ra phía trước mới nghe được qua tiếng ồn của xe cộ trên đườn, "Tôi không biết chuyện này là thế nào hay anh có ý gì, nhưng ..."

"Để tôi giải thích cho cô nghe"

Trông anh cũng không lấy gì làm thoải mái khi phải ngồi đây cả, và Erica biết rõ anh đang cảm thấy thế nào. Phần mình nàng cũng chỉ muốn đứng dậy, nhảy phắt qua thanh sắt ngăn giữa vỉa hè và những cái bàn của quán để mất hút vào đám đông. Nhưng vì chẳng làm vậy được nên nàng tự bảo mình phải bình tĩnh ngồi nghe anh nói. Rồi thì anh đã nói hết, nàng sẽ đứng dậy đi và cuộc nói chuyện đáng ghét này sẽ mãi mãi chìm vào quên lãng.

Anh liếc nhanh sang bàn bên cạnh như để chắc không ai có thể nghe lỏm, rồi lại nhìn Erica. Đôi mắt màu nâu sẫm ánh lên sự quyết đoán, tôi biết đây là 1 cú sốc..."

"Nếu đây là sự thật thì quả đúng vậy", nàng thừa nhận.

"Nó đúng là sự thật, cô Prentice ạ". Anh hạ giọng xuống thấp hơn nữa, "Cô nghĩ tôi có ngồi đây không nếu tất cả chỉ là 1 trò đùa tinh vi?"

"Có thể lắm chứ", nàng nói, "Tôi nghĩ đây là một kiểu tống tiền hay một cái gì đó đại loại thế".

Đôi mắt nâu ấy lúc này ánh lên sự mất lòng, "Tôi là luật sư. Tôi đến đây dưới danh nghĩa của người chủ quá cố của tôi. Ước nguyện cuối cùng của ông ấy là muốn tôi đích thân đến đây để báo cho cô biết".

Erica gật đầu, nhận thấy sự giễu cợt của mình đã làm anh thấy bị xúc phạm, "Thôi được. Đây không phải là trò đùa. Nhưng đây là 1 sự nhầm lẫn. Anh hãy tin tôi, tôi nói với anh rằng tôi là con gái của Walter Prentice".

"Không", anh nói chắc nịch, "Cô không phải con gái của Walter Prentice. Tôi có giấy tờ chứng minh những gì tôi nói"

Nàng hít một hơi khí lạnh trong trẻo, hy vọng nó sẽ làm nàng dững cảm để đón nhận những gì sắp tới. Nếu đây là 1 sự nhầm lẫn, nàng sẽ chóng biết. Nếu đây là sự thật, nàng muốn có bằng chứng, "Cho tôi xem"

Anh lôi trong cặp ra đưa cho nàng, một phong bì nhỏ hơn cái mà anh đã cho nàng lúc nãy trong văn phòng. Nàng đón lấy nó đầy lo lắng, ngón tay nàng chạm thật khế như thể nàng nửa mong muốn nó sẽ nổ tung trên tay mình. Nhưng nó không nổ và nàng mở cái móc, kéo ra 3 tờ giấy.

Tờ đầu tiên là 1 bức thư. Để gửi Don Jarrod và bên dưới ký tên ... mẹ của Erica. Trái tim nàng như nhảy lên trong lồng ngực khi nàng nhìn vào những dòng chữ trang nhã ấy. Mẹ đã mất khi sinh ra nàng, và nàng luôn có cảm giác bị thiệt thòi khi không được biết đến người luôn hiện rõ trong tâm khảm các anh trai nàng. Nhưng Danielle Prentice có viết nhật ký, và khi Erica 16 tuổi, nàng đã đọc nó. Nàng đã đọc những trang giấy hàng giờ đồng hồ, để làm quen với người mẹ mà nàng chưa từng được biết. Vì vậy nàng nhận ra

những dòng chữ quen thuộc, tuyệt đẹp và như thể mẹ nàng đang ngồi cùng bàn với họ lúc này vậy.

Bức thư tuy ngắn ngủi, nhưng Erica cảm nhận được nỗi đau trong từng nét chữ.

Don yêu dấu.

Em muốn anh biết là em không hối tiếc những gì đã xảy ra giữa hai ta. Dù biết mình sẽ không bao giờ đến được với nhau, em vẫn luôn nhớ về anh với tình cảm triu mến. Tuy vậy, anh phải hiểu rằng anh sẽ không bao giờ được thừa nhận con của chúng ta. Walter đã tha thứ cho em và hứa sẽ yêu thương đứa bé này như con đẻ. Vì vậy em xin anh hãy tránh xa và để chúng em xây dựng lại cuộc sống. Đó là điều tốt nhất cho cả ba chúng ta.

Yêu anh.

Danielle

Nước mắt mờ mi, cơn sốc trong Erica đã chuyển thành sự chấp nhận miễn cưỡng, bàng hoàng. Chưa lần nào trong nhật ký Danielle nhắc đến chuyện tình giữa bà và Don Jarrod. Nhưng nàng không thể phủ nhận những dòng chữ ngắn ngủi này mặc cho nó có nhòe đi và nàng phải chớp mắt điên cuồng để nhìn cho rõ. Nàng chậm rãi lấy đầu ngón tay miết lên dòng chữ đã mờ mực, như thể nàng có thể chạm được vào mẹ mình. Cho dù cổ họng có đắng ngắt, nàng cũng nhận ra rằng bức thư này đã lý giải nhiều điều.

Walter chưa bao giờ là người cha giàu tình cảm, ngay cả với mấy người anh trai của Erica. Nhưng với nàng, Walter còn... xa cách hơn nhiều. Giờ thì ít nhất nàng cũng hiểu được tại sao. Nàng không phải là con đẻ của ông. Mà là 1 cái gì đó nhắc cho ông luôn nhớ đến sự không chung thủy của vợ mình. Ôi trời!

Christian ngồi đối diện với nàng, im lặng, và nàng biết ơn anh vì điều đó. Nếu như anh cố nói gì đó để an ủi, để chia sẻ, nàng sẽ đánh mất nốt sự tự chủ ít ỏi mà nàng đang cố gắng giữ lại 1 cách đầy tuyệt vọng.

Nàng ngược mắt lên nhìn anh, nói trong nỗ lực cuối cùng để tránh điều chắc chắn phải xảy ra, "Làm sao tôi biết được có đúng là mẹ tôi đã viết bức thư này hay không? Nhờ anh đã cho người giả mạo bức thư này thì sao?"

" Vì lý gì?" , Christian hỏi, "Vì lý gì mà nhà Jarrod lại muốn giả mạo việc này?"

"Tôi không biết", nàng thừa nhận trong khi vẫn điên cuồng cố gắng tìm ra 1 điều gì đó có thể lý giải được tất cả những điều này. Gia đình nàng không có mối quan hệ thân thiết, nhưng họ là tất cả những gì nàng có. Nếu nàng chấp nhận sự thật này, liệu nàng có mất họ?

"Cô hãy đọc nốt 2 bức thư kia đi", anh giục, uống 1 ngụm cà phê.

Nàng không muốn nhưng cũng không tìm ra có lẽ từ chối. Vờ như ngày hôm nay chưa đến, như Christian Hanford chưa bao giờ bước vào văn phòng nàng là điều nàng không làm nổi. Trốn tránh chẳng để làm gì. Nếu đây chỉ là

l trò đùa tinh vi, nàng cũng phải được biết.

Cúi xuống, nàng nhì vào bức thư tiếp theo và chết điếng. Đó là bức thư của cha nàng gửi Donald Jarrod và chỉ với vài dòng ngắn ngủi, nó đã hoàn toàn xóa tan mọi nghi ngờ của nàng.

Jarrod,

Vợ tôi đã chết khi sinh con cho ông. Đừng bao giờ nghĩ đến chuyện lại gán con bé. Nếu ông đến gần gia đình tôi, tôi sẽ làm ông phải hối hận.

Walter Prentice

"Trời ơi!" Erica đổ súp xuống ghế và nhìn sang Christian.

"Tôi xin lỗi vì việc này quá đôn dập". Giọng nói của anh không biểu lộ chút cảm xúc nào nhưng nàng có cảm giác nàng bắt gặp sự thành thật trong đôi mắt anh. Nhưng anh có xin lỗi thì cũng chẳng thay đổi được gì.

"Tôi thậm chí còn không biết nói gì", nàng thì thào, nhìn vào những dòng chữ của cha mình. Những dòng chữ nguệch ngoạc này dù có ở đâu nàng cũng nhận ra. Nàng biết bức thư đúng là do cha nàng viết vì như các anh nàng đã nói, có tài thánh mới giả mạo được nét chữ kinh khủng thế kia.

Trời ơi. Các anh nàng.

Cùng mẹ khác cha.

Họ có biết không? Liệu có phải họ cũng đã lừa dối nàng suốt từng ấy năm trời không? Chẳng lẽ cuộc đời nàng không như những gì nàng từng nghĩ? Nếu nàng không phải Erica Prentice, thì nàng là ai?

"Cô Prentice ... Erica", Christian nói, "tôi biết cô đang rất bối rối".

"Tôi nghĩ anh không thể biết được tí gì", nàng nói với anh

"Vâng, có lẽ đúng vậy", anh nói, "Nhưng tôi tôi biết rằng cha ruột của cô rất ân hận vì chưa bao giờ được gặp cô".

"Thật vậy sao? ", nàng lắc đầu, không rõ nàng cảm nhận gì về Donald Jarrod. Đó là loại đàn ông nào mà lại đi ngủ với vợ người khác? Rồi có con và không bao giờ đếm xỉa đến nó. Chẳng lẽ chỉ 1 bức thư của Walter mà Don Jarrod đã lùi bước? Ông ta dễ bảo vậy sao? Không lẽ mối tình với mẹ nàng và sự ra đời của nàng với ông ta hoàn toàn vô nghĩa?

Như đọc được ý nghĩa của nàng. Christian nói, "Vợ của Donald, Margaret, chết vì ung thư, để lại 1 mình ông nuôi năm người con khôn lớn khi đứa nhỏ nhất, chị gái Melissa của cô mới lên hai".

"Chị gái tôi", nàng nhắc lại.

"Vâng", anh nói, "và Melissa rất mong được gặp cô. Cô ấy rất vui vì cô ấy không còn là người con gái duy nhất trong gia đình nữa".

"Tôi cũng là con gái duy nhất trong nhà". Erica mỉm cười nhìn anh, "Nhưng bây giờ rõ ràng là không phải nữa rồi"

Một cơn gió lạnh thổi qua phố, lúc này mặt trời đang trốn sau những đám mây xám. Erica rùng mình nhưng nàng không biết có phải vì quá xúc động hay vì nhiệt độ đột ngột thay đổi.

Christian nói, "Don gặp mẹ cô trong thời điểm nhạy cảm trong cuộc đời ông..."

"Điều đó tha thứ cho ông ta được sao?"

"Không", anh nói, nét mặt căng thẳng, giọng nói đứt quãng, "Tôi chỉ muốn giải thích với cô như Don đã từng giải thích với tôi. Ông ấy biết trước cô sẽ phản ứng thế nào khi nghe được tin này"

"Tôi lấy làm lạ là ông ấy còn biết nghĩ đến tôi", nàng nói, "Cả cuộc đời tôi chẳng được biết tới ông ấy rồi bỗng dưng bây giờ tôi phải biết ơn vì cha ruột của mình xuất hiện sau khi ông ta đã chết?"

"Ông ấy không liên lạc với cô vì ông nghĩ như vậy sẽ ít gây phiền toái cho cô hơn".

"Nói thì dễ"

"Đúng vậy. Nhưng cô đừng nghĩ ông không nghĩ đến cô". Christian cảm xúc cà phê, "Tôi biết ông ấy nhiều năm rồi và tôi có thể nói cho cô biết, đối với ông ấy gia đình là quan trọng nhất. Ông ấy chắc chắn phải phát điên lên khi biết cô có mặt trên đời mà lại hoàn toàn không được gặp con".

"Vậy lời dọa dẫm của cha tôi - của Walter - có hiệu quả. Donald đã tránh xa tôi để tránh tai tiếng"

"Không". Christian mỉm cười khi nghe thấy điều đó, "Don không quan tâm mọi người nghĩ gì về mình. Tôi đoán ông làm vậy vì tôn trọng cô và bố cô. Ông không phải là loại người muốn phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác"

"Vậy mà vẫn..."

Christian lắc đầu, "Khi lâm chung, Don nói chuyện với tôi về tất cả những điều này bởi vì ông biết tôi là người sẽ đến tìm cô".

"Như vậy có nghĩa là ngay cả khi ông ấy biết ông ấy sắp chết, ông ấy cũng không gặp tôi". Erica không rõ nàng cảm thấy thế nào về điều này. Nếu Donald Jarrod liên hệ với nàng, liệu nàng có tin ông ấy không? Liệu nàng có chấp nhận ông ấy? Nàng không biết. Mọi quan hệ giữa nàng và cha nàng không thân thiết, nhưng nàng yêu Walter. Ông là cha nàng. Người cha duy nhất nàng được biết.

Liệu nàng có nợ ông sự trung thành?

Hơi nhăn mặt, người đàn ông ngồi đối diện nàng công nhận, "tôi đã tranh luận với ông về điều này. Tôi nghĩ ông nên nói chuyện với cô. Tự nói với cô về những điều này. Nhưng ông phải định giữ lời hứa. Ông đã hứa với Walter là ông sẽ không liên lạc với cô và ông đã giữ lời, tuy vậy, tôi tin rằng đó là điều rất khó đối với ông"

"Và tôi đành phải tin anh thôi, đúng không?"

"Tôi nghĩ vậy". Người bồi bàn xuất hiện, cảm ám cà phê để rót cho Christian, nhưng khi anh ta định đứng lại để hai người gọi món, anh lại phải ra đi tay không, "Thế này nhé", Christian tiếp tục khi chỉ còn lại hai người,

"cô làm ơn đọc nốt bức thư cuối cùng trong phong bì rồi tôi sẽ giải thích thêm"

Nàng không thật sự muốn đọc. Còn gì để nói nữa. Trong đời nàng còn gì để phá vỡ và sắp xếp lại nữa đâu. Tuy vậy, sự tò mò đã thôi thúc Erica mở bức thư cuối cùng.

Vì lẽ nào đó, nàng không ngạc nhiên khi liếc xuống cuối thư và nhìn thấy con dấu đậm có tên của Donald Jarrod. Nhìn lên đầu thư, nàng đọc,

Erica yêu dấu,

Cha biết ngay lúc này đây con cảm thấy thế nào và cha không thể trách con được. Nhưng xin con hãy hiểu rằng nếu có cơ hội, cha đã yêu con nhiều như cha quan tâm đến mẹ của con.

Con người ta - thậm chí cả các bậc sinh thành - cũng không hoàn thiện. Ai cũng có lúc phạm lỗi. Nhưng nếu có cơ hội chúng ta sửa sai. Đây là cơ hội sửa sai của cha. Con hãy đến Colorado. Gặp gia đình mình. Rồi một ngày, cha hy vọng con sẽ có thể nghĩ về cha một cách âu yếm hơn.

Cha của con,

Donald Jarrod

Mắt nàng lại nhòa lệ. Nàng chưa từng biết đến mẹ. Nàng lớn lên với mẹ kế, Angela, người đối xử với nàng cũng xa lạ như Walter. Giờ hóa ra nàng cũng chưa từng được biết đến cha.

"Anh đã đọc những bức thư này chưa?"

"Chưa. Don đưa phong bì dán kín cho tôi và chúng nằm trong đó cho tới giờ"

Nàng nhìn anh, "Và tôi lại phải tin anh?"

Ánh mắt anh gặp nàng, "Tôi không bao giờ dối cô, Erica ạ. Đó là điều cô có thể tin tưởng"

Đáng lẽ lời nói của anh phải làm cho nàng cảm thấy có chút an ủi vì nàng vừa phát hiện ra rằng cả cuộc đời nàng là 1 sự lừa dối, nhưng thật ra nàng còn chẳng biết chính lời nói của anh có thật hay không.

Đầu nàng bắt đầu đau quay cuồng và nàng biết nó sẽ còn tệ hơn. Vì vậy tốt nhất nàng nên kết thúc buổi nói chuyện này càng sớm càng tốt. Rồi nàng sẽ đi. Sẽ suy nghĩ. Sẽ lên kế hoạch. Cố tìm 1 ý nghĩa nào đó cho toàn bộ sự việc vô nghĩa này.

Vén những lọn tóc bị cơn gió hất tung khỏi trán, nàng nói, "Được. Cứ cho là tôi tin anh. Tôi là con gái của Don Jarrod. Rồi thì sao chứ?"

Anh cúi xuống chiếc cặp, mở ra và rút lấy chiếc phong bì to anh đã đưa nàng xem lúc trước, "Là người thừa kế trong di chúc của Don, cô nhận được 1 phần gia sản của ông"

"Sao cơ?"

Anh mỉm cười nhìn nàng, "Gia tài được chia đều cho 6 người con"

Erica thở dài và uống 1 ngụm trà đá, "Tôi có thể tưởng tượng ra mọi

người tiếp nhận thông tin về tôi như thế nào"

"Đúng như cô nghĩ: ngạc nhiên. Sốc"

"Nghe ra có vẻ như chúng tôi có nhiều điểm tương đồng", nàng nói 1 cách giễu cợt, vẫn còn choáng váng vì hàng đống đống thông tin dồn dập đến cùng lúc với mình.

"Nhiều hơn cô nghĩ đấy", vừa nói với nàng anh vừa đưa chiếc phong bì qua bàn cho nàng, "Tuy vậy, trong phần thừa kế có một cái bẫy".

"Đương nhiên rồi", nàng trầm ngâm, đặt tay lên bản di chúc như thể nàng cần chạm vào nó để thật sự chắc chắn rằng tất cả những điều này có thật.

"Tất cả phải đến Aspen sống để cùng điều hành hoạt động kinh doanh của gia đình. Nếu không"

"Nếu không thì sẽ không có thừa kế".

"Về cơ bản là vậy".

Chuyển đến sống ở Aspen? Nàng liếc nhìn xung quanh thành phố nơi nàng đã lớn lên và yêu mến. Ánh nắng nhạt nhợt kín đáo rọi qua những đám mây xám thoát ẩn thoát hiện như đang làm trò ảo thuật. Đám đông vội vã bước qua đường, băng qua cơn gió và phố xá ùn tắc. Tiếng còi ô tô inh ỏi, tiếng nhạc từ người chơi đàn dạo, đâu đây có tiếng một chú chó nhỏ sủa ăng ẳng đầy nôn nóng.

Thành phố này là của nàng.

Nàng biết gì về Colorado?

Nhưng ngay cả điều đó liệu có quan trọng? Làm sao mà nàng không đi được? Nhưng nếu nàng đi, liệu cha nàng và các anh trai nàng sẽ phản ứng thế nào?

Chỉ cần ngắm nhìn gương mặt nàng Christian cũng đủ biết suy nghĩ của nàng đang rối bời.

Không rối bời sao được? Anh biết những gì anh nói với nàng sẽ làm đảo lộn cuộc sống của nàng. Làm nàng phải lật lại tất cả những gì nàng đã từng biết.

Và anh vẫn điên tiết vì Donald đã bỏ lại cho anh cái mớ hỗn độn này.

"Cô chưa phải vội quyết định ngay lúc này", anh nói sau vài phút im lặng.

Nàng mỉm cười 1 cách khó nhọc, nửa vờ, "Thế thì tốt, vì tôi nghĩ đằng nào tôi cũng không thể".

Gật đầu, Christian đề nghị, "Cô nên suy nghĩ vài ngày. Ra quyết định, rồi gọi cho tôi". Anh viết nhanh số di động lên sau tấm danh thiếp rồi đưa nó cho nàng, "Theo bản di chúc, cô có vài tuần để quyết định. Hãy tận dụng khoảng thời gian ấy. Nghĩ xem cô muốn làm gì"

Nàng cầm lấy tấm danh thiếp rồi lấy ngón tay cái chạm rai miết lên dòng chữ in nổi, cử chỉ đó làm Christian như bị mê hoặc. Cả người anh nóng bừng và anh tự mình không mấy thoải mái trên ghế. Anh không muốn bị

nàng quyền rũ và thâm ước mình có thể bình tĩnh trở lại.

Không may cho anh, càng ở gần nàng, sức quyến rũ của nàng với anh càng trở nên mãnh liệt. Tất cả những gì anh muốn làm là vứt hết cuộc nói chuyện đầy công việc này, đưa nàng đi ăn ở 1 nhà hàng sang trọng rồi về khách sạn của anh, anh sẽ đặt nàng lên giường rồi họ sẽ ở bên nhau vài giờ. Nếu nàng là người khác thì đó chính là điều anh muốn.

Ý nghĩ đó khiến anh thấy không thoải mái hơn bao giờ hết.

Erica Prentice nằm ngoài tầm với của anh và nếu nàng quyết định sẽ dọn đến Aspen ở - điều mà anh nghĩ rằng nàng sẽ làm - thì cơ thể anh nên quen dần với việc phải sống với sự thất vọng.

"Một quyết định", nàng nói khẽ, nhìn đăm đăm vào anh, "Cả hai chúng ta đều biết quyết định đó sẽ thế nào".

"Tôi nghĩ tôi biết", anh nói với nàng, "Cô sẽ chấp nhận những điều khoản của di chúc".

"Đành phải vậy thôi".

Anh mỉm cười tán thành, "Trong con người cô có nhiều thứ của cha cô hơn cô tưởng đấy"

"Chan nào?" nàng hỏi

"Việc đó đâu quan trọng", anh đáp

Christian ngấm nhìn người con gái ngồi đối diện với anh và lại một lần nữa phải cố gắng kìm nén sự ham muốn đang trỗi dậy. Anh chưa từng có phản ứng như vậy với bất kỳ người đàn bà nào và càng cố tập trung vào công việc anh càng thấy rối beng cả lên.

Khuôn mặt nàng như 1 cuốn sách đang mở. Mọi xúc cảm nàng đều để lộ ra để cả thế giới thấy, và anh phải công nhận rằng đó là điều mà anh thích ở nàng. Không có sự vờ vịt. Erica Prentice không giấu giếm điều gì.

Nàng cũng rất mạnh mẽ. Những thông tin mà anh vừa thông báo với nàng làm cho phần lớn phụ nữ sụp đổ nhưng nàng ngay lập tức tìm cách giải quyết vấn đề. Có thể không dễ dàng, nhưng anh không nghĩ nàng là loại phụ nữ chạy trốn thử thách. Đôi mắt màu nâu nhạt của nàng ầng ầng nước nhưng nàng quyết không để tuôn trào và điều đó càng khiến anh cảm phục. Nàng biết cách kiềm chế cảm xúc của mình, và đó là điều rất tốt khi nàng đến Aspen.

Gặp gỡ cả một gia đình mới là điều không dễ dàng nhưng anh cá là nàng sẽ vượt qua. Tuy nhiên anh không biết anh em nhà Jarrod sẽ phản ứng ra sao. Tất cả bọn gì đều đã sốc, nhưng đó là điều anh dự đoán được. Anh không tính đến sự thù nghịch rõ ràng mà anh cảm nhận được từ Blacke và Guy. Nếu họ có ý định xả cơn giận cha lên đầu Erica, Christian sẽ phải ngăn họ lại.

Ngạc nhiên vì những gì mình nghĩ, anh chợt nhận ra rằng mình đang có cảm giác phải ... bảo vệ nàng. Điều này chẳng có lý chút nào vì anh chỉ vừa

mới gặp nàng . Nhưng nó là như thế. Cuộc đời nàng đảo lộn hoàn toàn và quỷ tha ma bắt anh đi nếu anh để anh em sinh đôi nhà Jarrod làm cho nàng khổ hơn.

"Có điều gì anh còn chưa nói à?"

Anh nhìn nàng, "Sao cơ? Không. Sao cô lại hỏi vậy?"

"Bởi vì đột nhiên trông mặt anh đanh lại như thép vậy."

"Ồ". Rõ ràng khuôn mặt vốn tỉnh khô đầy huyền thoại cùng khả năng che giấu cảm xúc đã phản lại anh , "Không, không có gì. Tôi chỉ đang nghĩ tới vài việc phải giải quyết khi quay trở lại Aspen".

"Ừ nhỉ. Anh cũng đang sống ở đó"

"Vâng". Anh vười, nghĩ về ngôi nhà anh có trong điền trang Jarrod, "Tôi có một căn nhà trong khuôn viên khu nghỉ dưỡng. Don lúc nào cũng muốn có luật sư bên mình "

"Để cho tiện"

"Đúng vậy" Anh nhún vai và kể thêm về mình, "Tôi lớn lên ở Aspen. Tôi làm việc ở khu nghỉ dưỡng từ khi còn là 1 cậu bé"

"Vậy là anh biết ch... " nàng dừng lại và thay đổi cách nói "... Don Jarrod lâu rồi".

"Từ khi tôi còn nhỏ"

"Và anh biết cả con cái ông ấy"

"Tất nhiên. Ngày bé chúng tôi không chơi với nhau, nhưng tôi biết họ. Rồi sau này tôi quen họ nhiều hơn"

"Họ thế nào?"

"Cô biết không", anh nói, nhìn quanh tìm người bồi bàn đã từ bỏ ý định giục họ gọi đồ ăn, "chúng ta nên vừa ăn vừa nói chuyện"

"Tôi không đói, cảm ơn anh"

"Ồ". Đáng lẽ anh phải đoán được là nàng đang quá xúc động, không ăn được, "Cô chắc chứ?"

"Tôi chắc. Anh có thể nói cho tôi biết họ tiếp nhận tin này thế nào. Họ có tức điên lên không? Liệu sắp tới tôi có phải đối mặt với cả một tiểu đội hành quyết ở Colorado không?"

Anh mỉm cười và hy vọng nụ cười của mình trấn an được nàng, "Không có gì nghiêm trọng lắm đâu. Tôi thừa nhận họ cũng choáng váng như cô. Nhưng họ đều là những người tử tế . Họ sẽ vượt qua được thôi"

Nàng hít một hơi thật dài rồi lại thở ra, "Tôi nghĩ là tất cả chúng tôi đều sẽ phải vượt qua"

Trong nàng, dưới bề ngoài mảnh dẻ không thiếu sự mạnh mẽ cứng rắn, "Tôi phải nói là tôi ngạc nhiên thấy cô tiếp nhận tin này rất bình tĩnh. Thực ra tôi đã tưởng mình phải thuyết phục cô nhiều hơn".

Nàng lắc đầu và nghĩ về điều đó trước khi trả lời . Khi cất tiếng, giọng nàng trầm và nhẹ, "Tôi vừa phát hiện ra rằng cả cuộc đời mình là một sự lừa

dôi". Ánh mắt nàng gặp anh và Christian cảm thấy sức mạnh từ đôi mắt nàng như đang xuyên qua người anh.

"Tôi phải biết sự thật. Tôi không mong anh hiểu nhưng tôi có cảm giác là mình phải đến Aspen. Không phải vì quyền thừa kế. Tôi không cần tiền của Don Jarrod. Tôi cần đi tìm bản thân. Tôi phải biết tôi là ai"

Như bị một sức mạnh kỳ lạ thôi thúc, anh muốn đưa tay qua bàn nắm chặt lấy tay nàng. Lòng bàn tay anh nóng ran lên vì muốn được chạm vào nàng nhưng anh kiềm chế, vì lẽ gì đó, anh biết rằng một cái chạm tay vừa quá thừa lại vừa thiếu. Thay vào đó, anh cố giữ giọng nói đầy công việc, "Tôi hiểu. Cô cần phải biết cả hai cuộc đời của mình để có thể chấp nhận một trong hai"

Nàng nghiêng đầu nhìn anh, "Vâng đúng vậy". Sau một hồi im lặng, nàng quay nhìn con phố đang rộn ràng mạch đập đằng sau lưng của họ, "Cho tới tận sáng hôm nay, tôi nghĩ cuộc đời tôi thật nhàm chán. Ngày lại qua ngày. Vấn đề lớn nhất trong sáng nay của tôi là những cuộc họp tại văn phòng. Giờ tôi không biết phải nghĩ gì"

"Có lẽ cô nên nghỉ ngơi. Đừng cố tìm hiểu điều gì bây giờ cả" Anh nhìn thấy sự bối rối và nỗi đau trong mắt nàng và anh không thích cái cảm giác là điều đó làm anh bất an, "Tôi chỉ muốn nói, cứ bình tĩnh. Đi tới Aspen. Gặp gia đình. Cứ thông thả"

Nàng gật đầu nghĩ ngợi, "Trước khi tôi làm được điều đó, tôi phải đi gặp cha mình", nàng nói, "Tôi cần biết ông nói gì về điều này"

"Tất nhiên rồi". Anh và nàng cùng đứng dậy và bắt tay nhau. Khi lòng bàn tay anh chạm vào tay nàng, hơi nóng lan lên trên cánh tay rồi lan tỏa sang ngực. Ôi trời, chạm vào nàng là dấu hiệu của thảm họa. Ngay lập tức, anh lại thả tay nàng ra, "Tôi sẽ bay về Aspen ngày mai, vì vậy nếu cô có điều gì cần giải đáp, hãy tìm tôi ở khách sạn Hyatt trên phố Embarcadero"

Nàng mỉm cười, "Tôi rất thích khách sạn đó. Anh chọn đúng đấy"

"Ở đó nhìn ra vịnh rất đẹp", anh công nhận. Trong lúc nàng cầm túi và chiếc phong bì lên, anh lại thấy mình đang nói, "Hãy gọi cho tôi nếu cô đã sẵn sàng đến Colorado. Tôi sẽ nói cho cô biết những gì chờ đợi cô khi cô đến"

"Tôi sẽ gọi". Nàng đeo cái túi lên vai, cầm phong bì và nói, "Tôi nghĩ rằng chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi"

"Hẹn gặp lại". Anh gật đầu và đứng đó một mình nhìn nàng bước đi. Ánh nắng xuyên qua áng mây trải ánh trên tóc nàng. Hông nàng nhịp nháp đu đưa, và mắt anh dán vào nàng.

Lần sau anh gặp nàng, họ sẽ ở Aspen. Nàng sẽ bị bao vây bởi gia đình Jarrod còn anh sẽ phải giữ khoảng cách với nàng. Christian hoàn toàn không muốn nghĩ về điều đó một chút nào. Anh có cảm giác là dọn dẹp đồng rác mà Don để lại sẽ khó hơn anh tưởng rất nhiều.

Chương 3

Erica lúc nào cũng có cảm giác bồn chồn khi bước vào trụ sở của tập đoàn Prentice. Tất nhiên đó là ấn tượng cha nàng muốn khách hàng và đối thủ của ông cảm nhận. Walter luôn muốn mọi người có cảm giác nhỏ bé trước khung cảnh ở đây, vì như vậy ông sẽ luôn có lợi thế tâm lý.

Bản thân ngôi nhà là 1 toà tháp to bằng kính và thép. Những ô kính màu ngăn ánh nắng mặt trời từ vịnh và ngăn những cặp mắt tò mò nhòm ngó từ những ngôi nhà lân cận. Và như thế còn chưa đủ, nội thất thể hiện đúng sự nồng hậu và ân cần của chính người đàn ông vĩ đại. Sàn lát đá lạnh lẽo, tường trắng và cứng, bàn ghế ở sảnh vào theo xu hướng hiện đại và tất cả những tầng khác cũng được bài trí theo cùng một kiểu.

Walter Prentice là người tin tưởng tuyệt đối vào câu nói "Nhận thức là tất cả". Ông phô ra với thế giới điều mà ông muốn người ta thấy và điều đó phải trở thành sự thật. Erica thoáng nghĩ về cha nàng - hay về người đàn ông nàng luôn coi là cha - và cơn giận bấy lâu bị kìm nén lại trỗi dậy với sự hoảng loạn và nỗi đau trong nàng.

Nàng được giáo dục để gìn giữ tên tuổi của dòng họ. Để trở thành biểu tượng của sự tôn trọng và đúng đắn. Tòa tháp này là trái tim của gia tộc Prentice. Nơi đây các anh trai nàng cùng làm việc với cha. Nơi diễn ra những cuộc họp gia đình mà nàng không bao giờ được mời tới dự. Nơi những người đàn ông của gia tộc lên kế hoạch và những người đàn bà phải tuân theo. Đây là nơi nàng không bao giờ cảm thấy đủ thoải mái để bước vào.

Cha nàng không muốn nàng ở đây. Ông đã thể hiện rõ điều đó. Thậm chí còn không nghĩ đến chuyện cho nàng làm việc trong công ty gia đình, cho dù nàng đã rất cố gắng để thuyết phục ông. Erica không bao giờ hiểu tại sao, nhưng gần như suốt cuộc đời, nàng là kẻ ngoài cuộc. Hôm nay, nàng đã phát hiện ra lý do đằng sau sự xua đuổi.

Liệu các anh trai nàng có biết sự thật? Và có phải vì vậy mà họ không bao giờ thân thiết với nàng? Ngày còn nhỏ, nàng luôn tự hỏi tại sao các anh trai nàng không giống với những anh trai của các bạn. Tất nhiên họ hơn nàng rất nhiều tuổi nhưng dù thế nào, họ chưa từng để ý tới nàng. Họ chưa từng gần bó với nàng như nàng hằng ao ước. Có phải họ luôn biết sự thật? Có phải nàng là người duy nhất ở trong bóng tối?

Đã đến lúc nàng phải có câu trả lời.

Đi trên sàn nhà bóng loáng màu be, nàng bước đến bàn an ninh. Người thường chỉ cần bước tới thang máy bên tường phía nam để lên bất kỳ tầng nào họ muốn. Nhưng để lên được tới tầng cao nhất, nơi cha và các anh nàng

làm việc, phải qua cửa an ninh và lấy tấm phù hiệu mới có thể tới được chiếc thang máy lên tầng áp mái. Khi còn nhỏ, nàng luôn có cảm giác "đặc biệt" khi đi qua nơi này. Hôm nay, nàng cảm thấy mình lại càng không thuộc về thế giới của Prentice.

"Chào cô Prentice"

"Chào bác , Jerry", nàng nói. Jerry đã làm việc ở chỗ cha nàng 20 năm nay. Khi nàng còn bé , Erica nhớ Jerry luôn để kẹo trong ngăn bàn và mỗi khi nàng đến, bác đều cho nàng vài cái. Giờ nghĩ lại, nàng chợt nhận ra rằng mỗi lần gặp nàng, Jerry luôn tỏ vẻ vui mừng hơn Walter , "Cháu đi lên gặp cha"

"Tốt lắm. Cha và con gái nên gần gũi nhau", ông già vừa nói vừa ghi vào sổ và đưa cho nàng phù hiệu, "Từ lúc Karren nhà tôi lên đại học tôi chẳng mấy khi được gặp nó nữa"

Erica mỉm cười và hy vọng trông nàng đủ sức thuyết phục. Cha và con gái. Nàng dăm chiêu suy nghĩ không biết liệu Don Jarrod có phải là một người cha tốt. Liệu Melissa, chị gái nàng có gần gũi với cha như Erica luôn thèm khát? Hay cha đẻ của nàng cũng chỉ giống Walter . Suy cho cùng, cả hai đều giàu có, quan trọng. Có lẽ bản chất của họ là xa cách với con cái để tập trung vào công việc.

Có những người cha gần gũi với con cái hơn. Và có những người cha, nàng trầm ngâm , nghĩ về người cha mà nàng sẽ không bao giờ được gặp, chẳng gần gũi chút nào cả.

"Chúc cô vui vẻ", Jerry nói khi nàng cầm chiếc phù hiệu và tiến đến cái thang máy riêng.

Vui vẻ. Hai từ vang lên trong tâm trí nàng khi nàng nhấn nút lên. Một ngày lộn xộn. Một ngày khủng khiếp. Vui? Chẳng vui mấy. Chỉ trong vài giây, cánh cửa mở toang, nàng bước vào trong và nghe tiếng nhạc khe khẽ xung quanh mình.

Giờ đã đến đây rồi, bụng nàng bắt đầu cuộn lên. Nàng sẽ nói gì? Có thể nói gì? "Chào cha, hay là con phải gọi là bác Walter ?"

Mắt nàng cay cay, nước mắt chỉ trực trào ra nhưng nàng cố nén. Nàng đã không khóc trước mặt Christian Hanford và bây giờ nàng cũng sẽ không khóc. Thoáng qua, khuôn mặt đẹp của tay luật sư người Colorado hiện ra trong đầu nàng và Erica nghĩ giá như anh ta không đến để hủy hoại cuộc đời nàng, nàng sẽ thật sự bị anh hấp dẫn. Nhưng thật khó có thể nghe theo tiếng gọi của trái tim khi trái tim ấy đang vỡ tan thành từng mảnh.

Ngay cả lúc này, tim nàng vẫn đau nhói và đầu gối nàng run rẩy. Tiếng nhạc tiếp tục ngân nga khi thang máy khẽ khàng chạy lên. Nàng đáng lẽ phải suy nghĩ trước khi đến đây , nàng tự nhủ. Nhưng sự xúc động đã đẩy nàng đến đây. Con giận điên cuồng , hoang mang, nỗi đau đang sôi sục trong nàng và chờ đợi cũng chẳng thay đổi được điều gì. Nàng không thể bình tĩnh

được. Chờ đợi chỉ làm nàng càng thêm căng thẳng.

Hơn nữa, nàng nghĩ khi thang máy dừng lại và cánh cửa mở ra hé lộ khoảng không thoáng đãng của tầng văn phòng VIP, giờ muộn quay lại cũng đã quá muộn. Nàng đã lên đến đây và đã quá muộn để giải đáp các câu hỏi.

Tầm thắm màu kem dày như trái dài bất tận. Cha nàng không muốn bị tiếng giày gỗ trên mặt sàn làm ồn. Và những gì Walter Prentice muốn thì ông phải có. Vì vậy mà thắm thì dày mà nhạc thì nhẹ nhàng. Giống như bước lên chín tầng mây vậy, nàng nghĩ. Cảnh tượng ngoài cửa kính thật hùng vĩ, thành phố trải rộng xung quanh họ và xa xa là vịnh.

Hít một hơi thật sâu, Erica đi dọc dãy hành lang dài đến bàn của trợ lý của cha nàng. Jewel Franks ngoài năm mươi tuổi, rất thực tế và là người nắm huyết mạch của toàn bộ công ty. Bà có mái tóc màu xám cắt tia gọn gàng, đôi mắt xanh bình thản và sự kiên nhẫn của 1 vị thánh. Phải có sự kiên nhẫn ấy mới có thể làm việc hàng ngày cùng Walter trong suốt 30 năm trời.

"Erica! Jewel mỉm cười khi thấy nàng, "Thật là bất ngờ. Cha cháu không biết cháu tới có đúng không? Trong sổ của cô hôm nay không có cháu..."

Erica mỉm cười gượng gạo. Sổ của Jewel là một dạng huyền thoại. Những gì không có trong cuốn sổ ấy có nghĩa là không tồn tại.

"Không, cháu xin lỗi", nàng nói, "Cháu ghé qua không định trước, cô Jewel ạ. Cha cháu có rảnh không?"

Người đàn bà lớn tuổi nháy mắt, "May mắn cho cháu đấy, cưng ạ. Cha cháu vừa kết thúc một cuộc gọi. Sao cháu không vào đi?"

"Cảm ơn cô". Bụng Erica sôi sùng sục như thể tất cả ruột gan nàng đang nhào lộn.

Thêm một hơi thở sâu nữa để củng cố dây thần kinh vốn đã bấp bênh, nàng bước qua hai lần cửa vào phòng làm việc của cha nàng. Gõ nhẹ một tiếng rồi nàng vặn nắm đấm cửa và bước vào.

"Có chuyện gì thế Jewel?", Walter thậm chí còn không ngược mắt khỏi chồng giấy tờ nằm trên bàn.

Erica ngắm nhìn ông trong ông đang ngồi. Cả cuộc đời nàng, nàng đã nhìn lên người đàn ông này, cố làm ông vừa lòng và luôn tự hỏi tại sao nàng luôn thất bại. Mái tóc ông dày, cắt ngắn giờ đã lốm đốm bạc, và bộ comple màu xanh thẫm vừa vặn đồng phục vậy. Mà đúng là như vậy, nàng nghĩ, bởi nàng hiếm khi thấy cha nàng mặc gì khác ngoài comple và ca-vát. Hôm nay ca-vát của ông có màu đỏ đầy quyền uy và khi ông ngược mắt lên nhìn nàng, nàng thấy mắt ông nheo lại đầy thắc mắc.

"Erica? Con đến đây làm gì?"

Một lời chào chẳng mấy âm áp, vì Walter có bao giờ mong bị làm phiền ở nơi làm việc đâu, "Chào cha".

Đầy khó chịu, ông hỏi, "Có chuyện gì không? Sao con không đi làm?"

Nàng nhìn khuôn mặt ông, tìm 1 nét nòng hậu hay vui mừng, nhưng

chẳng thấy gì. Rồi nàng bước qua , mắt nhìn ông không chớp. Khi nàng tới trước bàn ông, nàng nói, Hôm nay con gặp một vị khách. Một luật sư đến từ Colorado"

Walter giật nảy mình như thể ông vừa bị bắn vậy.

Rồi ông cứng đờ trong ghế và đặt cái bút bằng bạc lên mặt bàn. Khuôn mặt ông trắng bệch.

"Colorado?", ông nhắc lại không một cảm xúc.

"Cha đừng". Erica nói, nhìn vào đôi mắt xanh xa xăm của ông như nàng vẫn luôn nhìn cả đời, hy vọng tìm thấy sự âu yếm. Nhưng nàng lại thất vọng, "Cha đừng nói cha không biết con đang nói gì"

Mắt ông nheo lại, ông ngả người ra ghế và nôn nóng cho tay vào túi áo, "Cô út ạ, con đừng nói cái giọng đó với cha"

Erica suýt nữa bật cười thành tiếng nếu nàng không bị một cơn đau thắt lấy lồng ngực. Nàng đã từng nghe câu nói đó một lần khi nàng 17 tuổi và xin phép cha nàng cho đi nghe hòa nhạc với các bạn. Tất nhiên nàng không được đi vì cha nàng không cho phép và bắt nàng về phòng. Giờ nàng không còn là cô nhóc muốn nổi loạn nữa , nàng không còn cần đấu tranh với cha để có quyền sai dãi đôi cánh . Và nàng không còn cần sự cho phép của ông để làm những điều nàng thấy mình cần phải làm. Nàng đã trưởng thành và nàng xứng đáng có được câu trả lời.

"Cha", nàng nói nhẹ nhàng, "vị luật sư đã nói với con vài điều . Những điều con cần nói chuyện với cha. "

"Con không bảo cha cũng biết nó nói gì rồi. Nhưng cha không định tranh cãi với con về chuyện ấy". Quai hàm ông bạnh ra , mắt nheo lại và im lặng thách thức.

"Con phải biết, cha ạ" , nàng nói, vẫn tiếp tục, "con có quyền được nghe từ cha . Con cần phải biết liệu những gì anh ta nói có phải là sự thật".

"Con muốn nói về quyền ư? Thế còn quyền của cha không muốn cái việc khiếm nhã này lại hiện ra?" ông lẩm bẩm, gõ ngón tay lên bàn một cách bòn chòn, "Con là Erica Prentice. Con gái của ta , và điều đó đối với con là quá đủ"

Trời đất, ước gì điều đó đủ. Nàng muốn điều đó đủ. Nhưng chỉ nhìn khuôn mặt Walter nàng cũng đủ hiểu rằng còn nhiều điều nữa nàng cần biết. Cả cuộc đời nàng, nàng đã yêu quý người đàn ông này. Muốn ông hạnh diện vì nàng. Cố gắng luôn đứng thứ nhất - trong bất kể lĩnh vực nào - chỉ để có được sự chấp thuận của ông.

Giờ đây , nàng muốn ông nói cho nàng biết tất cả chỉ là một sự nhầm lẫn . Một trò đùa ác độc. Nhưng từ trước khi tới đây , nàng đã biết là không phải vậy. "Cha, xin hãy nói cho con biết .Con còn chẳng biết phải nghĩ gì về tất cả những điều này"

Ông nghiêng răng, quai hàm ken két trước khi nói, "Thằng cha Jarrod mắt

đay. Tất cả là lỗi của hắn. Chết rồi mà còn cố lấy cấp từ dưới mồ những gì thuộc về ta"

"Sao cơ ạ? " nàng thốt lên bất ngờ.

Walter đứng bật dậy, "Hắn viết lại trong di chúc yêu cầu liên hệ với con phải không? " Ông vò đầu bứt tai, làm Erica choáng váng. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy ông thật sự mất bình tĩnh.

"Ta biết mà" Walter lầm bầm. "Chỉ có cách đó hắn mới lừa nổi ta. Lẽ ra ta phải biết là lão sẽ không giữ lời"

Càng lúc mọi sự lại càng rối hơn lên, "Don Jarrod cho con thừa kế một phần tài sản".

Walter khịt mũi nhạo báng, "Tất nhiên rồi. Hắn biết rằng ta không thể ngăn hắn lại và đây là cách duy nhất hắn có thể chơi lại ta"

"Chơi cha?", Erica lắc đầu và những giọt nước mắt nàng không muốn lại ăng ặc dâng lên trong mắt, "Đây không phải là về cha mà là về con"

"Con đừng có ngốc". Walter chỉ tay vào nàng, "Luôn luôn là về Don Jarrod và những gì hắn có thể lấy của ta. Hắn không hơn gì một thằng kẻ cắp"

Trái tim nàng lại đập loạn xạ, Erica nhìn khuôn mặt Walter đỏ ửng lên đầy phẫn khích. Ngay cả khi biết rằng điều đó thật ngớ ngẩn nàng vẫn cố tìm một chút nghi ngờ trong tâm khảm. Hy vọng rằng tất cả những điều này đều sai. Rằng Don Jarrod đã nhầm. Rằng Walter là cha nàng và thật sự yêu quý nàng. Chỉ để hy vọng.

"Vậy ông ta đúng là bố của con?"

"Đúng". Walter thốt lên một cách khó nhọc, "Thằng đểu". Ông liếc nhìn nàng, rồi nhìn đi nơi khác, bước tới khung cửa kính nhìn ra bầu trời xám xịt và biền, "Lúc đó mẹ con và cha đang lục đục. Bây giờ không phải lúc bàn luận về chuyện đó, nó đã trôi qua nhiều năm rồi. Nhưng cha mẹ ly thân một thời gian. Cha sang Anh vài tháng để gây dựng chi nhánh bên châu Âu của công ty. Cha nghĩ rằng như vậy sẽ tốt hơn cho cha và mẹ khi hai người cách xa nhau một thời gian. Một thời gian để cân nhắc xem cả hai muốn gì"

Nàng nhìn tấm lưng rộng lớn của ông trong khi ông vẫn dăm dăm nhìn ra cửa sổ và thế giới bên ngoài tấm kính. Ông thậm chí còn không thể nhìn nàng khi ông nói và điều đó làm trái tim nàng lại có thêm một vết rạn

Ông đã nghĩ rằng rời xa mẹ nàng trong một thời gian là điều tốt nhất. Erica tự nhủ và tự hỏi liệu mẹ nàng lúc đó muốn gì. Rồi Walter lại tiếp tục và nàng lắng nghe.

"Don Jarrod đến San Francisco, định mua một vài khách sạn. Họ gặp nhau ở nhà hát, được mấy người bạn giới thiệu", ông nói những lời cuối một cách khinh bỉ, như thể sự phản bội vẫn còn quá sống động. Rồi ông hít một hơi thật sâu và thở hắt ra, "Thằng cha đó đã lợi dụng tình thế. Cha không có nhà, còn Jarrod thấy mẹ con đang buồn, bị tổn thương. Hắn tán tỉnh nàng,

lừa gạt nàng và nàng có mang"

Erica loạng choạng , nhưng vẫn cố đứng. Tất cả những điều này nghe thật kinh khủng. Thật... thô thiển. Nàng phải cảm thấy thế nào đây? Nàng là kết quả của một cuộc tình vụng trộm , chóng vánh. Chẳng người đàn bà nào có thể thích thú khi nghe được điều này.

Walter vẫn tiếp tục, "Tất nhiên", ông liếc nhìn nàng qua vai, "Cha không biết mẹ con có con cho đến tận khi chúng ta hòa giải.."

Lúc này nàng như chợt tỉnh, "Vây là khi đó cha mẹ đang ly thân..." Điều này chẳng làm sự việc khá lên, nhưng chí ít mẹ nàng không phải là người lang chạ.

"Có gì khác đâu", Walter nói, "Chúng ta vẫn đang là vợ chồng. Và Don Jarrod chẳng đếm xỉa gì đến chuyện đó. Cha yêu mẹ con. Cha muốn hàn gắn lại. Danielle nói với cha mọi việc đã kết thúc từ lâu. Jarrod đã quay về lại Colorado và chúng ta đã quên đi. Khi mẹ con phát hiện mình có thai, mẹ con đã không nghe cha và nói cho hắn biết bởi vì mẹ con cảm thấy hắn ta có quyền được biết về đứa con của mình"

"Ông ấy biết điều ấy trong từng ấy năm"

Walter khinh bỉ, "Đúng. Tất nhiên hắn tìm cách liên hệ. Hắn muốn có mặt trong cuộc sống của con - làm như cha sẽ cho phép vậy. Nếu cha cho phép , vụ tai tiếng này sẽ làm xáo trộn cả thành phố. Phá hủy công việc làm ăn của cha, cha sẽ mất khách hàng. Cha không thể để điều đó xảy ra"

"Tất nhiên rồi", nàng thì thào, lại cảm thấy tim mình như bị cứa thêm lần nữa . Tai tiếng là điều Walter không chấp nhận được. Ông ta không thể chịu đựng nổi việc bạn bè , đối tác làm ăn biết được về chuyện vợ mình qua lại với người khác. Ông ta không giấu sự thật để bảo vệ nàng và bởi vì ông ta yêu nàng mà chỉ để giữ thể diện.

Điều này nói lên quá nhiều, nàng tự nhủ, tâm trí nàng hỗn loạn, những ý nghĩ vụt qua đầu nàng nhanh đến mức nàng không theo kịp. Khi còn bé, nàng từng mơ về một người cha cưng chiều con gái. Chẳng gì thì nàng cũng là con út. Anh trai kế nàng cũng hơn nàng đến cả 15 tuổi. Erica lớn lên gần như là con một. Khi nàng mới là một cô bé tuổi teen thì các anh nàng đã lập gia đình.

Nhưng walter chưa bao giờ là người cha mà nàng mong đợi. Cuối cùng thì nàng cũng hiểu lý do. Và Erica buồn bã tự hỏi liệu Don Jarrod có khác hơn chút nào. Ông ấy cũng - hoặc đã - giống Walter, một doanh nhân từ đầu tới chân.

Nhưng

"Ông ấy muốn con", nàng khẽ nói, với bản thân mình hơn là với Walter.

"Hắn muốn hủy hoại cha", Walter nói thẳng thừng. Mặt ông dần trắng bệch, "Thằng cha đấy muốn thuyết phục mẹ bỏ cha. Đến sống với hắn ở cái vùng quê hẻo lánh ấy. Nhưng mẹ con biết điều gì là tốt nhất. Điều gì là

đúng". Ông gật đầu một cách hài lòng, "Hơn nữa cha nói với mẹ rằng cha tha lỗi cho mẹ"

"Không", Erica nói khẽ, "Cha đổ lỗi của mẹ lên con"

Ông nhìn nàng không chớp mắt, "Con nói sao cơ?"

Nỗi đau của Erica dôn dập dâng lên xen lẫn với sự nuối tiếc và buồn bã, "Cha, cả đời con cha xem con như một đứa bỏ đi"

"Không đúng", ông nói, nhưng mắt ông lảng đi, tránh ánh mắt nàng.

Ngay lúc này ông cũng chẳng buồn nhìn nàng. Không thể nhìn nàng mà thừa nhận sự thật. Nhưng nàng không muốn chơi trò này thêm nữa. Cuối cùng nàng cũng đã hiểu tại sao nàng luôn thua kém các anh trai nàng và bản thân điều đó cũng là một sự giải thoát.

"Vâng", nàng nói, "đúng vậy. Con luôn tự hỏi con đã làm gì, con đã mắc lỗi làm nào để cha ghét con đến vậy"

"Cha không ghét con, Erica", ông nói, đầy kinh ngạc, "Cha yêu con"

Ước gì nàng có thể tin được điều đó, nhưng với trái tim đang vỡ ra làm đôi, đó là điều không thể, "Cha chưa từng tỏ ra là cha yêu con"

Ông so vai, "Cha không phải là người dễ biểu lộ tình cảm, Erica ạ, nhưng con phải hiểu rõ tình cảm của cha"

"Cho đến tận hôm nay con chưa từng nghĩ cha có chút tình cảm nào", Erica đáp lại, rồi giơ bàn tay lên che lấy miệng, gần như choáng váng vì nàng có thể thốt ra điều đó.

Ông nhìn nàng như thể nàng là một người lạ, và đúng là, Erica nghĩ, nàng có thể hiểu được phản ứng của ông. Trong suốt cuộc đời, nàng chưa từng nói với ông như thế này. Đôi đầu với ông. Nàng luôn cố làm cô con gái hoàn thiện, để lấy được của ông một nụ cười hay một cái gật đầu chấp thuận. Nhưng ngay trong lúc này, tất cả những điều đó chẳng còn có nghĩa lý gì với nàng. Sự thất vọng của nàng. Ước nguyện của nàng là mọi thứ sẽ khác.

"Erica", ông nói, giọng của ông rung lên như sấm quanh nàng như từ ngày nàng còn bé, "Cha là cha của con. Chẳng phải lúc nào cha cũng ở bên con sao? Chẳng phải cha đã nuôi dạy con sao? Đã bao giờ cha để con thiếu thốn thứ gì không?"

"Thiếu tình yêu của cha", nàng nói, giọng nàng lạc đi, cuối cùng nàng cũng thừa nhận với ông rằng nàng cả đời chỉ mong có điều đó.

"Sao con có thể nói vậy?" , sự choáng váng của ông đủ để nàng hiểu ông ngạc nhiên thế nào khi nghe nàng nói vậy.

Những giọt nước mắt của nàng cố kìm giữ cuối cùng cũng tuôn trào. Không muốn khóc, Erica vội vàng lấy mu bàn tay quệt nước mắt.

"Con xin lỗi, cha", cuối cùng nàng nói, "Có lẽ con không nên đến đây. Con không muốn làm cha giận. Con không muốn hai cha con ta cãi nhau"

Đã sửa bởi lanyouxuan lúc 11.11.2014, 23:06.

Ông tiến một bước đến chỗ nàng, rồi dừng lại, rõ ràng không biết phải

làm gì. Lại là một lần đầu tiên nữa, nàng nghĩ.

"Erica.." Ông dừng lại như để nghĩ xem phải nói gì, "Mẹ con nếu còn sống chắc chắn sẽ không muốn con đi. Mẹ sẽ muốn con ở đây. Ở lại với gia đình mình"

Thật vậy sao? Erica tự hỏi. Hay mẹ nàng sẽ hiểu nàng cần phải tìm hiểu nguồn gốc của mình? Nguồn gốc của mình, nghe thật sáo rỗng. Nhưng không đúng vậy sao? Không phải là nàng cần phải tìm hiểu quá khứ của mình để có thể sắp đặt tương lai sao?

"Con yêu cha, cha ạ", nàng nói với ông, "Nhưng con sẽ đi Colorado. Con phải đi. Để gặp các anh trai và chị gái của con. Để biết liệu con có thuộc về nơi đó hay con thuộc về nơi đây không?"

"Thế là thế nào?", ông bất ngờ gầm lên. Walter Prentice chưa bao giờ mất bình tĩnh. Hay ít nhất ông chưa từng để ai chứng kiến điều đó, "Tất nhiên là con thuộc về nơi này. Đây là nhà của con. Gia đình của con"

"Nhưng họ cũng là gia đình con"

"Con sẽ không được làm thế". Ông khoanh tay trước ngực, "Cha cấm con"

Erica bật cười qua làn nước mắt. Đúng là điển hình, nàng nghĩ. Nếu ông không thông trị được, ông sẽ ra lệnh, chờ đợi đối thủ bị hạ gục và làm đúng theo những gì ông muốn.

Nhưng nàng vẫn yêu ông và ước ao được ông ôm nàng bằng đôi tay to lớn và nói với nàng rằng tất cả những điều này là vô nghĩa. Rằng tất nhiên ông yêu nàng. Lúc nào cũng yêu. Sẽ mãi mãi yêu. Nàng muốn được nép mình vào bộ ngực rộng lớn của ông để ông là chỗ dựa vững chắc trong cuộc đời nàng.

Nhưng điều đó không xảy ra.

Buồn bã, nàng đối mặt với ông, "Cha không thể ngăn con". Erica bước ra mở cửa nhưng trước khi nàng bước qua ngưỡng cửa, giọng nói của ông ngăn nàng lại.

"Nếu đến đây mà con không tìm được điều con cần?", ông hỏi, "Thế thì sao?"

Nàng ngoái lại nhìn ông và bỗng nhiên nghĩ rằng ông trông thật... cô đơn, trong văn phòng sang trọng bao quanh bởi những biểu tượng thành công của bản thân, "Con thật sự cũng không biết"

Đã sửa bởi lanyouxuan lúc 11.11.2014, 23:07.

"Trông em gái em thế nào?"

Christian ngẩng đầu lên khỏi bàn làm việc trong văn phòng ở Manor và tươi cười nhìn Melissa Jarrod. Cô mặc chiếc áo lụa màu vàng nhạt sơ vin trong cái váy ngắn màu xanh lá cây sẫm. Đôi xăng đan cao gót làm tăng thêm bảy phân cho cái chiều cao vốn dĩ đã là một mét bảy ba, và đôi mắt

xanh của cô ánh lên đầy phấn khích. Cô hát lộn tóc vàng đang rủ dài xuống mặt, chống cả hai tay lên mặt bàn và nghiêng người ra trước về phía anh.

Kiểu này thì lại chẳng làm được mấy việc đâu, anh tự nhủ. Melissa nhất quyết phải tìm hiểu thông tin về cô em gái mới và Christian biết rằng cho đến khi anh chịu đầu hàng, cô gái này sẽ không chịu đi đâu cả.

"Nào, Christian, nói cho em biết đi?", cô giục.

"Anh đã nói với em rằng cô ấy rất dễ thương", anh nói.

"Dễ thương chẳng nói lên điều gì". Cô đứng thẳng dậy và bước quanh phòng, "Có vui tính không hay nhàm chán?"

Anh nhớ mình không thấy nàng nhàm chán. Christian nghĩ. Sẽ đơn giản hơn nhiều nếu nàng là người nhàm chán. Nhưng không, Erica Prentice mạnh mẽ và thông minh và - không được, anh tự nhủ, "Cô ấy .. dễ thương"

Melissa cười lớn, "Đúng thật là, anh chán quá. Anh mà làm thám tử thì."

"Không sao, thế thì anh mới phải làm luật sư", anh nói và nhìn lại đồng giấy tờ trên bàn. Hy vọng là anh đã làm thỏa mãn trí tò mò của cô và sẽ được phép trở lại làm công việc đang dở dang sau một giây.

"Được. Vậy với tư cách một luật sư, hãy tả cho em. Nói cho em biết cô bé phản ứng thế nào. Nghĩ gì. Bất cứ điều gì", cô van nài.

Ngả người ra sau ghế, Christian nhìn về phía cô em út trong số anh em nhà Jarrod - chà, giờ thì nhờ có Erica, cô là áp út. Melissa không cần phải suy nghĩ lâu trước khi ra quyết định quay trở về Aspen. Cô thôi việc quản lý ở một spa sang trọng ở Los Angeles và tiếp quản spa ở khu nghỉ dưỡng này. Và vì cô cũng là một giáo viên yoga nên cô cũng có kế hoạch mở các lớp yoga ở spa. Cô về lại với cuộc sống của vùng núi này như chưa từng rời bỏ nơi đây.

"Em muốn anh kể gì nào?"

"Em không biết", cô nói, lại cười, "Em có một cô em gái em chưa từng được gặp. Cô bé có thú vị không? Có hay cười không? Có cứng nhắc không? Kiểu như là quá coi trọng công việc hơn bất cứ thứ gì khác ấy? Bởi vì thật đấy, mấy anh em em đều hy vọng là không"

"Có vẻ là không đâu", anh nói, nghĩ lại ngày mà anh gặp Erica. Ngay từ lần đầu gặp nàng anh đã nghĩ nhiều về nàng. Trong chuyến bay dài về nhà, anh gần như phải thuyết phục bản thân là sự hấp dẫn nhất thời mà anh cảm thấy từ nàng không quá mạnh như anh tưởng. Nhưng rồi Erica gọi cho anh đêm hôm đó để nói với anh rằng chỉ vài ngày nữa thôi nàng sẽ tới.

Nghe giọng nói của nàng anh lại cứng đờ người.... Christian nhanh chóng cắt dòng suy nghĩ. Melissa có linh cảm rất tốt và anh không muốn cô phát hiện được những gì anh cảm thấy với em gái cô.

"Cô ấy", anh nói, trước khi Melissa lại van nài, "ngạc nhiên. Cũng bị sốc như tất cả mấy anh em khi biết mình có liên quan đến gia đình"

"Khổ thân", Melissa lẩm bẫm, để lộ trái tim mềm yếu của mình, "Em mà

ở vào địa vị của Erica không biết em sẽ thế nào"

"Địa vị của em cũng gần như thế mà", anh nhắc cô

"Vâng, nhưng em đã biết em là Jarrod. Còn Erica đến nơi hoàn toàn xa lạ và chắc chắn là phải rất khó khăn khi biết được mình không phải là người như cả đời vẫn nghĩ "

Christian lại mỉm cười nhìn cô. Cô sẽ là một đồng minh của Erica. Một ốc đảo yên bình trên sa mạc. Và đó là điều rất tốt. Anh có cảm giác nàng sẽ cần bạn. Khi nói chuyện với anh, Blake không hẳn mừng rỡ với ý tưởng có một cô em gái mới. Và còn Gavin và Trevor ... anh còn chưa biết thái độ của họ sẽ thế nào khi họ quay về đây.

"Anh nghĩ có thể nói rằng chuyện này làm cô ấy rất bất ngờ. Nhưng cô ấy mạnh mẽ", Christian nói, "Cũng mạnh mẽ như em vậy. Nhưng cô ấy cũng có những điểm yếu mềm", anh trầm ngâm, nhớ lại đôi mắt long lanh ngấn lệ mà nàng cố kìm nén khi họ nói chuyện với nhau.

"Em có cảm giác là anh rất quan tâm đấy", Melissa hỏi.

"Sao cơ?". Anh ngòai thẳng lên và nhìn cô. Khi thật, không thể ngừng dè chừng cô nàng này dù chỉ một phút. Cô luôn luôn quá sắc sảo, "Không. Không có đâu. Hơn nữa, điều đó sẽ rất không thích hợp"

"Ôi trời, Christian", Melissa nói, lắc đầu buồn bã, "nghe anh nói cứ như thể anh là một người khát khe quá vậy"

"Anh không khát khe và anh cũng không định tranh luận với em về điều ấy. Em không có việc gì làm ở spa à?"

Chán nản, cô cúi kính, "Đàn ông đúng thật là một sinh vật lạ lùng"

"Cám ơn em. Chào em"

"Rồi rồi, em đi đây", cô nói, mỉm cười và đi ra cửa, "Nhưng anh đừng nghĩ là anh với em thế là coi như xong rồi đâu đấy nhé, Christian"

Khi cô đã đi khuất, anh lại tựa lưng vào thành ghế và tự nhủ phải cẩn thận. Anh không thể để bất kỳ người nào trong số anh em nhà Jarrod biết được là anh thích Erica. Hội đồng quản trị sắp sửa có cuộc họp trong vài tháng tới, anh không thể để có tin đồn.

Cặp kè với một thành viên của nhà Jarrod là cách chắc chắn để bị đuổi việc. Trong bản hợp đồng lao động đã ghi rõ ràng như vậy, vì Don rất kiên định bảo vệ gia đình mình. Di chúc của Don đảm bảo rằng điều khoản này của hợp đồng sẽ vẫn còn giá trị. Hội đồng quản trị sẽ làm theo chỉ dẫn của Don cho tới khi điều khoản mới được soạn thảo. Christian không thể mong chờ anh em nhà Jarrod làm bất kỳ điều gì để thay đổi nó. Và anh không định từ bỏ công việc yêu thích anh đã làm cật lực để có cho bất kỳ người đàn bà nào.

Dù cho anh có muốn nàng đến mấy.

Chương 4

Ba ngày sau khi ăn trưa với Christian, Erica ngồi trên chiếc chuyên cơ riêng chờ nàng đến Aspen . Thật lạ là nàng giải quyết mọi việc nhanh đến vậy. Erica xin nghỉ phép ở công ty, khóa cửa căn hộ và cho ô tô vào gara. Khi nàng gọi cho Christian Hanford thông báo về kế hoạch của mình, anh nhất định gửi chuyên cơ riêng của gia đình đến đón nàng. Nàng đương nhiên từ chối nhưng giờ ngồi nhìn quanh mình, nàng mừng vì anh đã không chấp nhận lời từ chối của nàng.

Nội thất trong máy bay lịch sự và tiện lợi. Tầm thẳm màu xanh da trời dày cộp trải dưới sàn, hơn chục chiếc ghế da cũng màu xanh nhạt và thoải mái hơn bất kỳ ghế ngồi ở khoang hạng nhất nào mà nàng từng bay. Một chiếc TV màn hình phẳng treo trên vách treo trên vách cùng bộ sưu tập phim, đầu đọc DVD và dàn nghe nhạc với hàng chục đĩa CD. Một chiêu đãi viên mặc đồng phục phục vụ bữa sáng ngon tuyệt cho Erica rồi biến mất vào khoang trước với cơ trưởng và phi công.

Còn lại một mình, Erica thâm cảm ơn vì được nghỉ ngơi. Nàng đã suy nghĩ và cân nhắc quá nhiều trong mấy ngày vừa qua, đã nghe quá nhiều người khuyên đến mức được ở một mình lúc này chẳng khác nào được đi nghỉ.

Tuy vậy, đầu óc nàng lại bắt đầu quay cuồng với những suy nghĩ mới, tự hỏi mình đang đi đâu thế này. Christian đã nói rằng gia đình mới của nàng rất nóng lòng muốn gặp nàng.

Nàng nghĩ đi nghĩ lại. Có lẽ anh chỉ nói lịch sự vậy thôi. Có gì họ lại đón nhận tình huống này tốt hơn mấy người anh nàng? Nàng gần như không gặp các anh nàng ngoại trừ những lần cả nhà họp mặt, nhưng mới hôm qua, cả ba cùng đến gặp nàng để khuyên nàng không đi Aspen.

Erica ngả người ra sau ghế, nhắm nghiền mắt lại. Nàng như vẫn còn nghe giọng nói của các anh nàng, lúc thì cầu khẩn, tranh luận, lúc lại như ra lệnh cho nàng đừng làm tổn thương người đàn ông đã luôn yêu thương và nuôi nấng nàng. Thật lạ tại sao tất cả đều đồng lòng quan tâm đến việc bảo vệ Walter trước một sự thật mà bản thân ông đã biết từ lâu. Không một ai trong số họ nghĩ đến việc nàng cảm thấy gì.

Nhưng đôi mắt cùng lúc với cả ba người anh cũng không tệ bằng với mẹ kế của nàng. Angela, mẹ kế nàng, yêu Walter đến mức điên cuồng. Bà làm ông hạnh phúc, Erica biết điều đó, và trong thời gian đầu, bà thậm chí còn cố tìm cách gây thiện cảm với Erica.

Nhưng bà ta không có nhiều tình cảm của người mẹ và Erica đã đủ khôn lớn để ghét một người phụ nữ không phải là mẹ mình lại tìm cách kiểm soát

cuộc đời nàng. Vì vậy họ chưa bao giờ thật sự gần gũi. Và điều đó giờ cũng sẽ không thay đổi, nàng nghĩ trong lúc nhớ về mẫu đối thoại cuối cùng với mẹ kế.

"Con đang làm ông ấy đau khổ, Erica ạ", Angela nói nhẹ nhàng, giọng nói và nét mặt bà biểu hiện sự không hài lòng thấy rõ, "Ông ấy không đáng bị con đối xử như thế".

"Angela, cháu chỉ muốn tìm thấy bản thân mình", nàng kiên nhẫn.

"Và con tin rằng cha con không hài lòng với lựa chọn của con".

"Đi nghĩ như vậy ư?"

Angela thở dài. Cầm cái túi lên, bà kẹp dưới nách và chậm rãi lắc đầu, "Con chưa bao giờ chịu nhìn qua cái vỏ bọc lạnh lùng ấy để thấy người đàn ông bên trong đúng không?" Không đợi câu trả lời, bà nói, "Một ngày con sẽ thấy, con ạ. Và con sẽ biết là trái tim của Walter đau đớn vì con. Ông ấy yêu con, Erica. Dù cho Don Jarrod có là người đã sinh ra con. Walter Prentice mới là cha con".

Liệu Angela có nói đúng? Hay đi ấy chỉ bảo vệ chồng mình như mọi khi? Erica không biết, nhưng nàng không thể để bất kỳ điều gì làm nàng dừng bước.

"Về cơ bản", Erica trầm nghĩ, "giờ mình đơn độc. Cũng đến lúc rồi", nàng thở dài.

Trời chứng giám đây là cuộc phiêu lưu lớn nhất nàng từng có. Không giống các bạn cùng trang lứa, nàng không đi du lịch bụi châu Âu sau khi tốt nghiệp đại học. Nàng cũng không để một năm ra để "tìm hiểu" bản thân. Thay vào đó, nàng làm đúng những gì cha nàng mong mỏi. Nàng vào làm một công ty tốt và bắt tay vào công cuộc xây dựng một cuộc sống đáng kính trọng. Trên thực tế Erica chưa bao giờ làm bất kỳ điều gì ngẫu hứng. Nàng luôn là đứa con gái ngoan ngoãn, làm những việc phải làm. Những việc đúng mực. Tất cả bởi vì nàng luôn cố gắng chứng tỏ bản thân cho người cha chưa từng để ý đến nàng. Nhưng bây giờ, dường như nàng đã giả vờ quá lâu.

Rời bỏ tất cả và đi nửa đất nước để đến sống với những người nàng chưa từng biết và cùng chung sức điều hành khu nghỉ dưỡng nàng chưa từng nhìn thấy.

Thật điên rồ. Vô lý. Đáng lẽ nàng phải phát hoảng.

Nhưng không.

Erica nhìn ra ngoài cửa sổ xuống mặt đất xa xa dưới kia và ngắm nhìn cảnh vật thay đổi từ thành phố sang đồi núi, rồi đồng bằng và cảm thấy sự phấn khích đang trào dâng trong mình. Thật mới mẻ. Sảng khoái. Nàng có cơ hội mà chỉ rất ít người có được. Một cơ hội để kiến tạo lại hoàn toàn bản thân. Nàng sẽ tận dụng tối đa cơ hội này. Nàng sẽ đi tìm con đường của riêng mình, tìm hiểu xem nàng là ai và khi đã thành công, nàng sẽ có thể đối

mặt với cha nàng và ngẩng cao đầu.

Nàng nhắc ly cà phê và nhấp một ngụm. Nhưng ngoài tiếng gầm của động cơ, trong máy bay hoàn toàn tĩnh lặng. Nàng không muốn xem phim hay nghe nhạc. Thực tế nàng quá bồn chồn để có thể ngồi yên. Điều duy nhất giữ nàng ngồi yên trong cái ghế da mềm mại là nỗi sợ bay cố hữu của nàng. Và càng lúc, sự phấn khích trong nàng càng tăng, nó gần như chuyển thành sự lo lắng và nàng sợ mình sẽ không được chào đón khi tới nơi.

Bạn hay thù? Làm sao mà nàng biết được?

Giọng nói của cơ trưởng vang lên trong loa, đánh thức nàng khỏi dòng suy nghĩ, "Cô Prentice, xin hãy thắt dây an toàn. Chúng ta bắt đầu hạ cánh và sẽ đáp xuống Aspen trong khoảng 20 phút nữa".

Nàng gật đầu như thể cơ trưởng có thể nhìn thấy nàng, rồi mỉm cười.

Chỉ còn 20 phút nữa cuộc đời mới của nàng sẽ bắt đầu.

Đã sửa bởi lanyouxuan lúc 21.11.2014, 01:11, lần sửa thứ 5.

Anh đang đứng chờ trên mặt đường nhựa.

Trông Christian Hanford khác với lần ở San Francisco, Erica nghĩ trong khi trái tim nàng đập thình thịch. Anh không mặc comple. Và nếu khi ấy nàng đã từng nghĩ rằng trông anh rất đẹp trai trong bộ comple thanh lịch thì cảm giác đó không thể sánh được với những gì nàng cảm thấy ngay lúc này đây.

Anh mặc quần bò màu sẫm, áo thun đỏ có cổ và đi giày đen. Mái tóc ngắn sẫm màu của anh bay lên trong gió và dáng đứng trẻ nãi dựa vào chiếc BMW đen chỉ làm anh càng thêm "nguy hiểm".

Anh bước tới khi nàng bước xuống thang. Anh hơi mỉm cười, dừng lại ở bậc thang cuối cùng và nhìn lên nàng, "Chuyến bay của cô thế nào?"

"Rất tuyệt", nàng nói nhanh, "Cảm ơn anh đã gửi máy bay đến đón tôi".

"Chuyện nhỏ thôi mà", anh nói và đưa tay đỡ nàng xuống những bậc thang cuối cùng. Ngón tay cái của anh xoa nhẹ lên mu bàn tay nàng làm nàng cảm thấy như có lửa đốt. Đôi mắt sẫm của anh nhìn vào mắt nàng và Erica cảm thấy như bị hút chặt vào người đàn ông này. Trong một khoảnh khắc, dường như họ là hai người duy nhất tồn tại trên trái đất. Cái cảm cương nghị của anh làm tấm râu và đôi môi vẫn cong lên cười trong lúc anh nói, "Đây là chuyên cơ của gia đình Jarrod. Cô là thành viên gia đình".

Nàng đặt tay kia lên bụng như để xoa dịu ngọn lửa đang đốt cháy trong bụng. Chỉ vô ích. Càng phấn khích, nàng càng bồn chồn và nàng biết là không dễ gì bình tĩnh lại.

"Cô nghĩ thế nào nếu chúng ta đi một vòng Aspen trước khi về khu nghỉ dưỡng?"

"Nghe hay đấy", nàng nói, rời mắt khỏi đôi mắt tuyệt đẹp màu nâu sẫm của anh để có thể nhìn ra xung quanh. Và nàng há hốc miệng đầy kinh ngạc.

Nàng liếc nhìn sân bay nhỏ nhắn - so với San Francisco - và những rặng

núi bao quanh họ. Bầu trời xanh đến mức gần như nhức cả mắt và những đám mây trắng lững lờ trôi như trong tranh, thật hoàn hảo. Không khí trong veo và sự im lặng khiến cô gái từng quen với những tiếng ồn của một thành phố lớn có cảm giác như mình vừa bị điếc.

"Đẹp quá", nàng thì thào, nhìn ra những rặng núi đang vươn lên quanh họ như những thiên thần hộ vệ.

"Cô biết không", anh nói, và nàng quay lại, thấy anh đang ngắm nàng, "đúng là rất đẹp". Rồi anh quên hết tất cả, kéo tay nàng, "Đi thôi, cô gái thành phố. Hãy để tôi chỉ cho cô xem".

Nàng quá đẹp; vấn đề là ở chỗ đó, Christian tự chủ. Anh đã hy vọng trí nhớ của mình về nàng cường điệu. Rằng đôi mắt nàng không thật sự có màu nâu nhạt của rượu whisky lâu năm. Rằng nàng không có mùi hương của một trái đào. Rằng mái tóc dày mềm mại của nàng không thật sự tung bay trong gió như một vòng hào quang quanh đầu nàng. Anh đã hy vọng rằng ham muốn của anh với nàng là một cái gì đó anh có thể giữ bỏ và lờ đi.

Nhưng chỉ cần chạm tay vào nàng là những gì trong anh lại bùng nổ và giờ Christian biết đích xác anh lại đang phải đối mặt với cái gì.

Sự quyến rũ.

Anh cầm tay dẫn nàng ra xe. Anh để xe mui trần và hôm nay là một ngày tuyệt hảo để đưa nàng đi tham quan quê hương mới của mình. Mở cửa xe cho nàng, anh dừng thêm một giây nữa để ngắm nhìn. Nàng mặc quần vải thô trắng, áo sơ mi tím than và đi đôi giày bệt đen, nàng gần như không có quyền được đẹp như vậy. Thôi, thế là anh kể như đi tong rồi.

Anh đóng cửa xe và nói, "Chúng ta sẽ lái xe vào thành phố, để cô xác định phương hướng".

"Thế còn hành lý của tôi?"

"Họ sẽ chuyển đến khu nghỉ dưỡng cho cô".

"Vậy thì đi thôi". Nàng gật đầu.

Anh nhảy vào sau tay lái, cho xe nổ máy và lái ra khỏi sân bay.

"Tôi không thể tin được là những rặng núi lại có thể gần đến thế", nàng nói, gạt mái tóc bị gió hất tung lên mặt.

"Tôi đã sống ở đây cả đời vì thế tôi sợ là tôi không để ý đến chúng mấy".

"Sao lại thế được nhỉ" nàng thú thực.

Anh liếc mắt dõng theo hướng nàng nhìn, cho phép bản thân chiêm ngưỡng những mảng xanh trên triền núi bao quanh Aspen. Cũng giống như phần lớn người dân Aspen, anh ít nhiều cho rằng vẻ đẹp tự nhiên của nơi này là điều dĩ nhiên. Khi bạn lớn lên trong một bức tranh, bạn có xu hướng nghĩ rằng ai cũng sống trong khung cảnh như vậy.

Christian cười nhìn nàng, "Tôi cho cô hai tuần để cô thôi không để ý nữa, như tất cả chúng tôi".

Nàng nhìn anh và lắc đầu, "Tôi cá với anh là tôi vẫn sẽ để ý".

Anh lái xe vào trong thành phố, qua những thương hiệu nằm san sát nhau trên các phố. Trên đường Galena anh chỉ cho nàng những ngôi nhà gạch cũ, vài cửa hàng và Erica để ý có những chậu hoa chạy dọc theo những con hẻm giữa các cửa hàng. Dọc phố Main, anh chỉ cho nàng xem Thời báo Aspen, một trong những tờ báo của thành phố, và nàng mỉm cười nhìn một ngôi nhà nhỏ màu xanh dương, trước cửa trang trí bằng những chữ vàng khác kiểu cổ.

Anh biết nàng đang nhìn thấy gì, nhưng anh phải thừa nhận là cũng như những rặng núi, anh đã quá quen thuộc với sự duyên dáng của thành phố nơi anh lớn lên.

Thành phố giờ đương nhiên đã hiện đại, với rất nhiều cửa hàng cao cấp phục vụ những người siêu giàu và nổi tiếng đến đây nghỉ hàng năm. Nhưng đây cũng vẫn là một thành phố nhỏ cũ. Những ngôi nhà gạch, các con phố hẹp, hoa đủ sắc màu trong chậu và những cột đèn đường cổ mang tính trang trí hơn là hữu dụng. Đó chính là sự pha trộn của 3 thế kỷ, anh nghĩ.

"Ở Aspen, chúng tôi vẫn giữ những thứ cũ, đồng thời đón nhận những cái mới".

"Tôi yêu nơi này", nàng nói, quay hết bên nọ qua bên kia để có thể tận hưởng tất cả.

Anh liếc nhìn nàng, thấy sự hân hoan tràn ngập trong mắt nàng và tự hỏi làm sao anh có thể giữ mối quan hệ hoàn toàn công việc với cô con gái út của Don. Trong lúc để tâm trí tranh đấu với những đòi hỏi của cơ thể, anh cố tập trung vào lái xe và không nhìn vào đôi chân nàng đang vắt qua nhau một cách trẻ nãi.

"Lớn quá", nàng nói sau một phút trầm ngâm.

"Aspen ư?", anh đưa mắt nhìn nàng. Đến từ một thành phố tầm cỡ như San Francisco, anh ngạc nhiên khi thấy nàng nói Aspen lớn, "Thực ra không to lắm đâu. Dân số chỉ khoảng năm ngàn nhưng đến mùa đông thì nhiều hơn nhiều vì người ta đến trượt tuyết và mùa hè thì đến vì lễ hội âm thực".

"Không, không phải chỉ Aspen", nàng chữa lại, "Colorado. Tất cả thật ... rộng mở. Trời ơi, bầu trời như bát tận". Nàng bật cười khe khẽ và nhún vai, "Tôi quen với những mảng trời nhỏ bé lộ ra giữa các tòa nhà chọc trời rồi"

"Cô thích cái nào hơn?"

"Thật ra thì", nàng nói khi anh dừng đèn đỏ, "khó nói thật nhỉ. San Francisco rất đẹp, nhưng theo kiểu khác. Ở đây tôi thấy mình hơi lạc lõng".

Đèn chuyển sang xanh, anh nhấn ga. Chăm chú nhìn vào đường, anh nói, "Cô là con gái của Don Jarrod, vì thế Colorado có trong máu của cô. Gia đình cô bắt nguồn ở đây từ rất lâu rồi"

"Anh kể cho tôi đi", nàng nói, quay vào tập trung nhìn anh.

"Để tôi thử xem", anh nói, nghĩ lại về những điều anh đã được nghe Don kể trong từng ấy năm, "Kị của Don dựng khu nghỉ dưỡng. Ông đến đây vào thời sốt mỏ bạc và bắt đầu xây thành phố năm 1879. Ông mua vài mảnh đất

và xây ngôi nhà mà ông gọi là ngôi nhà to nhất, đáng nguyên rủa nhất ở Colorado"

Erica mỉm cười, "Không thiếu tính tự tôn trong gia tộc Jarrod nhỉ?"

"Không thiếu chút nào", Christian cười, "Để tôi kể tiếp, đến năm 1893, Aspen đã có ngân hàng, rạp hát, bệnh viện và đèn điện"

"Thật ấn tượng", nàng nói, quay cả người sang nhìn anh kể chuyện.

"Đúng vậy. Rồi thị trường bạc bắt đầu tụt dốc, mở đóng cửa và hàng trăm người đi khỏi đây. Nhưng Eli Jarrod thì không. Ông tiếp tục mở rộng căn nhà, và biến nó thành một khách sạn. Vẫn còn rất nhiều người từ miền Đông muôn đến đây câu cá và đi săn và Eli sẵn sàng đón tiếp họ".

"Rất thông minh"

"Trong gia tộc Jarrod cũng không thiếu đầu óc", anh nói với nàng, "Nói gì thì nói, Eli vẫn trụ được. Thời kỳ Đại khủng hoảng không dễ dàng với bất cứ ai, nhưng rồi vào năm 1946, khu nghỉ dưỡng thật sự ăn nên làm ra. Rồi người ta phát hiện ra có thể trượt tuyết trên núi và nhà Jarrod đã sẵn sàng bước vào ngành du lịch"

"Đúng chỗ, đúng thời điểm?"

"Tôi nghĩ thế", anh nói, "tuy vậy họ đã trụ lại qua những năm tháng khó khăn khi ai cũng nói rằng dựng một khách sạn giữa "đồng không mông quạnh" là một ý tưởng tồi. Vì thế có lẽ cô có thể nói thành công của họ dựa vào sự cứng đầu nữa"

Anh tăng tốc cho xe vượt qua một chiếc xe tải, đi qua hết phố này sang phố khác. Các cửa hàng nhường chỗ cho những ngôi nhà nhỏ nằm xa xa sau những rặng thông. Để lại thành phố đằng sau, họ đi vào con đường nằm giữa những rặng cây và không gian mở.

"Hãy nói cho tôi nghe về khu nghỉ dưỡng".

Christian gật đầu, "N như tôi đã kể, từ đầu tất cả chỉ là một ngôi nhà, tuy vậy cụ tổ cô muốn đó là ngôi nhà to nhất trong vòng hàng dặm. Khi cụ tổ cô biến nó thành khách sạn, ngôi nhà còn to hơn nhiều. Rồi những dãy nhà được xây nối tiếp và thế là khu nghỉ dưỡng Jarrod ra đời". Anh quặt trái và lái chiếc xe qua cây cầu bắc ngang sông Roaring Fork, "Và khu nghỉ dưỡng cứ thế lớn lên. Khách sạn chính nằm ở đằng trước và tầng trên cùng là nơi ở của gia đình. Cô sẽ ở trên đó".

Nàng hít một hơi dài và gật đầu, "Vây à? Còn gì nữa không?"

"Ở dưới cũng có nhiều nhà nhỏ, một số được xây dọc theo triền núi. Có những ngôi nhà xây theo chuẩn bình thường, có ngôi nhà xây bằng đá. Phần lớn các ngôi nhà ở đây nhỏ và ấm cúng, dành cho gia đình, nhưng cũng có những ngôi nhà to hơn, có đầy đủ quản gia, người hầu và nấu bếp".

Nàng nhướn lông mày, "Chà!"

"Đúng vậy đấy". Anh lái chiếc xe dọc một con đường hẹp có vối những hàng cây hai bên mọc dày đến mức nàng khó có thể nhìn qua, "Tôi nghĩ là cô

sắp sửa kính ngọc đây, Erica Prentice ạ".

Nàng bật cười, "Sao anh vẫn nghĩ là tôi chưa đủ kính ngọc nhỉ?"

"Còn kính ngọc hơn nữa kia", anh cam đoan.

Con đường dài dẫn vào khu nghỉ dưỡng mở ra trước mắt họ. Một thảm cỏ được cắt tỉa cẩn thận bao quanh bởi những hàng hoa đầy màu sắc và mùi hương nằm trước một tòa nhà thật sự nguy nga.

Erica cảm thấy nàng đang há hốc miệng, "Đây là một tòa lâu đài", nàng thì thào, mắt nhìn lên tòa nhà chính bằng đá, rồi nhìn vào những cánh nhô ra từ hai phía. Những bụi hoa xanh nhấp nhô dưới chân nhà và các ô cửa ánh lên trong nắng như những viên ngọc. Mái nhà nhọn, ban công có rào sắt và tường gạch lâu năm có màu của những cánh hồng.

Sẽ đúng là là một tấm bưu ảnh nếu không có những nhân viên đang hối hả đi lại trên con đường vòng làm nơi này trở nên sống động. Người gác cửa trong chiếc áo khoác màu tím than và vàng đang ra lệnh như một vị tướng và những anh bê vác đồ hối hả tuân lệnh. Những chiếc xe xa xỉ trả khách dưới mái vòm đá che lồi vào rải sỏi và các vị khách bước ra được hộ tống để đi lên khách sạn.

"Thật..." nàng thì thào, vẫn bàng hoàng.

"Tôi đã nói rồi mà", Christian nói. "Đáng kính ngọc"

"Từ đó chưa đủ mạnh", nàng nói với anh khi anh cho xe vào dưới mái vòm và bước ra khỏi xe. Một lát, Christian vòng sang phía bên kia, giúp nàng ra khỏi xe. Nàng đứng lên và chậm rãi quay một vòng, cố thu thập tất cả cùng một lúc.

Đó là điều không thể. Nàng nghĩ nàng phải mất tất cả hàng tuần để nhớ được toàn bộ bức tranh của khu nghỉ dưỡng Jarrod. Nhưng những gì nàng nhìn thấy, nàng rất thích. Erica chưa từng nhìn thấy một nơi nào như vậy. Như thể nàng vừa bước vào thế giới truyện cổ tích vậy. Chỉ còn thiếu duy nhất một chàng hoàng tử điển trai cười trên con ngựa chiến đen.

Rồi mắt nàng nhìn qua Christian. Một anh chàng điển trai lái chiếc BMW đen. Một chuyển thể hiện đại của câu truyện cổ tích, nàng vừa nghĩ vừa cười thầm. Nhưng anh không phải là hoàng tử và nàng cũng không phải là nàng công chúa đang lâm nạn. Hay nàng đang lâm nạn?

Đưa mắt nhìn qua khu vườn, rồi hé nhìn qua khung cửa lớn vào tiền sảnh, Erica không tránh khỏi cảm giác nao nao trong ruột gan. Cuối cùng nàng đã đến đây. Sắp sửa gặp mặt gia đình mà nàng chưa từng biết và không còn đường tháo lui.

"Cô đang nghĩ lại à?"

Nàng quay nhìn Christian và thấy anh đang ngắm nàng, nét mặt đầy kính ngọc. Thật buồn cười, nàng gặp anh chưa đầy một tuần mà bây giờ anh là người thân quen duy nhất trong một thế giới đang thay đổi điên cuồng.

"Không", nàng nói chắc nịch, thở vào thật sâu, "Không nghĩ lại. Tôi đã

quyết định đến đây và tôi sẽ giữ vững lập trường."

Đôi mắt sẫm của anh ánh lên sự ngưỡng mộ và điều đó làm cho Erica cảm thấy ấm lòng.

"Tốt", anh nói, rồi chỉ vào phía khách sạn, "Đã sẵn sàng đi tham quan nhà mới chưa?"

"Chưa bao giờ sẵn sàng hơn", nàng nói với anh và bắt đầu bước đi.

Những bức tường gỗ và sàn nhà màu nâu nhạt ánh lên như một hộp trang sức trong ánh nắng. Những bức ảnh vùng núi chụp qua mỗi mùa được đóng khung tô điểm cho bức tường, bàn ghế bày trong sảnh thi thoảng mỗi nơi một bộ. Tiếng những người đi qua sảnh nói chuyện lúc to lúc nhỏ, bầu không khí nơi đây thật sôi động.

Erica quay đầu hết bên này tới bên kia, nhìn tất cả mọi thứ Christian chỉ cho nàng trong sảnh rồi nhìn tới thang máy, "Đây là thang máy riêng để lên nhà", anh nói với nàng và rút một cái thẻ từ trong túi ra cho vào khe khóa.

Cửa mở và họ bước vào trong. Màu nâu nhạt của gỗ lại là màu chủ đạo, làm Erica không chỉ tưởng tượng ra một căn phòng trên núi mà cả sự ấm cúng và sang trọng.

"Chìa khóa của cô được để sẵn trong phòng", Christian nói.

"Vâng".

"Còn có bếp ở trên tầng nếu cô muốn nấu ăn. Nhưng nhà hàng của khách sạn đưa đồ ăn đến tận nơi nên cô không cần phải lo lắng nếu cô không muốn"

"Ồ, tôi thích nấu ăn", cô nói với anh khi thang máy dừng lại và cửa bật mở.

"Vậy thì cô và anh trai Guy của cô chắc sẽ thích nhau đấy. Anh ấy là đầu bếp mà". Christian bước ra và giữ cửa cho nàng, "Hay đã từng thì đúng hơn. Anh ấy có một nhà hàng ở New York trước khi quay về Aspen và bây giờ anh ấy gần như đang tiếp quản các nhà hàng của khu nghỉ dưỡng"

"Đầu bếp", nàng mỉm cười nói, "Thế thì tôi không thể độ với anh ấy được rồi. Tôi nói là tôi thích nấu ăn không có nghĩa là tôi giỏi nấu ăn"

"Hôm nào đó cô nấu bữa tối cho tôi nhé", anh nói, rồi dừng lại cau mày khó chịu với bản thân như thể anh hối hận vì đã nói lên điều đó.

Nhìn vẻ mặt của anh, Erica lơ đi như không nghe thấy, bước vào sảnh và thở dài khi nàng nhìn xung quanh, "Ngày càng đẹp hơn"

Hành lang mà họ vừa bước vào rộng lớn, có hai hướng đi. Sàn gỗ, tường màu sẫm và một cái bàn hẹp có bày một chiếc bình màu xanh thẫm đựng hoa hồng và tú cầu đang chào đón nàng. Cứ đi vài mét lại có một cửa sổ có mái vòm để ánh nắng tràn vào và nhìn ra một quang cảnh đẹp đến nín thở. Nhưng nàng không có đủ thời gian để nhìn quanh và tận hưởng.

Christian chỉ sang bên trái. "Dưới kia có bốn phòng, và ngay cạnh đó, dọc hành lang là phòng của gia đình"

"Vâng.." Nàng thấy rằng khu của gia đình cũng có phong cách bài trí của khách sạn, chỉ khác là những ô cửa sổ trông ra một cái bể bơi lộng lẫy. Vài vị khách đang thả mình trên mặt nước xanh biếc, vài người khác tha thân xung quanh bể bơi, bàn ghế với những chiếc ô màu như mời chào người ta ngồi xuống nói chuyện. Một quán bar nằm trong góc và những người bồi bàn mặc đồng phục đang hồi hả ngược xuôi để làm hài lòng khách

Rõ ràng là nàng vừa bước vào một thế giới hoàn toàn khác với nơi nàng từng biết. Rồi nàng nhận ra rằng Christian vẫn tiếp tục nói, nàng quay lại nhìn và lắng nghe anh.

"Qua căn phòng này trước đây là khu của gia đình. Phòng ngủ chính và các phòng ngủ dành cho anh chị em của cô khi họ còn nhỏ." Nàng cố hình dung được lớn lên ở một nơi như thế này, nhưng thật khó tưởng tượng. Quá rộng lớn. Quá nhiều nơi cho một đứa trẻ có thể chạy nhảy. Mỉm cười, nàng nhớ lại hồi mình còn nhỏ, nàng đã từng nghĩ công viên mà nàng và người vú thường ra là cả một cánh rừng.

"Khi các con trưởng thành", Christian nói, "Don sửa lại chỗ này, xây cho mỗi người một phòng riêng và thêm vài phòng dành cho khách".

Nghe có vẻ như Don Jarrod đã làm mọi điều để giữ các con ở nhà. Vậy mà ai cũng chạy khỏi Coloradol. Nàng không khỏi băn khoăn vì sao.

Erica thở sâu và gật đầu, "Họ có sống cả ở đây không?"

Như đọc được sự băn khoăn của nàng, anh mỉm cười nói, "Không. Hiện tại chỉ có Guy ở trong một phòng và anh trai sinh đôi của Guy, Blake và người trợ lý của anh ấy sống trong hai phòng khác. Những người còn lại ở nơi khác."

Vậy là chỉ có cặp sinh đôi để phải lo chạm mặt hàng ngày. Tốt thôi. Erica muốn ổn định cuộc sống một chút trước khi buộc phải gặp gỡ anh em nhà Jarrod. Nhưng nếu Guy và Blake cùng trợ lý của anh ấy sống ở đây, bây giờ là lúc nên gặp họ.

"Thế bây giờ họ có ở đây không?", Erica cố vững vàng cho buổi gặp gỡ đầu tiên với gia đình mình. Tuy nhiên, thế giờ nghĩ về điều đó, nàng ước gì mình có một phút để chải lại mái tóc rồi bù vì gió và trang điểm lại một chút và

"Không", Christian nói, cắt ngang dòng suy nghĩ rối tinh của nàng, "Blake đi mấy ngày nữa mới về. Anh ấy và Samantha bay tới bay lui giữa Las Vegas và Colorado, thu xếp công việc ở đó để có thể sẵn sàng tiếp quản ở đây. Blake và anh trai Gavin của cô xây khách sạn, phần lớn ở Las Vegas và họ rất thành công ở đó".

"Và họ từ bỏ tất cả để quay về đây?"

"Đúng", Christian nói, "Cũng giống cô, các anh chị cô từ bỏ cuộc sống cũ và về đây để bắt đầu lại từ đầu"

Nhưng ít ra họ cũng quay trở lại nơi chốn cũ. Nàng thì khác, nàng có

cảm giác mình vừa từ trên trời rơi xuống. Cảm giác bồn chồn lại dâng lên trong nàng, nhưng nàng kiên quyết làm cho nó lắng xuống.

"Thế còn Guy?"

"Giờ này chắc anh ấy đang ở dưới nhà hàng chính"

Nàng hít một hơi thật sâu, "Còn Gavin? Anh ấy đang ở Vegas với Blake à?"

"Không, anh ấy ở đây. Nhưng anh ấy sống ở khu nhà ở dưới". Christian nhún vai, "Anh ấy không thích dọn vào ở trên này"

Erica bắt đầu hiểu ra rằng tất cả các anh chị nàng đều không muốn về lại Aspen. Nhưng tất cả họ đều đã quay trở về và tiếp quản khu nghỉ dưỡng của gia đình. Điều đó có nghĩa là cho dù họ có cảm nhận thế nào về cha họ và nơi này, sự trung thành với gia đình của họ có ý nghĩa hơn sở thích của họ. Và điều đó không hiểu vì lẽ gì khiến nàng cảm thấy dễ chịu hơn. Nếu gia đình là tất cả với những người này, thì có nghĩa là cuối cùng nàng cũng sẽ có được mối quan hệ tốt với họ.

"Vậy còn những người khác?" , nàng hỏi, "Họ sống ở đâu"

Anh đưa nàng đi dọc hành lang và nói tiếp

"Như tôi đã nói, Trevor có nhà riêng ở Aspen , nhưng phần lớn thời gian anh ấy ở đây. Guy ở đây chủ yếu bởi vì anh ấy làm việc ngay trong ngôi nhà này. Và Melissa..." Anh ngừng lại, "Cô ấy sống ở Willow Lodge. Đó là ngôi nhà xa nhất nhưng ai cũng có thể chỉ cho cô đường đến đó. Cô ấy cũng quản lý spa , và thường thì cô ấy ở đây"

"Khu nhà ở của gia đình rộng từng nào ?", nàng bắt chợt hỏi, kinh ngạc bởi chiều dài của hành lang.

"To bằng tầng trên cùng của toàn bộ khách sạn, cộng thêm cả hai cánh nhà nữa", Christian mỉm cười đáp.

"Thật kinh ngạc", nàng vừa lầm bầm vừa bước theo anh.

"Vâng, đúng vậy đấy. Đây là phòng của cô, cộng với hai phòng nữa. Cuối hành lang cô sẽ thấy có bếp, phòng lớn và phòng làm việc trước kia của Don. Văn phòng của tôi ở dưới tầng, nhưng tôi chủ yếu làm việc ở nhà"

"À ,thế là anh không sống trong tòa nhà này. Vậy anh ở đâu?"

Anh đưa nàng tới khung cửa sổ cao có mái vòm ở hành lang và chỉ tay, "Cô có nhìn thấy cái mái nhà màu đỏ ngay sau cây thông to kia không?"

Nàng có nhìn thấy. Ngôi nhà cách nơi nàng đứng chắc chỉ 5 phút đi bộ, "Thật gần"

"Vâng. Vì thế nếu cô có cần gì.."

Anh đứng ngay cạnh nàng, nàng cảm thấy hơi nóng tỏa từ cơ thể anh sang nàng. Anh thật thơm tho, nàng muốn hít vào thật sâu và khi nàng ngược lên nhìn đôi mắt ấy nâu ấy, nàng mong ước một cách kỳ lạ được dựa vào và ... Nàng đang nghĩ gì vậy? Lúc này cuộc đời nàng chẳng phải đã có quá đủ những thứ mới rồi sao?

"Cám ơn", nàng nói nhanh lùi 1 bước cách xa anh cho an toàn, "Tôi sẽ nhớ"

Anh ngấm nàng vài giây và Erica tự hỏi liệu anh có đoán được nàng đang nghĩ gì không, liệu anh có thấy rằng nàng đang tưởng tượng đến anh, tự hỏi môi anh có mềm và ấm như nàng nghĩ không.

Nhưng nếu như anh biết thì anh cũng như nàng kiên quyết không chú ý tới điều đó. Anh đưa tay lên chùi mặt, rồi chìa tay ra trước im lặng mời nàng tiếp tục đi dọc hành lang. Anh bước bên cạnh nàng và tiếng gót giày của nàng nghe như tiếng súng trong tĩnh lặng.

Khi anh cuối cùng đứng trước một cánh cửa và mở ra, Erica bước qua anh và đứng chết lặng ở ngưỡng cửa.

Quá đẹp! Lẽ ra điều này không còn làm nàng ngạc nhiên nữa mới phải. Ở khu nghỉ dưỡng Jarrod Ridge mọi thứ đều ngoạn mục. Nhưng vì 1 lẽ nào đó, nàng không nghĩ là phòng của nàng lại tuyệt đến vậy. Suy cho cùng, ở đây nàng là người lạ và từ những gì nàng biết, anh chị nàng cũng không thích thú gì với sự tồn tại của nàng, cũng như nàng với sự tồn tại của họ. Nàng đã nửa nghĩ rằng phòng của mình sẽ là một căn phòng khách sạn bình thường, đẹp nhưng không có gì đặc biệt. Căn phòng này, nàng tự nhủ khi bước tiếp vào phòng, không thể nói là bình thường.

Phòng khách được sơn bằng nhiều sắc xanh. Tường xanh nhạt, bàn ghế xanh sẫm, bình hoa xanh đầy hoa ngát hương và rèm cửa sổ cũng có màu xanh thẫm. Sàn gỗ được tô điểm bằng những tấm thảm tua rua có tông màu xanh và be, và thậm chí cả sàn trước lò sưởi trông cũng như 1 bức tranh bằng gốm.

"Trời", nàng nói và ngay cả từ đó cũng không diễn tả hết được.

"Rất mừng là cô thích", anh nói, bước vào phòng sau cô.

"Làm sao mà không thích được chứ?", nàng quay người chậm rãi, cố nhìn tất cả cùng một lúc. Rồi ánh mắt nàng dừng lại ở Christian, "Nói thật, tôi không nghĩ sẽ có 1 căn phòng như thế này".

Anh cười và trong nàng một cái gì đó lại quặn lên. Thật sự người đàn ông này có nụ cười như ma thuật. May là anh ta không sử dụng máy.

"Thế cô tưởng thế nào? Một gian hầm à?"

Nàng cười và nhún vai, "Không, không đến mức thế, nhưng không..."

"Melissa chọn phòng này cho cô. Cô ấy nghĩ cô sẽ thích nó và các anh cô không phản đối"

"Không phản đối". Thật là hay, nàng nghĩ, "Melissa thật tử tế"

"Cô sẽ thích cô ấy. Cô ấy rất mong được gặp cô"

"Thế còn các anh trai tôi?"

Anh ngừng lại 1 lúc lâu rồi nói, "Họ sẽ gặp cô"

"Như 1 đại gia đình hạnh phúc, phải không?" Thật buồn cười, từ phần khích , các dây thần kinh của nàng đã chuyển qua đây lo lắng chỉ trong nháy

mắt. Có lẽ tất cả đều phải trải qua quá nhiều cảm xúc thăng trầm trước khi có thể bắt đầu thân thiện với nhau.

"Cô cũng có quyền ở đây như tất cả mọi người", anh nói với nàng.

"Thật vậy sao?" Erica lắc đầu và vừa cau mày vừa đưa hai tay ra trước như thể muốn ôm vào cả khu nghỉ dưỡng, "Họ lớn lên ở đây. Còn tôi là người xâm phạm quyền lợi của họ. Đây là nhà của họ"

"Ngôi nhà mà tất cả bọn họ đều chạy trốn một mạch ngay khi có thể"

Nàng thả hai tay xuống, "Tại sao? Don Jarrod là 1 người cha tồi ư?"

"Không tồi", anh nói, bước qua phòng để đứng cạnh nàng, "Chỉ quá bận rộn và bảo thủ". Christian cười buồn, "Ông ấy chẳng phải là bố tôi mà còn suốt ngày can dự vào cuộc sống của tôi, ra lệnh, bắt tôi phải làm thế này, thế nọ"

"Nghe có vẻ giống nhau", Erica trầm ngâm, đi về phía cửa sổ, nhìn ra ngoài bề boi và rặng núi đặng xa, "Tôi lớn lên với một người cha giống thế. Thật buồn cười, phải không?"

"Có lẽ chính điều đó sẽ giúp cô hiểu anh chị mình hơn"

"Tôi nghĩ còn phải xem đã. Thật lạ là một nơi đẹp như thế này lại gần như trống vắng. Đáng buồn. Không 1 ai trong số những người mang họ Jarrod muốn sống trong ngôi nhà của gia đình mình"

"Như tôi đã nói với cô", Christian công nhận, "Don là người cha khó tính nhất trên thế gian. Họ phần lớn đều có vấn đề với nơi này và không thích bị cha ép phải quay về Aspen"

Nàng khẽ thở dài, "Thế là tất cả chúng ta đều có vấn đề với cha"

"Cũng có thể nói vậy". Anh dứt tay vào túi quần sau và nhìn nàng bước tới chiếc ghế sofa của căn nhà mới, "À, còn về bố cô, ông nói gì khi cô nói với ông tất cả chuyện này?"

Erica nhìn anh, "như tôi dự đoán. Ông không muốn tôi đi",

"Thế sao cô vẫn đi?"

Nàng dừng lại, cúi xuống nhặt 1 chiếc gối lên. Nàng đưa ngón tay lướt qua hình thêu trên vải, rồi lại đặt chiếc gối xuống, "Tôi phải đi. Tôi phải đến xem và...."

"Tìm bản thân?" Anh tiếp.

Nàng cười khẽ, "Nghe có vẻ rộng tuếch nhỉ?"

"Không hẳn. Tôi đã từng bị lạc. Không phải lúc nào cũng dễ tìm lại được bản thân"

Erica nghiêng đầu nhìn anh. Nom anh thật tự tin. Như đang ở nhà mình vậy. Vấn đề là không dễ những lúc như thế này hủy hoại mình.

Nàng quay nhìn quanh và để mắt lướt qua căn phòng sẽ là nhà nàng trong thời gian chẳng biết là bao lâu. Có 1 dãy hành lang cạnh phòng khách mà nàng nghĩ chắc dẫn đến phòng ngủ và ..."Anh nói rằng có bếp à?"

"Đúng thế", anh chỉ, "Ngay ở đằng kia kìa".

Nàng đi vào tìm và cuối hành lang, nàng thấy một bếp đôi, một cái tủ lạnh nhỏ và vài cái tủ bếp. Tủ lạnh có nước, rượu vang và soda cùng với rau quả tươi. Có một đĩa hoa quả bày trên bàn và nàng để ý thấy cửa sổ của bếp trông ra một khu vườn bài trí theo phong cách Anh.

"Cô có đói không?", giọng nói của Christian vang lên phía sau nàng.

Nàng quay lại nhìn anh và thừa nhận.

"Có, thực ra là khá đói"

"Thế thì chúng ta cùng xuống nhà ăn trưa? Tôi có thể trả lời các câu hỏi của cô và cùng lúc cô có thể gặp anh trai mình"

Người anh trai đó là Guy, nàng nhắc mình. Đầu bếp. Buổi gặp mặt này chắc sẽ khiến nàng chẳng còn bụng dạ nào ăn uống, nhưng nàng đánh liều trả lời, "Cho tôi một phút để sửa sang lại và tôi sẽ sẵn sàng"

Sẵn sàng cho mọi thứ, nàng tự nhủ.

Chương 5

Guy Jarrod từng là 1 đầu bếp được săn đuổi, có tiếng tăm nhưng khi anh mở nhà hàng riêng, anh đã bước ra khỏi bếp. Anh đã học cách yêu kinh doanh nhà hàng còn hơn cả yêu nấu nướng.

Giờ đây, anh tuyển chọn và sa thải đầu bếp, đảm bảo mọi việc vận hành theo cách mà anh muốn. Nhưng quay trở lại Jarrod Ridge làm công việc mà anh thích không nằm trong kế hoạch của anh.

Tuy vẫn còn bực mình vì bị điều khiển từ dưới mồ, Guy phải công nhận rằng điều hành nhà hàng 5 sao ở Ridge hóa ra lại hay hơn anh tưởng nhiều. Anh có những kế hoạch lớn với chỗ này.

Qua năm tháng, nhà hàng và giám đốc của khách sạn đã trở nên không hẳn là dễ dãi nhưng khá tự mãn. Họ cứ làm theo cách cũ chứ không chịu thử những cái mới. Điều đó đã đến lúc phải thay đổi.

Tất cả những gì anh phải làm là làm quen lại với nơi này.

"Xin lỗi ông Jarrod?"

"Có chuyện gì thế?" Anh ngẩng lên khi thấy một người bồi bàn chạy từ bếp vào hầm rượu. Một cậu bé trông quen quen, Guy còn chưa có thời gian để nhớ hết tên của tất cả mọi người.

"Ông Hanford đang ở ngoài phòng ăn cùng 1 vị khách. Ông ấy hỏi liệu ông có thể ra gặp và nói chuyện với họ được không"

Christian. Trở về Aspen có nghĩa là thường xuyên gặp các em trai, em gái - hai em gái, anh tự nhắc mình một cách nghiêm khắc - và Christian. Họ từng là bạn của nhau, Guy nhớ lại. Bây giờ họ là đồng nghiệp chỉ bởi vì có một ông già cứng đầu không chịu tha cho những đứa con của mình.

"Được. Nói với anh ấy tôi sẽ ra ngay". Anh rời khỏi hầm rượu nơi anh vừa tự làm kiểm kê - anh muốn biết đích xác nhà hàng còn gì và không tin bất kỳ một ai có thể làm đúng ý anh.

Ý nghĩ đó chợt đến. Có lẽ anh giống ông già mình hơn anh tưởng.

Anh đi qua bếp, bước ra phòng ăn chính, ánh mắt liên tục đảo nhìn quanh. Anh kiểm tra những người bồi bàn, kiểm tra cách bài trí trên bàn, các bình hoa. Anh để ý các khăn trải bàn và các đĩa và xem các đồ bạc và máy pha cà phê bằng đồng thau có bóng lộn không. Anh có con mắt tinh tường, không dung tha cho sự cầu thả và anh nhất định phải sử dụng tốt những tính cách này của mình khi mà giờ anh đã về lại đây điều hành nơi này theo cách mà nó luôn phải được điều hành.

Guy nhìn thấy Christian ngồi trong một ngăn ở phía sau. Đến gần, anh nhìn thấy đối diện với Christian là một cô gái mảnh mai, xinh xắn tóc nâu với đôi mắt màu hổ phách. Trông cô hơi quen quen, nhưng anh không thể

nhận ra. Có nghĩa là, Guy chột nghĩ, đây là người em gái mà họ đang chờ gặp. Nét quen quen trong cô gái đơn giản bởi vì cô ta có nét gì đó của nhà Jarrod trên gương mặt.

Họ chưa biết anh đang tiến đến, vì thế anh lại ngấm nhìn cô gái thêm lát nữa. Xinh đẹp, anh lại nghĩ. Nhưng có vẻ đang cầu. Khi Ạ, sao mà trách được? Tất cả bọn họ bị kéo về Jarrod Ridge dù muốn hay không.

Nhưng cô bé này là khổ nhất, anh nghĩ. Ít nhất anh và những người còn lại có nhau. Cô bé là người lạ ở vùng đất lạ. Nhưng dù có cảm thông đến mấy với cô nàng, Guy cũng phải đồng ý với người anh em sinh đôi : một cô em gái mới toè không có quyền được hưởng một phần của gia tài.

Christian nhìn thấy ánh mắt của Guy khi anh tiến tới. Anh cũng để ý thấy trong mắt Guy ánh lên sự ngưỡng mộ khi anh soi nhanh Erica. Anh biết Erica lo lắng về buổi gặp mặt này nhưng Christian mừng là nàng gặp Guy đầu tiên. Anh chàng Jarrod ấy là người luôn giữ được bình tĩnh nhất trong số các anh em nhà Jarrod.

Thật ra thì ngoại trừ Trevor, chẳng có mấy thứ trên cuộc đời này có thể làm Trevor sốc.

"Christian, thật vui được gặp lại cậu", Guy nói, nhưng anh không nhìn Christian. Thay vào đó mắt anh đang đắm đắm vào Erica, "Và em hẳn là em gái mới bé nhỏ của anh".

Mặt nàng ửng đỏ vì bối rối, nhưng nàng ngẩng đầu lên, đưa tay ra và nói, "Đúng là em đây Ạ. Nhưng thường thì mọi người gọi em là Erica".

"Tên đẹp đấy", anh nói và bắt tay nàng hờ hững, "Thế nào, em đã dọn đến hẳn chưa?"

"Rồi Ạ, nhưng em nghĩ là phải mất một thời gian mới quen được với nơi này"

"Anh dám chắc là ở ngoài lễ tân có bản đồ", anh cười nhìn nàng, "Em thấy ở đây thế nào?"

"Đẹp lắm Ạ", nàng thốt lên, nhìn quanh phòng ăn với khoảng một nửa phòng đầy khách, "Đây chắc chắn là một nơi rất tuyệt để lớn lên"

"Em nghĩ thế à?" Guy kéo lại mép khăn trải bàn, vuốt vết nhăn nhỏ xíu trên làn vải trải bàn, "Christian nói với mọi người là em làm PR ở San Francisco à?"

"Vâng, đúng vậy"

"Thế thì sẽ khá tiện lợi đấy". Một người bồi bàn đến đằng sau anh, thềm thì điều gì đó rồi lại đi mất, "Anh xin lỗi. Có sự cố trong bếp cần anh giải quyết. Christian, rất mừng gặp lại cậu. Erica..." Anh đưa mắt sang nhìn nàng một lúc trước khi cười nói, "Hẹn gặp lại em sau nhé"

Khi anh đi khỏi, Erica thở phào.

"Không đến nỗi tồi, đúng không?" Christian nhìn nàng cầm cốc nước lên nhấp một ngụm. Guy lẽ ra có thể vồn vã hơn một chút, nhưng trên thang

điểm từ 1 đến 10, 10 là ôm hôn thăm thiết và 1 là chào đón bằng một phát súng thì - cuộc gặp gỡ được 5 điểm.

"Hơi căng thẳng một chút, nhưng nhìn chung thì không tồi", nàng thừa nhận. Rồi nàng hỏi, "Sao Guy lại nói là kinh nghiệm làm PR của em sẽ có lợi?"

Christian từng muốn có một hoặc hai ngày để nàng làm quen ở đây trước, nhưng không cần trì hoãn nữa. Có rất nhiều việc sắp đến và bởi vì nàng đăng nào cũng sẽ nhận chỗ đứng của mình trong gia đình Jarrod, nàng cũng có thể vào việc luôn.

"Chỉ vài tuần nữa là tới lễ hội âm thực", anh nói, "Đó là một sự kiện lớn ở Aspen. Được tổ chức hàng năm, kéo dài trong vài tuần và những người mê âm thực trong nước và ở châu Âu sẽ đến thưởng thức"

"Tôi đã từng đọc về sự kiện này", nàng nói, "Và cũng xem tin tức trên tivi hàng năm. Nó về cơ bản giống giống kiểu lễ hội hóa trang Mardi Gras đúng không?"

"Cũng gần giống như thế", anh nói, "Ngân sách của thành phố phụ thuộc vào nguồn thu từ du lịch và lễ hội mà nhà Jarrods tài trợ là một phần lớn của nguồn thu này. Là một Jarrod, em đứng giữa sự kiện này"

Mắt nàng mở to, nhưng nàng gật đầu và nói,

"Anh nói đi"

Lần nữa, anh lại phải ngưỡng mộ cái cách nàng xử lý tình huống. Nàng mạnh mẽ, nhưng nàng có khuynh hướng lựa theo chứ không phá hỏng. Phần lớn những phụ nữ mà anh biết nếu ở trong trường hợp của nàng sẽ vẫn ngồi ở San Francisco cố gắng chấp nhận mọi thứ mà nàng phải đối đầu trong những ngày vừa qua. Nhưng Erica Prentice thì không. Một khi nàng đã quyết định, nàng cố hết sức.

Vì một điều còn con, nàng có thể rất dữ dội.

Ánh mắt nàng gắn chặt vào anh và anh thấy mình như bị lạc trong cái nhìn màu hổ phách sâu thẳm kia. Cái cử chỉ cắn môi dưới của nàng khi suy nghĩ, trời ạ, làm anh không thể tập trung được.

Làu bàu, giọng nói của anh khô khan và đầy công việc, "Anh trai Trevor của cô là chuyên gia về marketing. Anh ấy có công ty riêng ngay ở Aspen mấy năm nay rồi. Bây giờ anh ấy đang tiếp quản lại phần tiếp thị của Jarrod Ridge.

"Rất nhiều việc"

"Đúng vậy", anh nói, "và phần việc của cô cũng sẽ rất nhiều. Cô sẽ là người quản lý mới của bộ phận PR của Ridge"

Khi thấy nàng có vẻ hốt hoảng, anh thêm, "Cô sẽ làm việc trực tiếp với Trevor. Cô sẽ có văn phòng riêng trong tòa nhà, vì thế cô sẽ tiện điều hành công việc hơn Trevor. Hai người chắc sẽ gặp gỡ nhau rất nhiều trong vòng mấy tuần tới"

"Chắc sẽ vui lắm nhỉ?"

Giọng nói của nàng lại đầy lo lắng và anh nhắc nàng, "Trevor khá dễ tính. Anh ấy không khó chịu đâu, không việc gì phải lo lắng cả"

Nàng thở dài, "Hy vọng anh nói đúng"

"Chắc chắn. Cũng như tôi đúng khi nghĩ là cô sẽ ổn khi tới đây"

"Nhảy một mạch xuống dòng nước rồi sao chứ?"

"Có điều gì làm cô nghĩ cô sẽ không bơi được sao?", Christian hỏi và thấy nàng có vẻ đang đắm chiêu với câu nói của anh.

Cuối cùng, nàng lắc đầu, mỉm cười nhìn anh một cách rạng rỡ và nói, "Tôi sẽ bơi"

"Tôi dám chắc là cô sẽ bơi", anh nói, nhìn nàng cầm thực đơn bọc da lên chọn món. Anh ước gì anh không thấy nàng ngày càng hấp dẫn đến vậy. Cô gái đầy đặn, nhỏ bé này có gì mà làm cho cơ thể anh cứng đờ và đầu óc anh rối loạn đến vậy?

Hay sự quyến rũ đó đến từ việc nàng nằm ngoài tầm với của anh?

Anh không nghĩ vậy. Có rất nhiều phụ nữ từng nằm ngoài tầm với khi anh còn trẻ. Một cậu bé tỉnh lẻ sống với người mẹ đơn thân không có quyền chơi với những đứa trẻ giàu có và nổi tiếng. Nhưng anh không còn là đứa bé ấy nữa và anh có thể có được bất kỳ người đàn bà nào anh muốn.

Điều anh không hiểu nổi là tại sao điều ấy lại có vẻ như vô nghĩa.

Người đàn bà duy nhất anh muốn cũng là người đàn bà duy nhất anh không thể có được.

Hai tiếng đồng hồ sau, Erica ngồi một mình trong phòng. Hoàng hôn đã chuyển thành chạng vạng tối nhưng trong phòng nàng đèn vẫn sáng, và nàng quá bận rộn để có thể để ý là đã gần hết ngày đầu tiên của mình ở Colorado. Christian đã về làm việc sau khi ăn - rất vội vã vì anh nói anh có việc cần phải làm xong trong ngày. Khi còn lại một mình, Erica khám phá một chút.

Giờ nàng ngồi trên ghế bành trong phòng khách mới và nhìn hàng chông tạp chí, sách báo, bưu ảnh và tờ rơi nàng rải xung quanh mình. Nàng gần như đã mua toàn bộ cửa hàng lưu niệm dưới nhà lên đây, tất cả những gì gắn liền với Jarrod Ridge mà nàng có thể tìm thấy.

Và có rất nhiều thứ để chọn. Tờ rơi liệt kê tất cả các hoạt động mà khu nghỉ dưỡng có và sách hướng dẫn mô tả lịch sử của nơi này. Nàng nhìn như bị thôi miên gần hai mươi phút đồng hồ những bức ảnh đen trắng của ông bà và cha nàng. Nàng tìm thấy những điểm giống nhau giữa bản thân nàng và những người trong ảnh. Đôi mắt nàng, đường cong ở môi. Thật lạ khi nhìn thấy một số đường nét của mình trong những người nàng chưa từng gặp.

Và còn kỳ lạ hơn nữa, điều đó làm nàng thấy ấm lòng.

Đã sửa bởi lanyouxuan lúc 24.12.2014, 18:13.

Gia đình nàng lớn hơn tưởng tượng của nàng. Họ là những người thích phiêu lưu, mơ mộng. Những người đi đến một nơi xa vắng để xây dựng cuộc

đời , xây dựng một di sản đến giờ vẫn tồn tại. Giấc mơ của họ đã lớn lên, đơm hoa kết trái và đã trở thành một điều gì đó thật đặc biệt/

Và nàng là một phần của nó.

Một mắt xích rất bé nhỏ trong một dây xích dài.

Khi có tiếng gõ cửa, thoát tiên nàng ngạc nhiên, rồi một tiếng gõ nữa, nàng hơi lo lắng không biết ai có thể ghé thăm. Nhưng rồi nàng nghĩ có thể là Christian. Có thể anh quyết định quay lại đưa nàng đi tham quan khách sạn. Ý nghĩ đó khuyến khích nàng đứng dậy khỏi ghế và đi lại phía cửa. Nàng vuốt lại mái tóc, vuốt phẳng áo và mỉm cười khi nghĩ đến viễn cảnh lại được gặp anh.

Nhưng khi nàng mở cửa, một người phụ nữ đang đứng đó , cầm hai chai rượu vang.

"Đỏ hay trắng?", cô ta hỏi, bước qua Erica đi thẳng vào phòng khách.

"Sao cơ ạ?" , Erica nhìn theo cô ta đầy bối rối.

"Đỏ hay trắng? Em thích loại nào?"

"À, còn tùy, em nghĩ là...."

Cô gái toét miệng cười nhìn nàng. "Trả lời đúng đấy. Chị là chị gái Melissa của em. Chị vừa mới lấy trộm rượu vang từ hầm rượu riêng của anh Guy để chị em mình có thể làm quen với nhau"

Khó có thể cảm thấy khó chịu khi Melissa Jarrod đang rạng rỡ như vậy muốn làm thân với nàng. Tuy vậy cô ta cũng làm Erica cảm thấy hơi lồi thối trong bộ quần áo nhàu nhĩ. Melissa mặc một cái quần bò rất đẹp, một cái áo lụa hở vai màu lam và đi đôi xăng đan đen có ba dây mỏng manh, cao khoảng bảy phân. Mái tóc dài vàng óng của cô buông lơ sau lưng và đôi mắt to xanh đang ngời lên đầy thách thức và chào đón.

"Chị lấy trộm rượu của Guy à?", Erica nhắc lại, đóng cửa rồi quay sang đối mặt với chị gái.

"Chứ sao. Ngày mai sẽ phải trả ôi tiền đấy nhưng tối nay phải uống say đã"

"Kế hoạch của chị tuyệt quá", Erica nói, mỉm cười.

Melissa ngoác miệng cười lại, "Nói cho em biết" , cô nói, "nếu cả hai chúng ta cùng uống rượu, cả hai đều phải chịu sự tức giận của Guy. Chúng ta sẽ lập thành mặt trận chị em gái"

"Chị em gái", Erica nhắc lại.

Melissa chun mũi lại rồi nhún vai, "Chị biết. Nghe lạ nhỉ, đúng không? Chị cũng thấy thế. Nhưng chị nghĩ hai chị em mình sẽ lập thành một đội tuyệt vời."

Erica cảm thấy sự căng thẳng như được trút khỏi đôi vai nàng. Nhìn vào mắt chị mình, biết rằng sự chào đón này thật lòng, nàng cảm thấy có lẽ về Jarrod Ridge tìm gia đình cũng không khó như nàng nghĩ.

"Chị biết không", Erica nói, "Em nghĩ chị đúng. Vì thế, chị có biết liệu

trong căn bếp của em có để sẵn ly uống rượu vang không?"

Melissa dẫn đường vào bếp và quay lại nói với ra đằng sau, "Vì chị chính là người lo chuẩn bị đồ đạc ở đây cho em nên chị biết là ly uống rượu nằm ở đâu danh sách"

"Quá tuyệt!", Erica nói, đi theo chị vào căn bếp nhỏ, "Để em làm bỏng ngô, chị mở rượu trước đi nhé, được không?"

Melissa đặt cả hai chai rượu lên bàn, rồi quay sang đưa tay cho Erica, "Rượu ngon đấy. Guy có hầm rượu ngon nhất ở Colorado"

"Thế Guy sẽ làm gì nếu anh ấy biết chị em mình đã tự tiện?" Erica hỏi và chìa tay ra bắt tay Melissa.

Nhún vai, Melissa nói, "Chị chưa biết, chúng mình sẽ cùng tìm hiểu nhé"

"Cùng nhau", Erica đồng ý và lần đầu tiên kể từ khi nàng đến Colorado, nàng cảm thấy thật sự có cơ hội biến nơi này thành nhà mình.

Rồi hai cô gái cùng nhau vào bếp, làm quen với nhau. Khi đã uống được đến chai rượu thứ hai, họ quyết định mở thêm một chai vang trắng có sẵn trong tủ lạnh của hai cô gái đang kết thân nhanh chóng.

"Em làm bỏng ngô ngon lắm", Melissa tuyên bố.

"Cám ơn chị. Em nói với Christian là em biết nấu ăn"

"Anh ấy có ấn tượng không?", Melissa lắc đầu, "Em không phải trả lời đâu. Chắc là không. Điều duy nhất gây ấn tượng với Christian là sổ sách, giấy tờ và các đầu mối"

"Chị biết anh ấy đã lâu chưa?", Erica hỏi, ngồi lên ghế bành và khoanh chân lại.

Melissa ngồi ở đầu bên kia của ghế, "Từ lâu rồi", cô nói, "Từ khi còn nhỏ. Tất nhiên là hồi đó Christian làm việc ở khu nghỉ dưỡng và ông già nhà mình không thích gia đình và người làm chơi với nhau. Nhưng chị gặp anh ấy suốt và các anh nhà mình từ ngày ấy đã là bạn của anh ấy rồi. Khi Christian lớn hơn chút nữa thì bố bắt đầu để ý đến anh ấy". Cô nhăn mặt, hớp một ngụm rượu và nói, "Bố rất thích lấy Christian ra làm gương, rằng anh ấy không có được những điều kiện thuận lợi mà bọn chị có, vậy mà anh ấy thành công hơn hẳn bọn chị". Lắc đầu nhớ lại, cô nói, "Để chị nói cho em biết, ngày còn bé bọn chị rất ghét anh chàng Christian hoàn hảo. Bố lúc nào cũng lái nhải những thành tích của anh ấy trước bọn chị". Melissa lại lắc đầu, "May mà Christian rất dễ thương chứ không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Nói chung chị muốn nói là khi mà bố để ý đến anh ấy thì mọi người bắt gặp Christian ở đây thường xuyên hơn"

Erica tưởng tượng ra hình ảnh của một Christian hồi nhỏ, đấu tranh để thành công, tìm chỗ đứng của mình giữa đại gia đình nhà Jarrod. Nàng và anh có vẻ có nhiều điểm tương đồng. Giờ nàng ở đây, cố gắng làm điều mà anh đã cố gắng trong nhiều năm trước. Nhưng nàng không chỉ muốn biết làm sao anh hòa nhập được với thế giới Jarrod. Nàng tò mò muốn biết cuộc đời

anh thế nào trước khi biết Don Jarrod. Thật sự, nàng chỉ muốn biết về Christian một cách chung chung. Những ý nghĩ về anh luôn luẩn quẩn trong đầu nàng, ngay cả khi nàng tự bảo mình rằng giờ chắc chắn không phải lúc nghĩ về chuyện tình cảm. Nàng phải tìm được chỗ đứng của mình ở đây. Liệu nàng thật sự có thời gian cho một mối tình? Và liệu nàng có đủ can đảm tin một ai đó quá mới trong cuộc đời? Thêm vào đó, Christian không có vẻ gì là có tình ý với nàng cả. Có lẽ chỉ có mình nàng có cảm tình với anh. Và nếu đúng vậy thì nàng nên giữ kín chuyện này.

"Bố chị đề ý đến Christian rồi sao nữa?"

"Bố chúng mình", Melissa mỉm cười chữa lại.

"Bố giúp anh ấy đi học đại học, rồi thuê anh ấy khi anh ấy tốt nghiệp trường luật. Anh ấy làm việc cho Ridge gần như cả cuộc đời, chị nghĩ thế. Bố muốn Christian trở thành luật sư chính thức của Jarrod Ridge và thế là anh ấy trở thành luật sư. Bố không phải là người dễ để người khác làm trái ý". Cô nghiêng đầu sang một bên, "Nghe chị nói bố chúng mình em lạ tai lắm nhỉ?"

"Vâng", Erica nghĩ đó là lời thú nhận lớn nhất mọi thời đại. Nàng gần như không có thời gian để sắp xếp lại tâm trí. Giờ ngồi đây với chị gái nàng lại càng thấy lạ hơn nữa. Nhưng bất chấp điều điên rồ này, nàng thích sự thân thiện của Melissa, "Nhưng chị đã làm cho điều đó dễ dàng hơn"

"Rất mừng là chị giúp được em. Tin chị đi, chị rất vui là có thêm một người phụ nữ trong hàng ngũ nhà Jarrod"

"Cảm ơn chị", Erica nói và thật sự nghĩ vậy. Trong sự lạ lùng của thế giới mới của nàng, thật tốt khi có ít nhất một người có vẻ đứng về phía nàng. Lý do tại sao Melissa lại quyết định trở thành đồng minh của nàng có vẻ khá rõ ràng. Rõ ràng Erica cũng đã bao lần ao ước có một người chị gái để đứng về phía nàng đối đầu với các anh trai.

"Bây giờ", Melissa hỏi, chỉ vào những tờ rơi rải rác trên bàn trà, "em định làm gì với tất cả những thứ này?"

Bật cười, Erica nhắc vài tờ rơi mà nàng đã lãng quên lên, "Em định tìm hiểu tất cả những gì em có thể về Jarrod Ridge".

Melissa uống một ngụm rượu vang, "Có cách dễ hơn. Em cứ hỏi chị"

"Được, em sẽ hỏi chị ngay khi em biết mình cần gì?"

"Vâng nhé. Christian nói với chị em làm PR?"

Mừng vì tạm thoát khỏi những câu chuyện rối beng về gia đình mới, Erica nói, "Vâng, và rõ ràng là em cũng sẽ tiếp tục công việc ấy ở đây"

"Có nghĩa là làm việc cùng Trevor. Em sẽ thích anh ấy. Tính tình dễ chịu, luôn tự chủ", Melissa nói, "không giống với những người khác".

"Trưa nay em gặp anh Guy"

"Anh ấy thế nào?"

"Dễ chịu, nhưng hơi xa cách"

"Thế là ổn đấy", Melissa nói với nàng, "Trong hai anh em sinh đôi, Guy dễ chịu hơn. Blake thì không. Nhưng anh ấy sắp về đây. Em nhớ đừng để anh ấy bắt nạt"

Nghe không có mấy triển vọng, Erica nghĩ, lại càng không muốn gặp Blake Jarrod hơn bao giờ hết. Nhưng không có cách nào để tránh được và bây giờ, biết chắc là anh ấy sẽ không chào đón mình, nàng sẽ có cơ hội chuẩn bị cho cuộc gặp. Nàng sẵn sàng bảo vệ bản thân như nàng đã từng phải làm trong gần như cả cuộc đời.

"Em ở đây và em sẽ không đi đâu hết", Erica nói với cô, "Nếu Blake không thích điều đó, anh ấy sẽ phải khắc phục thôi"

"Tốt!" Melissa toét miệng cười, rõ ràng cô mừng khi thấy cô em gái mới mạnh mẽ.

Giá như chị ấy biết, Erica nghĩ, rằng ngay lúc này sức mạnh của nàng chỉ hơn ngọn cỏ trước gió một tí. Trong lòng nàng có cái gì đang run rẩy. Nhưng cả nàng cũng sẽ phải khắc phục

"Sau đó thì", Melissa nói, "còn phải đôi đầu với cả Gavin nữa. Anh ấy khá lạnh nhạt nên có lẽ sẽ không có vấn đề gì mấy. Nhưng đó em làm cho anh ấy nở được một nụ cười đấy"

"Anh ấy có vẻ giống mấy anh trai em"

"Ừ nhỉ. Christian nói với chị em cũng là con gái duy nhất trong nhà. Các anh em nghĩ thế nào về việc em đang ở đây?"

"Các anh ấy cố ngăn không cho em đi - cũng giống ch...." nàng buột miệng và sửa điều sắp nói, "giống Walter"

Melissa với tay vỗ nhẹ lên tay nàng, mỉm cười thương hại, "Sẽ rắc rối ra phết với hai ông bố đấy nhỉ"

"Vâng em nghĩ vậy"

"Em này, cha chị có thể có công sinh ra em nhưng Walter vẫn là người đã nuôi em khôn lớn", Melissa nói nhẹ nhàng.

"Em biết, chỉ có điều..." Làm sao giải thích được việc nàng cần đứng bằng đôi chân của mình, tự tìm câu trả lời? Giờ đây nàng cũng đang sống với cảm giác tội lỗi và phản bội khi quay lưng lại với Walter, cho dù nàng thật sự chưa bao giờ cảm nhận được bất kỳ tình cảm nào từ ông?

"Thế em với Walter có gần gũi không?"

"Không", nàng trả lời khẽ, thậm chí mong nàng có thể nói khác, "Thế còn chị với bố?"

Melissa thở dài và lắc đầu, "Không. Khi chị lên hai mẹ chị mất và chị nghĩ bố không thật sự biết phải làm gì với chị. Thế là ông ấy chẳng làm gì cả." Cô mỉm cười buồn bã, "Chị biết nghe lạ lắm phải không, khổ thân con bé nhà giàu. Nhưng sự thật là, Erica ạ, em không biết được là lớn lên ở đây chán thế nào đâu"

"Ít nhất chị cũng có chỗ này", Erica nói, "Nơi này thật đẹp"

"Một cái lồng có bằng vàng vẫn là một cái lồng". Một lát im lặng trôi qua và Erica không biết nói gì. Nàng muốn an ủi chị gái, nhưng không chắc điều đó có được hoan nghênh hay không. Thêm vào đó, nàng biết quá rõ là sự cảm thông không phải lúc nào cũng xoa dịu những vết thương cũ. Đôi lúc nó chỉ khiến mọi sự càng tệ hơn. Vì thế nàng im lặng và chờ cho đến lúc Melissa tự thoát ra khỏi suy tư của riêng mình.

"Nhưng mà quá khứ xa vời cho cả hai chị em ta rồi, đúng không? Phải lên đường thôi. Nào cô bé PR... em nghĩ thế nào về việc giúp chị thiết kế một bảng dịch vụ mới cho spa?" Cô vờ tay lấy bảng dịch vụ cũ trên bàn trà và liếc qua, "Cái này chung chung quá gây nhầm chán. Chị muốn một cái gì đó gây chú ý. Một cái gì đó phải sáng bừng lên. À, còn cả lớp học yoga mà chị sẽ dạy nữa. Em có tập yoga không?"

Erica bật cười khi nghe Melissa bắn như súng liên thanh. Cô cảm thấy biết ơn cô chị mới vì đã thôi không bàn luận về đề tài cha và tuổi thơ cô đơn buồn bã nữa. Lắc đầu, nàng nói, "Yoga à? Không cảm ơn. Em không đủ dẻo. Nhưng em rất thích được thiết kế một tờ quảng cáo mới với chị. Nếu em có thời gian để chuẩn bị cho lễ hội âm thực..."

"Ừ nhỉ". Melissa thờ dài chán nản, "Đúng đấy, vậy thì lúc nào em xong vụ đó mình sẽ chuyển qua chỗ chị"

"Được ạ"

Chương 6

Sáng hôm sau, Gavin bước vào Manor để gặp Erica Prentice trong văn phòng của Christian.

Em gái?

Với anh điều đó chẳng có ý nghĩa gì. Cô ta là một người hoàn toàn xa lạ chỉ cùng chút huyết thống Jarrod. Tất nhiên anh hiểu là cô bé này cũng chỉ là nạn nhân và cũng bị cha anh, Don Jarrod điều khiển từ dưới mồ. Nhưng như vậy cũng không có nghĩa là anh muốn cô ta ở đây.

Anh không chắc anh nên nghĩ gì về việc em gái mới sẽ có chỗ ở Jarrod Ridge. Quỷ tha ma bắt, anh cũng đâu có muốn về lại đây. Manor đầy ắp những kỷ niệm, cả đẹp lẫn xấu. Anh cảm nhận được sự hiện diện của cha mình khắp mọi nơi trong ngôi nhà cũ này và biết rằng dù Don có ở bất kỳ nơi đâu, ông già cũng đang vui thú nhìn đàn con của mình vật lộn với những điều trong khoản di chúc.

"Đúng là ông già", Gavin lẩm bẩm khi bước qua hành lang đông đúc, không để ý đến những người khách đang nói chuyện ồn ào. Anh đi dọc sảnh đến phòng làm việc của Christian, bực bội vì phải về lại đây. Anh đã lập

nghiệp xa Ridge và cha anh biết điều đó. Nhưng rồi, anh lại nghĩ, rằng như vậy thì Don sẽ mất vui. Ông muốn làm hồng kế hoạch của con cái để đảm bảo là kế hoạch của bản thân ông diễn ra như mong muốn.

"Không gì có thể làm Don vui hơn là phá đám và có vẻ là lần này ông cụ thành công vượt bậc", anh tự nhủ.

Anh đã nói chuyện với Guy và Melissa về em gái mới, và trong khi Guy còn có vẻ giữ kẽ chưa đưa ra bình luận thì Melissa đương nhiên đã đứng về phía Erica. Mỗi người một ý và Gavin cũng có cảm nhận riêng của mình, và anh nghĩ là việc hôm nay chớ để ngày mai.

Không giống Blake. Anh biết thừa là Blake đã cố tình đến Vegas, không muốn ở lại đây khi Erica đến. Còn về phần Trevor, nó đáng lý ra cũng phải ở đây sáng nay nhưng giờ này chắc lại đang nổi hứng làm cái gì khác rồi.

Như thế ý nghĩ của anh làm cho Trevor xuất hiện. Đang đứng sát tường, cậu em trai của Gavin bước ra, giơ tay chào.

"Em tưởng anh không đến", Trevor nói.

"Anh đã nói là anh sẽ đến mà"

Trevor mỉm cười, "Và anh lúc nào cũng ở đúng chỗ đúng lúc"

"Thế thì có gì xấu nào?"

"Không", Trevor lắc đầu, "Nhưng anh không bao giờ cảm thấy mệt mỏi với cuộc sống quá khuôn phép thế này à?"

"Cuộc sống của anh không quá khuôn phép", Anh ngắt lời, rõ ràng là không muốn khơi lại cuộc tranh luận cũ rích.

Trevor ngưỡng mộ anh trai mình. Khi còn nhỏ, anh gần như tôn sùng anh ấy. Nhưng giờ khi họ đã trưởng thành, Trevor nghĩ rằng cuộc sống của Gavin cần phải náo động hơn một chút. Trở về lại Ridge có thể là một khởi đầu tốt, nhưng chưa đủ. Anh ấy quá cứng nhắc, Trevor buồn bã tự nhủ. Trong khi anh thì khác, đón nhận cuộc sống một cách thoải mái, làm việc mình muốn và không hối tiếc những gì mình làm.

Đó cũng là lý do tại sao anh chấp nhận sự điều khiển vừa rồi của cha mình về Ridge. Không phải là Trevor đi xa hẳn khỏi nhà mình. Tại sao lại phải đi xa chứ? Anh thích trượt tuyết và chưa bao giờ tìm được nơi nào hay hơn Aspen. Thêm vào đó, anh có nhà trong thành phố, có công ty riêng và quá nhiều bạn bè ở đây nên không thể biến mất.

Vì vậy anh ở lại Colorado khi tất cả đều ra đi. Anh nhớ các anh trai và em gái của mình vì thế cho dù mọi việc xảy ra theo cách nào, anh cũng mừng là họ đã lại trở về.

Còn về em gái mới của anh, Trevor sẵn sàng cho cô bé cơ hội. Suy cho cùng, chuyện Don Jarrod là bố có phải lỗi của cô bé đâu.

"Thế nào, đã sẵn sàng gặp cô bé chưa?", Gavin hỏi.

Trevor cười ha hả, "Anh có cần phải làm như mình sắp đi ra đoạn đầu không vậy?"

Anh trai cậu thờ dài, "Còn em không cần phải biến cuộc gặp thành một ngày hội"

"Đúng là một ngày hội mà ông anh. Chúng ta chuẩn bị được gặp người em gái thất lạc lâu năm và nếu anh không định bắt nạt cô bé, thì hãy nở một nụ cười thật tươi đi"

"Em cười quá đủ cho cả hai ta rồi"

"Anh quá tệ, anh biết điều đó, đúng không?" Trevor hỏi và sau đó anh nghiêm nét mặt lại, nói, "Con bé có lẽ còn bực mình vì chuyện này hơn hai anh em mình Gavin ạ. Có lẽ anh cũng nên tha cho nó một chút"

"Được. Tha cho người mới đến. Không tha cho em"

Trevor bật cười.

Cầu nhàu, Gavin bước đến sánh đôi với em trai và đi qua khu trung tâm thương mại của khách sạn. Họ bước vào phòng làm việc của Christian. Anh không có thư ký gác cửa. Thay vào đó anh sử dụng dịch vụ của trung tâm thương mại để thu xếp bất kỳ việc gì anh cần. Điều đó làm cho vào văn phòng anh dễ dàng hơn.

Sau khi gõ cửa nhanh, Gavin mở cửa và bước vào, Trevor theo sát anh.

Ngẩng đầu lên khỏi bàn làm việc, Christian mỉm cười.

"Cô ấy chưa đến"

"Muộn nhỉ". Gavin nhận xét

"Không", Trevor thờ dài chữa lại và lắc đầu, "Minh đến sớm". Rồi anh bước vào phòng và thả mình xuống một trong mấy chiếc ghế đặt trong phòng. Nhìn Christian, anh hỏi, "Cô út nhà Jarrod trông như thế nào?"

Christian tựa lưng vào ghế và xem xét hai người đàn ông. Gavin đứng về một phía, tay khoanh lại trước ngực. Trevor thì lại là cả một biểu tượng của sự thoải mái. Cả hai đều đề nghị cùng đến gặp Erica, Christian đồng ý và hy vọng sự có mặt của Trevor có thể làm giảm sự xa cách của Gavin.

"Cô ấy thế nào ư?", anh trầm ngâm, và ngay lập tức trong đầu anh hiện lên đầy hình ảnh của Erica. Đôi mắt nàng, cái miệng, những đường cong thanh tú và việc anh muốn nàng đến mức nào. Nhưng ngay lập tức, anh dập tắt những ý nghĩ ấy thật nhanh. Đây không phải là những chi tiết anh có thể kể cho các anh trai của Erica nghe.

"Cô ấy thông minh. Vui tính. Mạnh mẽ". Ánh mắt anh chuyển từ Gavin sang Trevor rồi lại ngược lại, "Cô ấy căng thẳng, như bất kỳ ai ở vào hoàn cảnh cô ấy, nhưng cô ấy quyết tâm không lùi bước"

"Tại sao điều này lại quan trọng đến vậy với cô bé?", Gavin hỏi.

"Không muốn công nhận, nhưng câu hỏi hay đấy", Trevor đồng tình.

Nhíu mày, Christian nói, "Hai anh biết quan hệ của hai anh với Don là thế nào, thì nó cũng giống như mối quan hệ của cô ấy với người đã nuôi nấng cô ấy. Từ những gì tôi biết, cô ấy đứng ngoài phạm vi kinh doanh của gia đình và giờ khi cô ấy có cơ hội này, cô ấy quyết tâm làm cho nó thành

công"

"Quyết tâm"

Christian nhìn Gavin, "Cô ấy biết là mấy anh không có ý định đón tiếp cô ấy nồng hậu. Và từ những gì tôi biết, cô ấy đã quen với cách đối xử như vậy từ các anh trai."

"Như vậy có nghĩa là", Trevor lẩm bẩm, "Mình có thể tử tế với em bé hoặc mình cũng có thể là những người anh không ra gì vì đảng nào thì cô bé cũng đã từng quen vậy"

"Chính xác", Christian gật đầu. Anh nghĩ họ hiểu điều đó là rất quan trọng. Rằng họ sẽ cho Erica cơ hội mà cô xứng đáng được hưởng. Tuy vậy anh không muốn tìm hiểu tại sao điều đó lại quan trọng đối với anh. Vấn đề là, "trong chuyện này cô ấy chẳng có lỗi gì. Nếu các anh bực mình là bố anh đã qua lại với mẹ của cô bé thì hãy bực với bố"

Gavin chuyển tư thế một cách không thoải mái như thể anh đang cảm thấy có lỗi và không thích điều ấy một chút nào, "Tôi không nói là tôi trách cô bé vì bất kỳ chuyện gì. Chỉ có điều với tất cả mọi người việc này đều khó khăn"

"Đúng vậy", Erica nói khẽ.

Christian liếc nhanh về phía cửa và về phía cô gái đang đứng đỉnh đạc một mình, nhìn họ. Anh đứng dậy và nói, "Erica"

Nàng nhìn anh và nhanh chóng nở một nụ cười. Cô gái này có điều gì làm anh ngỡ ngàng đến vậy? Tại sao anh lại quá khó khăn để tự nhắc nhở bản thân là với một nhân viên của Jarrod Ridge, gia đình Jarrod ngoài tầm với của anh?

Trevor từ từ đứng dậy và Gavin quay sang nhìn cô em gái.

"Em không muốn ngắt lời", nàng vừa nói vừa bước vào phòng, đầu ngẩng cao đầy thách thức, "Nhưng em tình cờ nghe được. Và vì em là chủ đề của cuộc nói chuyện, em nghĩ đây cũng là lúc để em giới thiệu mình"

Christian liếc sang nhìn hai anh em nhà Jarrod và thấy Gavin đang cố nhớ lại xem anh có nói điều gì khiến anh phải xin lỗi không. Trong khi đó, miệng Trevor đang ngoác ra cười tán thưởng.

"Erica", Christian nói, bước ra trước bàn để đứng về phía nàng - theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng, "Đây là hai anh trai cô, Gavin và Trevor"

Nàng đáp lại nụ cười của Trevor, rồi nhìn sang Gavin. Họ nhìn nhau cả phút dài và Christian có thể thực sự cảm thấy không khí căng thẳng tràn ngập căn phòng. Và rồi đột nhiên điều đó biến mất khi Gavin bước tới, chìa tay cho nàng và nói, "Chào mừng Erica"

Nàng thoáng chút do dự trước khi bắt tay anh, "Cảm ơn anh. Em nghe anh nói lúc nãy là việc này khó khăn và anh đúng. Toàn bộ tình huống này khó với em cũng như với tất cả các anh chị"

"Em nói đúng", Trevor nói khi anh bước đến chỗ họ, "Và em có nghe

được gì trước khi vào đây thì hãy bỏ qua. Tất cả đều hơi căng thẳng vì phải quay trở lại Ridge và điều đó làm xáo trộn đến tất cả những điều khác"

"Cảm ơn anh", nàng nói

Trong Christian lại dấy lên sự ngưỡng mộ khi thấy nàng đã giải quyết êm thấm với hai người anh rõ ràng không lấy gì làm mừng rỡ trước sự xuất hiện của nàng trong nhà. Dù nàng có được chào đón ở đây hay không, nàng có chỗ đứng ở Ridge. Theo huyết thống. Bởi vì Don Jarrod muốn đưa tất cả con cái của mình về nhà.

"Khi nào em sắp xếp xong chỗ ở mới thì đến gặp anh nhé", Trevor nói, "Sắp có lễ hội âm thực rồi. Phần lớn công việc tiếp thị và quảng cáo đã lên kế hoạch và được triển khai. Nhưng còn vài việc chúng ta vẫn còn có thể làm để hoàn thiện"

Erica gật đầu, "Em đã được nghe nói về lễ hội âm thực hàng năm nay rồi, nhưng chưa có dịp đến thăm. Em rất vui được tham dự năm nay. Đêm qua, Melissa cho em xem những gì các anh đã làm mọi năm và em thấy rất tuyệt vời"

Anh toét miệng cười, rõ ràng là hài lòng.

"Nhưng", nàng thêm, "Em cũng có một vài ý tưởng muốn đóng góp"

Mắt anh nheo lại nhìn nàng đắm chiêu, rồi một lát sau, anh mỉm cười nhìn nàng, "Anh thích sự tự tin, vì thế nên anh sẽ rất muốn nghe những ý tưởng của em. Ngày mai em có rảnh không?"

"Ngày mai được anh ạ"

Gavin ngắt lời họ, "Anh biết với em đến đây không phải là điều dễ dàng. Đột nhiên đến một nơi hoàn toàn xa lạ mà một tuần trước em còn không biết cả sự tồn tại của nó"

"Vâng", nàng nói, "đúng vậy"

Anh gật đầu, "Anh đến đây với tinh thần là sẽ không thích em", anh thừa nhận và mỉm cười trong khi nàng cứng đờ người, "Nhưng anh rất tôn trọng bất kỳ ai biết đứng lên bảo vệ bản thân"

"Còn em tôn trọng những người luôn cố gắng bảo vệ gia đình", Erica nói với anh, "Còn chuyện tự bảo vệ bản thân, em đã làm cả đời"

"Anh hiểu", Gavin nói, gật đầu tán đồng, "Anh nghĩ em đã có chỗ đứng của mình ở đây rồi ... em gái bé nhỏ ạ"

Erica mỉm cười thận trọng nhìn anh, vui mừng nhưng rõ ràng là vẫn cảnh giác. Rồi giây phút đó qua đi và hai anh em nhà Jarrod cáo lui.

Christian không thể rời mắt khỏi nàng. Anh gần như không nhận ra hai người bạn mình rời đi lúc nào. Tất cả những gì anh nhìn thấy là đôi mắt màu hồ phách đang nhìn anh, trong sâu thẳm ánh lên sự căng thẳng xen lẫn hài lòng. Nàng vui mừng vì cách nàng xử trí và anh cũng như vậy.

Anh đã sắp đặt cuộc gặp này sao cho anh có thể có mặt ở đó, khi nàng gặp hai người anh, để nàng không phải đối mặt một mình. Không phải anh

không tin anh em nhà Jarrod. Kể cả khi họ có phát điên về toàn bộ tình huống, họ cũng sẽ vẫn lịch sự. Chỉ là vì Christian muốn nàng có được sự hỗ trợ của anh và biết điều đó. Anh không hỏi bản thân vì sao điều đó quan trọng với anh, anh chỉ chấp nhận sự thật ấy.

Nàng vẫn còn hồi hộp, nhưng người khác không thể nhận ra. Thật buồn cười, nhưng anh đã từng nghĩ rằng nét mặt nàng rất dễ đoán. Giờ anh đã biết sự thật. Tuy nàng có thể đang run lên cầm cập, nàng vẫn không để ai nhận ra.

Cuộc gặp đầu tiên của họ rất khác. Nàng không cảnh giác, sự bàng hoàng và choáng váng trong nàng không thể giấu được. Nhưng từ lúc đó anh đã học được rằng nếu muốn biết Erica Prentice đang cảm nhận điều gì, phải nhìn vào mắt nàng. Ở đó, cảm xúc của nàng ánh lên rõ ràng, đậm nét.

Cho dù nàng có ngẩng cao đầu và giọng nói nàng có vững vàng đến mấy, đôi mắt nàng vẫn cho anh thấy rằng nàng đang phải chế ngự nỗi sợ hãi. Mặc dù vậy, mỗi lần ra trận nàng đều bách chiến bách thắng. Anh ngưỡng mộ điều đó đến điên cuồng, gần như ngang với việc anh muốn nàng.

Trong anh ham muốn giờ gần như thường trực. Âm ảnh trong giấc mơ, tra tấn ban ngày. Ý nghĩ về nàng luôn hiện hữu và cơ thể anh luôn luôn trong trạng thái bị kích động. Và những lúc ở gần nàng chỉ làm những cảm giác ấy thêm mãnh liệt.

"Mọi việc êm xuôi đây chứ", nàng nói sau một lát im lặng căng thẳng.

"Có tin hay không thì cũng đúng vậy", Christian trả lời, "Tôi nghĩ cô đã gây ấn tượng với cả hai người"

Nàng nhìn anh đăm đăm, "Tôi không định gây ấn tượng"

"Có lẽ chính vì vậy mà mới gây ấn tượng. Chỉ là chính mình. Họ rất thích sự mạnh mẽ"

Nàng mỉm cười rầu rĩ, "May quá là họ không nghe tiếng tim tôi đang đập thình thịch, đúng không?" Nàng bước qua phòng và nhìn qua khung cửa sổ đằng sau bàn làm việc ra thảm cỏ dài như vươn ra tận chân núi, "Anh sắp xếp cuộc gặp để tôi không ngã gục trước các anh trai tôi đúng không?"

"Đúng", anh thừa nhận, "Tôi nghĩ mọi chuyện sẽ tốt hơn nếu có tôi bên cạnh"

Nàng quay đầu nhìn thẳng vào anh. Ánh mắt nàng gặp mắt anh, "Đúng như vậy. Cảm ơn anh"

Anh nhìn vào mắt nàng và anh chỉ biết làm vậy để ngăn mình không đến bên nàng, ghi chặt nàng vào anh và hôn nàng cho tới tận khi cả hai không thể thở được. Nhưng không hiểu sao anh kiềm chế được, "Không có gì. Cô vẫn còn phải gặp Blake và ứng phó, nhưng anh ấy phải mấy ngày nữa mới trở về"

"Từ những gì được nghe, tôi không mong chờ cuộc gặp gỡ này lắm"

"Blake không đến nổi nào đâu", Christian nói với nàng, không muốn

nàng lo lắng trở ngại cuối cùng của nhà Jarrod mà nàng sắp phải đối mặt, "Anh ấy không thích tình huống này lắm, nhưng anh ấy biết không phải là lỗi của cô"

Nàng thở hắt ra, "Anh nghĩ sao, Christian? Anh là người quan sát khách quan trong tất cả những việc này. Anh có nghĩ là mọi chuyện sẽ êm đẹp không?"

"Về chuyện cô ở đây á?" Khi nàng gật đầu, anh bước lại gần nàng hơn, "Có, tôi có nghĩ vậy. Cô đã tìm được chỗ đứng của mình. Chị gái yêu quý cô. Các anh trai rồi cũng thế thôi"

Erica lắc đầu và mái tóc màu nâu nhạt của nàng bị hất lên vai, rồi lại rủ xuống thành những đường sóng mềm mại. Christian nắm chặt tay lại để không thể chạm được vào tóc nàng. Để ngăn mình đan ngón tay vào mái tóc và quay đầu nàng về phía anh.....

"Tại sao anh lại đứng về phía tôi?", Erica hỏi, "Melissa nói anh biết gia đình cô ấy từ khi anh còn nhỏ. Và anh là luật sư riêng của Don. Tôi tưởng anh sẽ đứng về phía họ và thành kiến với tôi"

Anh lùi lại một bước, tựa vào góc bàn và nói, "Don Jarrod là một người khá khó hiểu. Ông giúp tôi khi tôi chỉ là một đứa bé. Ông cho tôi việc làm khi tôi tốt nghiệp trường luật. Nhưng", anh thêm, "tôi không nợ ông hay linh hồn ông bất kỳ điều gì cả. Tôi chỉ làm đúng bổn phận của mình thật tốt. Tôi chỉ có trách nhiệm với bản thân tôi thôi"

Anh nhìn vào mắt nàng và anh chỉ biết làm vậy để ngăn mình không đến bên nàng, ghì chặt nàng vào anh và hôn nàng cho tới tận khi cả hai không thể thở được. Nhưng không hiểu sao anh kiềm chế được, "Không có gì. Cô vẫn còn phải gặp Blake và ứng phó, nhưng anh ấy phải mấy ngày nữa mới trở về"

"Từ những gì được nghe, tôi không mong chờ cuộc gặp gỡ này lắm"

"Blake không đến nổi nào đâu", Christian nói với nàng, không muốn nàng lo lắng trở ngại cuối cùng của nhà Jarrod mà nàng sắp phải đối mặt, "Anh ấy không thích tình huống này lắm, nhưng anh ấy biết không phải là lỗi của cô"

Nàng thở hắt ra, "Anh nghĩ sao, Christian? Anh là người quan sát khách quan trong tất cả những việc này. Anh có nghĩ là mọi chuyện sẽ êm đẹp không?"

"Về chuyện cô ở đây á?" Khi nàng gật đầu, anh bước lại gần nàng hơn, "Có, tôi có nghĩ vậy. Cô đã tìm được chỗ đứng của mình. Chị gái yêu quý cô. Các anh trai rồi cũng thế thôi"

Erica lắc đầu và mái tóc màu nâu nhạt của nàng bị hất lên vai, rồi lại rủ xuống thành những đường sóng mềm mại. Christian nắm chặt tay lại để không thể chạm được vào tóc nàng. Để ngăn mình đan ngón tay vào mái tóc và quay đầu nàng về phía anh.....

"Tại sao anh lại đứng về phía tôi?" , Erica hỏi, "Melissa nói anh biết gia đình cô ấy từ khi anh còn nhỏ. Và anh là luật sư riêng của Don. Tôi tưởng anh sẽ đứng về phía họ và thành kiến với tôi"

Anh lùi lại một bước, tựa vào góc bàn và nói, "Don Jarrod là một người khá khó hiểu. Ông giúp tôi khi tôi chỉ là một đứa bé. Ông cho tôi việc làm khi tôi tốt nghiệp trường luật. Nhưng", anh thêm, "tôi không nợ ông hay linh hồn ông bất kỳ điều gì cả. Tôi chỉ làm đúng bổn phận của mình thật tốt. Tôi chỉ có trách nhiệm với bản thân tôi thôi"

Nàng nghiêng đầu nhìn lên anh, "Và anh quyết định sẽ là đồng minh của tôi".

"Đúng"

"Tại sao?"

"Cô thật sự muốn biết lắm ư?"

"Không được sao?"

Anh nhún vai, tuy điều đó thật khó. Anh muốn nàng tin anh, nhưng anh không thể nói rằng anh có thể tin nổi bản thân khi anh đứng gần nàng. Với nàng anh muốn hơn tình bạn và tình đồng minh. Nhưng nếu anh tiến tới, anh sẽ mạo hiểm đánh mất những gì anh đã gây dựng được

"Có thể nói là bất kỳ điều gì tôi nợ nhà Jarrod thì tôi còn nợ bản thân mình nhiều hơn. Vì thế tôi đứng về phía cô vì tôi đã nhúng tay vào việc làm cả cuộc đời cô lộn tung phèo"

"Và vì vậy anh thấy mình có trách nhiệm ? Không cần đâu" , nàng nói với anh, "Như tôi đã nói, tôi có thể tự lo"

"Tôi biết vậy", anh nói rồi cố gắng gượng cười, "Tôi và cô ra khỏi đây đi. Cô có muốn đi dạo một vòng không?"

"Tôi sẽ rất thích", nàng nói, nắm lấy cánh tay anh đang chìa về phía nàng rồi cùng anh sánh bước ra khỏi văn phòng và khách sạn.

Họ cùng nhau đi phải đến hàng dặm.

Erica bị choáng ngợp bởi mọi thứ. Tất cả các giác quan của nàng đều bị quá tải. Jarrod Ridge là nơi đẹp nhất nàng từng tới và nàng như ngơ ngẩn khi nhận ra rằng nàng là một phần của dòng họ đã xây dựng nơi này.

Khu nghỉ dưỡng là cả một thành phố thu nhỏ. Những lối đi hẹp, những con đường mòn lát xi măng được viền bởi những luống hoa sặc sỡ, uốn lượn qua những ngôi nhà nhỏ và những phòng trọ xa hoa. Christian rẽ qua nhà để cho nàng xem và Erica thích mọi thứ trong đó. Từ những bức tường bằng gỗ màu mật ong cho tới những tấm thảm có viền trên sàn gỗ bóng lộn và nội thất bọc da nâu dày cộp.

Anh có một lò sưởi lớn xây bằng đá và cửa sổ to trong phòng bếp nhìn ra rừng và núi xa xa. Nàng tưởng tượng bước ra hiên sau nhà, ngồi vào những chiếc xích đu và nhấm nháp ly cà phê buổi sáng rồi ngắm cả thế giới thức dậy.

Nhìn thấy nơi ở của anh nàng hiểu rõ hơn người đàn ông trong Christian và nàng thấy thích thú. Anh gọn gàng, nhưng không quá mức đến phát điên lên vì từng chi tiết. Anh có nồi niêu xoong chảo trong bếp, điều đó có nghĩa là anh ít ra thỉnh thoảng cũng có nấu ăn chứ không chỉ phụ thuộc vào thức ăn của khách sạn. Anh treo ảnh gia đình trên tường và hình ảnh anh khi còn trẻ quàng một tay lên vai mẹ cho nàng biết rằng anh là người coi trọng gia đình. Toàn những việc tốt. Và tất cả những việc này càng làm anh hấp dẫn hơn với Erica.

Khi rời khỏi nhà anh, Erica càng thấy anh quyến rũ hơn bao giờ hết. Nàng cầm tay anh để anh dắt qua khu nghỉ dưỡng. Anh chỉ cho nàng những ngôi nhà nơi Gavin và Melissa sống. Anh chỉ cho nàng những cửa hàng lưu niệm, tiệm trang sức, tiệm nướng bánh và cửa hàng kem. Anh đưa nàng đi qua bể bơi, cả bể bơi trong nhà và ngoài trời, còn chưa kể đến bể bơi dành riêng cho trẻ em.

Các vị khách mặc đồ bơi, đồ thể thao và thậm chí cả đồ cưới ngựa đi khắp trong khu nghỉ dưỡng theo từng dòng như bất tận. Trẻ em chạy đuổi nhau trên bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận và những đôi vợ chồng già ngồi trên băng ghế dưới những tán dương tuyệt đẹp.

Mặt trời lên cao, bầu trời xanh thẳm và nàng thật sự có cảm giác như thể nàng vừa bước vào thế giới thần tiên. Tất cả đều gần như quá hoàn hảo.

Kể cả người đàn ông đang đi bên cạnh nàng. Anh không mặc comple, không thắt cà-vát, chỉ quần bò đen, áo sơ mi ngắn tay cài khuy hở cổ và một đôi giày màu đen có lẽ đã đi khá lâu. Anh đẹp trai khi mặc một bộ vét đẹp, nhưng Erica nghĩ rằng anh còn đẹp hơn trong quần áo bình thường. Đó là khi người ta nhận ra rằng sức mạnh cá nhân không bị định hình bởi vẻ bề ngoài - không bởi quần áo của anh, xe của anh hay công việc của anh - mà bằng nội lực của bản thân anh.

Và đó, Erica nghĩ, là điều gợi cảm nhất trên thế giới.

Nàng thích cái cách mọi người nhận ra anh. Họ cười, vẫy tay, dừng lại nói chuyện với anh khi họ đi qua. Anh giới thiệu nàng với những người quản lý và quản gia, lúc nào cũng lịch sự và sang trọng. Anh đối xử với tất cả mọi người như nhau và nàng thấy điều đó cũng gợi cảm. Nàng được nuôi dạy bởi một người đàn ông tin tưởng vào nhận thức về thân thể. Walter không bao giờ giới thiệu một người bạn với một người giúp việc - nhưng Christian thì khác. Anh là loại đàn ông nàng từng tìm kiếm trước khi cuộc đời của nàng đảo lộn.

Giờ nàng phải tự hỏi liệu sự hấp dẫn của anh có phải vì anh là khuôn mặt thân quen duy nhất xung quanh nàng. Nhưng không, thậm chí cả khi nàng cân nhắc đến điều đó, nàng cũng gạt đi. Cảm xúc của nàng với Christian Hanford mạnh hơn thế nhiều.

"Cô nghĩ sao?"

Nàng ngược nhìn anh và thích thú khi gió hất tung mái tóc ngắn màu đen của anh lên trán. Nàng chỉ muốn vớ lên và vuốt lại tóc cho anh, "Vâng", nàng nói, chợt bừng tỉnh từ những ý nghĩ đứt đoạn, "Tôi không muốn liên tục nói từ kinh ngạc..."

Anh toét miệng cười, và hơi thở của nàng lại nghẹn lại trong lồng ngực. Khi anh mỉm cười thoải mái, anh đúng là nguy hiểm đối với bất kỳ phụ nữ nào.

Anh chỉ tay ra xa, "Ở dưới kia có những chuồng ngựa, bên cạnh là bãi cỏ cho ngựa, và có lối đi cho ngựa trong rừng. Sân quần vợt ở đằng kia và sân golf ở cuối khu nghỉ dưỡng"

Nàng cười, "Không khác gì một thành phố thu nhỏ"

"Đó chính là điều Don thấy". Christian nói.

"Chúng ta thậm chí còn có cả một bệnh viện nhỏ ở đây. Joel Remy quản lý nó. Anh ấy có một y tá trợ giúp và họ có thể xử lý rất nhiều trường hợp đau ốm vặt mà các vị khách có thể gặp phải. Tất nhiên những trường hợp nghiêm trọng hơn phải được điều trị tại bệnh viện ở Aspen"

"Chúng ta có cả một đội ngũ nhân viên y tế ư? Tuyệt". Nàng quay khỏi anh và nhìn ra những căn nhà xung quanh.

"Đây là lần đầu tiên cô nói 'chúng ta' về nơi này", anh bình luận, "Cô bắt đầu cảm thấy thân quen hơn rồi à?"

Nàng nhìn lại anh, "Tôi nghĩ vậy. Hơi căng thẳng một chút, nhưng tôi cũng rất phấn khởi, anh biết không?"

"Tôi biết", anh nói, rồi nhìn quanh giống nàng, cứ như anh nhìn mọi thứ lần đầu tiên qua đôi mắt của nàng. Cuối cùng, anh quay sang nhìn nàng, "Cô sẽ thích ở đây, Erica"

"Vâng", nàng nói, cười rạng ngời nhìn anh, đôi mắt sáng lấp lánh, "Tôi sẽ"

Anh gật đầu như thể anh cảm nhận được sự quyết tâm của nàng và nói, "Từ lâu lắm rồi, tôi đã quyết định biến nơi này thành nhà. Tự tạo dựng cho mình một chỗ đứng ở Jarrod Ridge"

"Tại sao? Ý tôi là, điều gì làm anh muốn vậy?", nàng hỏi khẽ, không muốn phá vỡ sự thân mật của khoảnh khắc này. Ngoài việc họ đang bị vây quanh bởi những vị khách hài lòng, trò chuyện vui vẻ, có cảm giác như chỉ có hai người họ với nhau.

Anh mỉm cười và cho tay vào túi quần, "Tôi đã nói là tôi lớn lên ở đây mà. Thực ra là ở Aspen"

Nàng gật đầu nhưng không nói gì, âm thầm khuyến khích anh tiếp tục.

Đã sửa bởi lanyouxuan lúc 08.02.2015, 21:07, lần sửa thứ 2.

"Công việc đầu tiên của tôi là giúp việc cho những người hầu bàn ở nhà hàng chính trong khách sạn". Anh quay nhìn về phía khách sạn nguy nga như một tòa lâu đài, những bức tường màu hồng gần như ánh lên trong ánh

nặng rục rỡ, "Tôi yêu nó. Tất nhiên không phải công việc ở quán mà là ở đây. Là một phần của tất cả những thứ này". Anh dừng lại, như thể anh đang hồi tưởng lại những kỷ niệm xưa, "Bố tôi mất khi tôi lên ba. Mẹ tôi phải làm việc quần quật rất vất vả, cô biết không".

Erica gật đầu, chìm vào trong lời nói du dương của anh, cái nhìn xa xăm của anh.

"Nói gì thì nói ... " Anh thở dài, "Tôi biết tôi muốn gì. Tôi muốn trở thành một phần của một nơi như thế này. Vì thế tôi học hành rất chăm chỉ, nhận được học bổng vào đại học và cuối cùng, với sự giúp đỡ của Don, tôi đi học luật"

"Tại sao ông ấy lại giúp anh?", nàng hỏi, tò mò muốn biết về người cha nàng chưa từng được gặp.

"Nói thật, tôi cũng không biết", anh công nhận, khẽ mỉm cười, "Don không bao giờ để lộ ra ông định làm gì hay tại sao. Tôi thích nghĩ là ông ấy nhìn thấy một điều gì đó trong tôi thích hợp với nơi này. Rằng ông ấy biết tôi sẽ được việc cho ông"

"Nghe có vẻ như đúng là ông đã nghĩ như vậy", nàng nói với anh.

Christian liếc nhìn nàng, "Có lẽ. Tôi sẽ không bao giờ biết chắc nữa rồi. Tôi biết là ông đã góp phần tạo nên người luật sư như thế này. Và tôi giúp ông tạo nơi này thành công như hiện tại"

"Vậy là anh đã làm điều mình muốn", Erica nói, "Biến nơi này thành chỗ của anh. Đảm bảo là anh thuộc về nơi này"

"Vâng, đúng thế. Tôi nợ Don rất nhiều và ", anh nói tiếp một cách khó chịu, "ông không bao giờ để tôi quên"

"Vậy là sao?", điều này nghe có vẻ không ổn lắm và nhìn nét mặt anh, nàng biết Christian không thích thú gì về điều anh sắp nói với nàng.

"Có nghĩa là, trong hợp đồng của tôi ký với khu nghỉ dưỡng, Don đã soạn thảo những điều khoản mà ông muốn. Ông ấy còn thậm chí bỏ sung vào cả trong di chúc để đề phòng trường hợp tôi quên"

"Sao cơ?", bụng nàng cuộn lên và nàng gằn như hiểu ra. Erica có cảm giác rõ ràng là nàng sẽ không thích điều anh sắp nói.

Christian nhìn nàng dăm dăm, "Để có thể giữ được khoản đầu tư của mình ở Jarrod Ridge, tôi phải trung thành với công việc ở đây"

"Thì cũng có gì là không hay đâu"

"Rồi còn điều khoản là tôi không được kết thân với con gái của ông"

"Gì cơ?", Erica lắc đầu như thể nàng chưa nghe rõ, "Anh nói lại xem nào".

Christian thở hắt ra, "Ông ấy không nói chính xác như thế, nhưng ý nghĩa thì rất rõ ràng. Bây giờ tôi có thể là một luật sư quan trọng, giàu có, nhưng Don vẫn nhìn tôi như một cậu bé nghèo khó đi tìm cơ hội. Và ông không muốn đứa bé đó ở gần con gái của mình. Bất cứ người nào. Kết quả

là, Erica ạ, cô ngoài tầm với của tôi".

Chương 7

Nhưng điều đó thật ngớ ngẩn, Erica cãi, kinh ngạc khi thấy sự đổi chiều của sự việc.

Anh nhún vai, "Don là vậy mà"

"Thật là cổ hủ". Nàng lùi một bước khỏi anh, quay nhìn xung quanh và trở lại ngay lập tức. Nhìn vào đôi mắt màu nâu của anh, Erica cảm thấy nàng hơi run, lúc nào đứng gần anh cũng vậy. Nàng biết anh cũng cảm thấy thế. Nàng có thể nhìn thấy sự ham muốn trong đôi mắt anh, cảm thấy hơi nóng tỏa ra từ người anh theo từng đợt. Erica ngược nhìn anh, "Tại sao anh lại nói những điều này với tôi?"

"Em biết mà", anh nói và mắt tối sầm lại, và miệng mím lại gần như thành một đường thẳng, "Bởi vì giữa chúng ta có một cái gì đó"

"Và anh muốn chấm dứt"

"Anh không nói anh muốn thế", anh lắc đầu chữa lại, "Nhưng đây là cuộc sống của anh. Cuộc sống mà anh đã làm cật lực để có được".

"Đúng vậy", nàng đáp, "Cuộc sống của anh. Và của em. Don Jarrod không có quyền can thiệp"

Anh cười khùng khục, "Thực tế là em chỉ có thể nói được và nghĩ được và điều đó chỉ chứng minh là em không biết ông ấy"

"Không, em không biết. Nhưng kể cả nếu em có biết, em cũng sẽ không để ông ấy quyết định thay cho mình", nàng đáp. Nàng thấy giận điên lên và nàng để từ ngữ đi theo chiều hướng đó, "Em không để Walter quyết định xem liệu em có nên về đây hay không. Em cũng sẽ không để Don quyết định em sẽ kết thân với ai".

"Em nghĩ anh thích như thế này à?", anh hỏi, với tay ôm lấy vai nàng, "Em nghĩ anh muốn làm con rối trong tay Don? Không. Điều đó trái ngược với tất cả những gì trong anh"

"Vậy thì tại sao?"

"Mẹ anh cả đời lao động quần quật", anh nói căng thẳng, "Nhờ có công việc ở đây, cổ phần của anh ở Jarrod Ridge, mẹ anh sẽ không bao giờ phải đi làm nữa. Anh mua cho mẹ một căn hộ sang trọng ở Colorado. Mẹ có bạn bè. Mẹ chơi golf. Mẹ đi làm tóc ở tiệm làm đầu sang trọng và mua quần áo ở những cửa hiệu xịn nhất thành phố. Mẹ anh đi du thuyền với bè bạn và lần đầu tiên trong đời bà được vui vẻ"

Trái tim nàng thất lại trong lồng ngực khi tất cả những gì nàng cảm thấy với anh còn mờ nhạt trong mấy ngày qua giờ trở thành một cái gì đó rõ ràng

và lớn lao hơn rất nhiều. Và quan trọng hơn. Nhìn vào mắt anh, nàng nhìn thấy người đàn ông nàng mơ ước. Người đàn ông tôn thờ sự trung thành. Người quan tâm đến gia đình cho dù có phải trả giá đến thế nào. Người luôn đặt nhu cầu của mình sau những người khác trong cuộc đời.

"Cho dù anh có cảm thấy gì với em, hay sẽ cảm thấy gì", Christian nói, "anh sẽ không để mẹ mất những gì mình đang có"

"Em không yêu cầu anh làm vậy"

"Vậy em hiểu rằng việc này chẳng đi đến đâu"

"Không", nàng nói, "Em không hiểu. Nhưng em hiểu tại sao anh lại tin vậy"

Anh hít một hơi thật sâu, cầm lấy tay nàng và nói, "Đi với anh".

Nàng chần chừ trong khi anh kéo nàng, "Đi đâu?"

"Chúng ta phải nói chuyện anh muốn chỉ cho em cái này". Anh nhìn nàng dò hỏi một lúc lâu rồi nói, "Xin em"

Erica gật đầu và đi với anh, những ngón tay nàng cuộn chặt lấy tay anh. Anh đưa nàng đi hết con đường trải bê tông xuống một con dốc chạy sau một loạt các cửa hàng. Xa xa, cánh rừng lờ mờ hiện ra, xanh thẫm và râm mát, và anh bước thẳng về phía đó.

"Chúng ta đi đâu vậy?", nàng bám chặt tay anh và im lặng tận hưởng hơi nóng đang liên kết hai người với nhau.

"Anh nghĩ anh có thể cho em xem một cái gì đó ở đây mà Don Jarrod không xây dựng nên"

"Anh đùa à?", nàng vừa hỏi vừa chạy để theo kịp anh, "Em tưởng toàn bộ nơi này là của Don hết"

"Phần lớn", anh nói, liếc ra sau, "Nhưng cái này ở đây từ trước"

Anh dắt nàng qua những bụi cây, bước chân anh chắc chắn, mạnh mẽ trên mặt đất. Họ càng đi xa khỏi khu nghỉ dưỡng, mọi thứ càng trở nên tĩnh lặng. Erica nghe tiếng chim hót líu lo và xa xa, có tiếng âm âm ngày càng lớn khi họ tiến đến gần.

Erica ngoái ra đằng sau và không còn nhìn thấy khu nghỉ dưỡng nữa. Cây cối rậm rạp đến mức gần như tạo thành một bức tường xanh mọc lên giữa họ và Jarrod Ridge.

Khi Christian dừng lại và thả tay nàng ra, nàng gần như bị choáng váng vì vẻ đẹp xung quanh. Dòng sông chảy xiết, phát ra tiếng gầm khi dòng chảy gặp phải đá dưới lòng sông. Hai bên bờ là những hàng cây rậm rạp, và một sườn đá và cát, mặt nước sủi bọt, tuyệt đẹp và chưa bị bàn tay con người can thiệp đến. Đó là cả một ốc đảo riêng tư giữa biển người và Erica thấy thích thú.

Nàng bước tới mép nước, đôi xăng đan dưới chân nàng lún xuống dưới cát. Nàng cảm nhận được làn gió nhẹ vuốt ve má nàng, làm rung cây lá, khiến chúng tạo ra âm thanh xào xạc như đang thầm thì nói chuyện.

"Đây là chỗ của anh khi còn là một đứa trẻ", Christian nói khẽ khi anh đến sau nàng, "Khi cần suy nghĩ, khi mọi việc không theo ý muốn, anh đến đây và tất cả lại có cảm giác đúng như mong đợi".

"Em có thể hiểu được tại sao", nàng nói và tự hỏi liệu có người nào có thể buồn bã khi có một nơi đẹp như thế này để tới. Nàng nhìn anh và hỏi, "Em tự hỏi không biết anh đã đưa bao nhiêu cô gái tới nơi này rồi?"

"Kể cả em?", anh hỏi, nhìn nàng mãnh liệt đến mức nàng có cảm giác như có ngọn lửa đang thiêu đốt nàng, "Chỉ một người".

"Tại sao anh lại đưa em tới đây?", nàng hỏi, giọng nàng gần như nghẹt thở, "Sau tất cả những gì anh nói với em về Don và di chúc, và nói chung tại sao anh lại đưa em đến đây?"

"Bởi vì", anh thú nhận, ánh mắt anh lướt qua khuôn mặt nàng như mon trón, "Anh phải làm vậy".

Rồi anh kéo nàng vào người và hôn nàng.

Anh ghì lấy môi nàng, thèm khát, ngấu ngiến như chưa bao giờ được làm vậy. Ngay lập tức, miệng nàng hé mở, đón nhận anh, đưa anh vào với hơi ấm của mình. Anh biết, đâu đó sâu trong tâm can rằng với nàng sẽ là vậy. Biết rằng luồng điện giữa họ sẽ bùng lên thành hàng chùm ánh sáng và đốt cháy khoảnh khắc anh đến thật gần với nàng.

Rên rỉ, anh đầu hàng trước cảm giác đang trôi dạt trong mình, quên hết tất cả, chỉ có khoảnh khắc này. Nụ hôn này.

Hương vị của nàng lấp kín anh đến từng góc lạnh lẽo nhất.

Lưỡi họ quấn lấy nhau, hơi thở hòa quyện và nhịp thở nhẹ nhàng của nàng cho anh thêm sự can đảm. Đưa tay xuống dọc lưng nàng, anh tìm những đường cong của nàng và muốn tháo tuột cái áo đỏ nàng đang mặc. Anh kéo cái áo lên khỏi chiếc quần soóc trắng rồi cho bàn tay vào da thịt trần trụi của nàng. Nàng run rẩy khi tay anh mon trón cột sống nàng, lên, rồi xuống, rồi lại lên. Anh cần cảm nhận được nàng cũng như anh cần hương vị nàng trong miệng anh.

Nàng đưa tay lên quàng qua cổ anh và nghiêng về phía anh. Ngực nàng áp chặt vào ngực anh và anh cảm thấy hai đầu - vú cương cứng của nàng chạm vào anh. Anh lại rên lên, cảm thấy cơ thể mình cứng lên sẵn sàng, và anh áp sát hông vào hông nàng, để có thể thư giãn. Tuy nhiên, cử chỉ đó lại chỉ càng làm cả hai thêm thèm muốn.

Christian vẫn ghì chặt môi nàng khi anh nhấc bổng nàng lên và hôn nàng thêm nữa. Chậm rãi hơn, lâu hơn, nóng bỏng hơn, anh muốn tất cả, muốn hết. Suốt mấy ngày qua, đầu óc anh, cơ thể anh gào lên đòi hỏi điều này và giờ khi anh đã có nàng trong vòng tay, anh không muốn dừng lại.

*

* *

Tiếng gầm của dòng sông ngay sát họ, dòng chảy liên tục của nó như hòa

vào nhịp đập thành thịch của trái tim anh. Khi anh rời khỏi môi nàng và thở hắt hắt, nàng cười nhìn lên anh.

"Thật cổ hủ quá!"

Hơi thở của anh như nghẹn lại trong lồng ngực, anh gật đầu, "Anh chưa bao giờ phải cố gắng để làm đúng theo quy định như lần này. Nhưng thực sự anh đã muốn có được em từ lúc mới gặp em"

"Thế à?", Erica nói, đưa một bàn tay lên ôm lấy má anh, "Em cũng vậy. Em cũng đã.... Em muốn anh, Christian"

Người anh lại căng lên hơn nữa và anh không thể tưởng tượng nổi nó có thể như vậy.

"Em làm khó anh quá", anh nói, đặt nàng xuống, hai cánh tay vẫn vòng qua người nàng, một tay ôm tấm lưng trần của nàng.

"Thế thì tốt. Em muốn làm khó anh. Không dễ từ bỏ những gì đang xảy ra giữa hai chúng ta"

"Đúng vậy. Vì thế anh mới đưa em đến đây. Anh phải có em. Dù chỉ một ngày"

"Và với anh vậy là đủ sao?"

"Không", anh thú nhận, luồn cả hai tay xuống dưới lần áo của nàng, vuốt ve da thịt nàng ôm lấy bộ ngực dưới lần vải ren của áo ngực.

Nàng thở khó nhọc.

Qua lần vải ren, ngón cái và ngón trỏ của anh đùa nghịch đầu-vú nàng, khiến nàng lại rên lên khe khẽ, "Anh đã tưởng tượng đến lúc được chạm vào em, cảm nhận hương vị của em. Anh mơ được có em bên dưới cơ thể anh"

"Trời ơi"

Từ từ, anh đưa tay dọc xuống quần nàng. Nàng ngừng thở khi anh khéo léo mở khóa quần.

Bốn mắt gặp nhau và Christian không thể rời mắt khỏi nàng dù có phải chết. Đột ngột, cả thế giới, hay tất cả những gì anh muốn biết đều ở đó, trong đôi mắt màu hổ phách của nàng.

"Anh phải chạm vào em", anh thì thào, giọng anh gần như chìm trong tiếng gầm của dòng sông đang chảy xiết.

"Vâng", nàng nói, và ngã vào người anh, đón nhận anh, cho anh những gì anh cần.

Một tay ôm eo nàng, tay kia anh lần xuống dưới, qua bụng nàng, dưới lần chun mỏng của cái quần lót. Rồi sâu hơn nữa, từng xăngtimét một, qua đường mu cong giữa hai đùi. Nàng hắt hắt, cứng đờ, người thẳng đơ khi những ngón tay anh vuốt ve cơ thể nóng bỏng của nàng.

Một tiếng rên khe khẽ phát ra khi anh cảm nhận được dòng nước nóng và biết rằng nó dành cho anh. Rằng nàng muốn anh cũng mãnh liệt như anh muốn nàng.

Rồi nàng nảy lên trong tay anh và một tiếng kêu nhỏ đầy ham muốn buột

ra khỏi làn môi nàng. Đôi mắt nàng nhắm nghiền khi anh chìm sâu vào nàng hơn nữa.

Anh môn trớn, thăm dò các nếp gấp mềm mại của nàng, tìm xem nàng thích gì, làm thế nào để đưa nàng lên đỉnh. Anh ngắm nhìn gương mặt nàng khi anh tiếp nhận nàng và mỗi tiếng rên của nàng làm cháy lên trong anh sự ham muốn. Anh sờ hữu nàng bằng cái vuốt ve khéo léo qua cái núm ngay chính giữa nàng. Cái điểm nhạy cảm nhất và nàng run lên trong tay anh.

Khi mặt trời chiếu xuống quanh họ và thế giới vẫn tiếp tục quay, Christian đưa Erica đi nhanh đến khoái lạc. Những ngón tay anh khéo léo. Rồi anh di chuyển nhịp nhàng cho tới khi nàng rên lên và bật gọi tên anh. Hông nàng đu đưa trong tay anh như để cầu xin anh giải thoát. Nàng dang chân rộng hơn nữa, mời chào anh, mong muốn anh tiếp tục.

Và anh tiếp tục. Gục đầu vào cổ nàng, môi và răng anh để lại một vết lửa trên làn da nàng khi anh cho một ngón tay rồi thêm một ngón nữa vào sâu trong nàng.

"Ôi Christian!", nàng lắc lư dựa vào anh nhưng rồi giữ yên như thể sợ rằng anh sẽ ngừng lại.

Anh không ngừng lại. Dưới tay anh, cảm nhận về nàng như một phép màu. Tất cả những gì anh từng mơ và còn hơn nữa. Anh muốn đặt nàng nằm xuống và chiếm trọn cả thân thể nàng ngay tại đây, trên bãi cỏ mềm mại, âm áp dưới tán cây này. Nhưng anh không làm vậy. Anh không thể mạo hiểm bởi có thể sẽ có người đi qua. Vì vậy anh dừng lại ở khoảnh khắc bị đánh cắp này. Khoảnh khắc khi hai người họ ở một mình và không có gì quan trọng hơn những tiếng rên.

Anh đưa nàng lên cao hơn nữa, những ngón tay anh di chuyển qua phần da thịt mềm mại nhất của nàng. Nàng hồng hên, run lên cạnh anh và anh vẫn tiếp tục chiếm đoạt nàng, kéo dài cảm xúc, đưa nàng lên đến đỉnh rồi lại kéo nàng về. Ngẩng đầu lên, anh nhìn nàng và nàng mở mắt như thể nàng muốn được nhìn thấy anh khi bên trong nàng sự ham muốn đang cuộn lên như sóng trào.

"Thôi nào", anh thì thào, cúi miết môi mình lên môi nàng, "Thôi nào, đến với anh đi"

Những ngón tay nàng lần xuống lần vải áo của anh và bám chặt vào vai anh như thể nàng sợ rằng nàng sẽ tuột khỏi bề mặt trái đất.

"Christian....." tên anh buột ra cùng hơi thở khi nàng run rẩy dựa vào anh.

Ngón cái của anh lại vuốt ve nàng và rồi nàng như tan trong tay anh. Cơ thể nàng run rẩy, tan ra, mắt nàng nhắm nghiền. Nàng ôm lấy anh khi khoái lạc chạy trong cơ thể nàng đến vô tận, rồi những đợt sóng cuối cùng dần tắt và nàng như lả đi.

Anh kéo nàng vào sát hơn nữa, vòng cả hai tay qua eo nàng và ôm sát

nàng vào anh. Trái tim anh đập mạnh trong lồng ngực và trùng với từng nhịp tim của nàng. Quá sức tưởng tượng của anh, quá sức mong đợi của anh.

Anh đã từng nghĩ chạm vào nàng sẽ làm anh thỏa mãn. Rằng có nàng trong tay, nghe nàng kêu tên anh sẽ làm dịu bớt ham muốn đã gặm nhấm anh trong suốt những ngày qua. Nhưng không, ham muốn ấy giờ lại càng tăng, cào cấu ruột gan anh, đòi hỏi nhiều hơn nữa. Đòi hỏi tất cả.

Christian ngả đầu ra sau và ngắm nhìn bầu trời khi anh chợt nhận ra rằng một điều gì đó thật khó tin vừa xảy ra. Một điều làm thay đổi cuộc sống của anh.

Nhưng vấn đề là anh có muốn cuộc sống bị thay đổi - và liệu có quá muộn để dừng lại.

* *

*

Những ngày sau đó Erica gần như không gặp Christian, nhưng nàng cũng gần như không có thời gian để ý đến điều đó. Cuộc sống mới của nàng lao nhanh vùn vụt và nàng phải chạy vội để theo kịp. Vẫn còn rất nhiều việc cần phải làm để chuẩn bị cho ngày khai mạc lễ hội ẩm thực và nàng có nhiều điểm bất lợi trong công việc vì nàng đến vào những phút cuối. Nàng phải theo kịp kế hoạch của Trevor và với những chương trình tiếp thị anh nghĩ ra và đã bắt đầu tiến hành.

Làm việc với Trevor vui hơn nàng tưởng. Nàng biết về PR. Biết cách tiếp thị một sản phẩm để khách hàng không những chỉ thèm muốn nó mà còn ngay lập tức bị thuyết phục phải có nó. Tham gia vào từng góc ngách của một sự kiện lớn và xa xỉ như của Jarrod Ridge trên thực tế không khác mấy. Phải có biển quảng cáo, nghệ thuật, thực đơn cho những gian hàng không ở trong thành phố và những bức ảnh chụp chuyện nghiệp, để đưa ra hình ảnh của những người hoàn hảo đến không thể.

Jarrod Ridge sẽ trở thành trung tâm của ẩm thực trong vài tuần và Eirca ở chính giữa nó.

Nàng thấy mình hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Văn phòng của nàng nằm ở tầng trệt của tòa nhà, to hơn văn phòng cũ ở San Francisco và đầy nắng chiếu qua những ô cửa sổ. Có hoa tươi đặt trong phòng, máy tính và máy in thuộc dòng hiện đại nhất. Nàng có tất cả những sự trợ giúp nàng cần từ những nhân viên trong trung tâm thương mại và nàng có Trevor để trao đổi ý tưởng và đôi khi cả đề tranh luận.

Điều nàng không có, nàng nghĩ, là Christian.

Anh không xuất hiện trong mấy ngày nay. Nàng gần như không gặp anh. Erica đứng dậy sau bàn làm việc và nhìn ra khung cửa sổ về phía khu vườn kiểu Anh. Đưa tay lên gãi cánh tay, nàng bắt mình phải chấp nhận thực tế là anh cố tình tránh nàng. Nhưng tại sao?

Những khoảnh khắc vụng trộm bên dòng sông hiện lên trước mắt nàng

mỗi khi nàng rảnh rỗi. Và chỉ trong nháy mắt, nàng lại tưởng tượng lúc môi anh đặt lên môi nàng. Tay anh chạm vào nàng gân gũ, đưa nàng đến với khoái lạc mà nàng chưa từng được biết đến trước đây.

Đây là sự kiện tuyệt vời nhất trong đời nàng.

Vậy tại sao anh không đến với nàng nữa?

Có phải anh định bám vào những quy định ngớ ngẩn của Don Jarrod? Có phải anh quay lưng lại với nàng và với những gì họ có thể tận hưởng cùng nhau chỉ để giữ việc làm? Đúng, nàng hiểu anh muốn - và cần - phải để mẹ anh an toàn và hạnh phúc. Nhưng không phải anh cũng có quyền được hạnh phúc hay sao?

Hay, nàng đau đớn nghĩ, có thể anh thoải mái hơn khi không có nàng. Có thể những gì xảy ra giữa họ bên bờ sông không tác động đến anh như đến nàng. Có thể anh không cảm thấy gì cả. Có thể với anh ngay từ đầu mọi thứ là vô nghĩa và anh chỉ

Cửa phòng nàng bật mở sau lưng, nàng quay ngoắt lại và nhìn thấy "Christian", nàng nói, "Em vừa nghĩ đến anh".

"Erica", giọng nói anh lạnh nhạt, lịch sự.

Nàng gằn như cảm nhận được sự lạnh lẽo tỏa khắp căn phòng. Nhưng cả hai đều có thể chơi trò chơi này, nàng tự nhủ. Nếu anh muốn vờ như không có gì giữa họ, thì họ sẽ làm vậy. Nàng không thể để anh thấy là nàng bị tổn thương. Rằng anh đang chà đạp lên trái tim nàng ngay lúc này với phong thái chuyên nghiệp và giọng nói xa cách. Không, nàng sẽ không để anh tự mãn.

"Anh có việc gì không?", lời nói của nàng cũng lịch sự như của anh. Ngữ điệu cũng lạnh nhạt chẳng kém.

"Tôi đến để giới thiệu cô với ..."

"Tôi", một người đàn ông khác nói khi bước vào phòng và nhìn nàng, "anh là Blake Jarrod".

"Rất vui được gặp anh", nàng nói, giữ phong thái chuyên nghiệp. Erica không nhìn thấy sự chào đón trong đôi mắt anh trai nên nàng cũng không có ý định xử sự theo kiểu hai anh em lâu ngày gặp nhau.

Blake ngắm nghía nàng và có thể thấy những gì người em sinh đôi đã nói với anh. Cô em gái mới nhất của họ có cái nhìn của Jarrod, vì vậy chắc chắn là không còn nhầm lẫn gì nữa. Anh có thể nhìn thấy ở cái cằm ngang ngạnh. Trong ánh mắt của nàng. Khi ạ, cô bé có khi còn giống Don hơn là Blake ý chứ.

Nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ chào đón nàng vào gia đình như một người con gái thất lạc. Cũng chẳng có nghĩa là nàng có quyền được thừa kế một phần gia sản. Là máu mủ ruột rà cũng phải xứng đáng mới được có chỗ đứng, anh tự nhủ. Tất cả mọi người có thể sẵn sàng cho cô bé một cơ hội, nhưng anh không dễ dãi như vậy. Cô bé sẽ phải tự chứng tỏ được mình.

Không phải là anh có định kiến gì đâu. Và xét từ những gì Melissa nói về

cô bé, có lẽ cuối cùng anh cũng sẽ thích cô. Nhưng giờ cô là người không mời mà đến, bỗng nhiên xuất hiện ở một gia đình đã đầy những vấn đề và chẳng muốn thêm nữa.

"Em có vẻ ổn nhỉ", anh nói, lướt nhanh qua nàng.

"Mọi người rất tốt ạ", Erica nói, rồi bước ra trước bàn và tiến lên gần hơn, "Em biết chuyện này khó cho tất cả chúng ta. Và em không hy vọng chúng ta sẽ trở thành một gia đình lớn hạnh phúc trong tương lai gần"

Anh khoanh tay trước ngực và gật đầu.

"Dù sao đi nữa, em hy vọng anh sẽ cho em một cơ hội", nàng nói.

"Được".

Erica nhìn thẳng vào anh trai mới của mình không chịu lùi bước trước cái nhìn chăm chăm của anh. Nàng đã được cảnh báo trước rằng Blake là hạt sạn khó nhằn. Rằng người anh này của nàng sẽ ít nồng hậu nhất. Vì vậy nàng sẽ bảo vệ mình và nếu cần sẽ cho anh ta biết là nàng thật sự có ý định biến nơi này thành nhà mình, rằng nàng sẽ làm đúng như vậy.

Thêm vào đó, Christian đứng ngay cạnh, nhìn nàng, và nàng không định cho anh ta thấy nàng mềm yếu hay đáng thương.

"Đúng vậy. Cũng như anh cho mọi nhân viên mới một cơ hội", Erica nói, "em nghĩ thế là công bằng"

Blake nghĩ một lúc lâu trước khi gật đầu và tiến lên trước, chìa tay về phía nàng, "Vây là công bằng. Được, đó là cơ hội của em"

"Cảm ơn anh". Erica bắt tay anh trai và lùi lại.

"Bây giờ anh phải đi tìm Gavin và bàn với anh ấy một số việc. Nếu hai người cho phép, anh xin cáo lui..."

Blake đi, đóng cửa lại sau lưng, Erica và Christian đột nhiên còn lại một mình. Im lặng bao trùm tương như mãi mãi. Cuối cùng, Christian nói, "Em xử lý tốt lắm"

"Cảm ơn anh", nàng nói, ngắn gọn, "còn gì nữa không?"

"Erica...."

"Em thật sự không có thời gian trò chuyện lúc này, Christian ạ. Trevor đang chờ áp phích mới em vừa thiết kế cho lễ hội và"

"Anh nhớ em"

Nàng quay đầu sang nhìn anh.

"Không dễ gì nhớ em được. Em ở ngay đây mà"

Anh thở hắt ra và tiến đến nàng. Giờ đây khi anh ở gần hơn, Erica có thể nhìn thấy quầng thâm dưới mắt anh và nhận ra rằng anh mất ngủ. Vây là cả hai đều mất ngủ. Nàng muốn với tay ra và chạm vào anh nhưng không chắc anh có muốn vậy không, vì thế nàng chôn sự ham muốn của mình dưới lớp vỏ giận dữ.

"Phức tạp lắm", anh nói.

"Em không thấy vậy. Anh không nói chuyện với em kể từ khi"

"Em tưởng anh không muốn ư?", giọng nói anh trầm và nặng nề, "Em thật sự tin rằng anh không nghĩ đến em từng phút từng giờ ư?"

Trái tim nàng gõ nhanh và yếu ớt. Cái nhìn của anh xuyên suốt, mắt anh ánh lên vẻ vừa giận dữ vừa đam mê, "Em làm sao biết được khi anh tránh mặt em?"

"Bởi vì nếu anh không tránh mặt em, thì mọi việc sẽ thế này". Anh tiến tới lấp đầy khoảng cách giữa hai người, tóm lấy nàng và kéo nàng vào lòng, ôm nàng chặt đến mức nàng gần như nghẹt thở.

Và nàng cũng chẳng cần thở.

Chẳng cần thở bởi vì môi anh đã ghì lấy môi nàng, hơi thở của anh phả vào miệng nàng, tay anh ôm vòng sau lưng nàng. Người anh ép vào nàng. Nàng cảm thấy bên dưới anh cứng và nặng - một bằng chứng cho những gì anh cảm thấy với nàng.

Nàng tiên sát hơn, buông mình cho những cảm giác mà chỉ anh mới có thể mang lại được cho nàng. Cơ thể nàng nóng bỏng, máu như đang sôi lên trong huyết quản. Vì vậy khi anh đột ngột thả nàng ra, Erica loạng choạng lùi lại một bước rồi mới lấy lại được thăng bằng.

Đưa một tay lên che miệng, nàng nhìn anh, cô hiểu anh đang chơi trò gì với mình. Và tại sao nàng lại cho phép anh.

"Đúng vậy", anh nói, ánh mắt anh dữ dội, giọng nói anh trầm đục đầy ham muốn, "Anh muốn em. Vì thế chỉ cần gần em là đủ làm anh đau đớn". Anh đưa tay lên vuốt tóc, "Nhưng cuộc đời em bây giờ có quá nhiều vấn đề. Em không cần chuyện này làm phân tán tư tưởng"

Erica tròn mắt nhìn anh. Nàng không thể tin nổi những điều anh đang nói và không chắc anh cũng có tin những điều ấy không, "Vậy anh tránh mặt em là vì em đúng không? Anh hi sinh oanh liệt để Erica khôn khéo không bị rơi tung lên vì quá nhiều chuyện dồn dập cùng lúc đúng không?"

Anh nhả mặt, vì câu nói của nàng hoặc vì cái cách nàng ném vào mặt anh những từ ngữ ấy, "Anh chỉ muốn nói là ..."

Nàng ngắt lời anh bởi vì nàng nghe đã quá đủ, "Em phát ốm vì mọi người luôn quyết định điều tốt nhất cho em. Cha em và các anh trai em làm thế nhiều năm rồi. Và nếu anh nghĩ em sẽ cho phép anh nhảy vào và làm thế với em thì anh nhầm rồi"

Nàng run rẩy, cơ thể nàng rung lên không chỉ vì cơn giận. Một lần nữa, anh lại khiến nàng đầy ắp những ham muốn rồi lại tắt ngấm đi trước khi có thể bùng cháy hoàn toàn.

"Đây không phải là điều anh muốn làm", anh thốt lên.

Sự chán nản và giận dữ lẫn lộn trong nàng.

"Ồ, không. Anh chỉ muốn nói cảm ơn nhưng không, cảm ơn. Anh đã nói rõ ràng rồi". Nàng quay lưng về phía anh, bước tới bàn làm việc. Khi đã an toàn sau rào cản bằng gỗ hồng, nàng lại nhìn lên anh, "Được, em thật cảm

kích với tấm lòng của anh, Christian. Quá nhiều thứ dồn dập tới trong cuộc sống của em, em thật không biết phải làm gì nếu không có anh giúp đỡ rồi"

Nhìn anh cũng giận dữ chẳng kém gì nàng, và nàng mừng khi thấy thế. Ít nhất nàng biết là cái quyết định ngớ ngẩn của anh tránh gặp nàng cũng làm anh phát điên như nàng.

"Erica, khi thật....."

"Anh thôi đi được không? Em có quá nhiều việc phải làm và em nghĩ là anh cũng vậy"

Anh nhìn nàng một lúc lâu rồi gật đầu như chấp nhận là cuộc nói chuyện đã kết thúc, "Được. Bây giờ anh sẽ thôi. Nhưng không một ai trong chúng ta sẽ đi đâu cả nên em có thể chắc chắn rằng chuyện này chưa kết thúc"

"Vậy sao?", Erica hỏi, "Sao tự nhiên anh lại quyết định mối quan hệ này sẽ diễn ra như thế nào? Anh có quyền kiểm soát từ bao giờ thế?"

"Sao cơ?"

Giọng nói của anh đầy tức giận - trầm và căng thẳng. Được, nàng nghĩ. Tại sao nàng lại phải là người duy nhất tức giận ở đây?

"Anh thật sự coi thường em đến mức nghĩ rằng em không đủ khả năng tự quyết định sao?"

"Tất nhiên là không. Ý anh hoàn toàn không phải vậy"

"Nhưng anh nói vậy. "Tội nghiệp Erica. Quá nhiều thứ mới trong đời sống của cô ấy".

"Khi thật, em cố tình hiểu sai"

"Ồ, em hiểu nhiều hơn anh tưởng đấy"

"Ý em là sao?"

"Là mọi chuyện không phải là về em, Christian. Anh có thể nói với bản thân điều đó nếu nó làm cho anh cảm thấy khá hơn. Nhưng đúng là anh đang tuân thủ những quy định của một người đã chết"

Quai hàm anh bạnh ra và nàng nhìn thấy tia giận dữ trong đôi mắt anh. Nàng nhận ra bởi vì nàng biết cảm xúc ấy cũng đang cháy lên trong nàng. Mấy ngày vừa qua nàng bị giằng xé giữa tức giận và đau khổ, nhưng lúc này cơn giận đang trào dâng.

Anh với tay ôm nàng, nhưng nàng giằng ra, không cho phép anh chạm lại vào nàng. Vì như vậy nàng có lẽ sẽ tan vỡ. Ham muốn đang trào dâng trong nàng và thách thức sự kiêu hãnh của nàng. Đó là ván bài chưa phân thắng bại.

"Anh đã nói với em", anh nói, buông thõng hai tay, "anh không thể mạo hiểm để mất cái mà anh đã mất cả đời gây dựng. Nhưng cũng đúng là bây giờ em đang bận quá nhiều việc. Em không cần phải làm mọi thứ phức tạp thêm nữa"

"Anh thôi đi", nàng nói khẽ, lắc đầu. Nàng đã tin anh quá nhiều, mạo hiểm quá nhiều. Anh đã gạt nàng sang một bên. Còn phải nói rõ đến thế nào

nữa?

"Anh ước gì anh có thể", anh thừa nhận, vòng qua chiếc bàn của nàng, ngày càng gần nàng hơn, "Anh ước gì anh có thể gạt em và những gì có giữa chúng ta ra khỏi đầu óc, nhưng không được"

Nàng cười buồn bã, nghĩ về nhưng ngày vừa qua khi anh bằng mọi giá cố tránh mặt nàng, "Có vẻ anh đang thành công đấy"

"Không. Em lúc nào cũng hiển hiện trong tâm trí anh. Em ám ảnh anh, Erica, và anh không dám chắc anh sẽ phải giải quyết việc này như thế nào". Anh vói tay và lần này nàng không tránh. Nàng không thể bắt mình làm vậy được.

Anh ôm mặt nàng trong lòng bàn tay mình. Nhìn vào mắt nàng, anh nói, "những gì có giữa chúng ta không thể chối cãi được và chẳng ai trong chúng ta mong điều đó"

"Mong điều đó?", nàng hỏi, giọng nàng nhẹ hơn khi nàng bắt gặp cái nhìn đắm đuối của anh, "Không phải vừa rồi là như vậy sao?"

"Không", anh đáp, "Bây giờ là như thế này"

Rồi anh hôn nàng. Mạnh mẽ và sâu lắng, gửi vào nụ hôn tất cả những gì nàng cần bấy nhiêu lâu. Đầu nàng lơ lửng, tim nàng đập loạn xạ và khi anh rời khỏi nàng, nàng vẫn như đang nghẹt thở.

Nhưng cùng lúc, một góc nhỏ trong trái tim nàng vẫn dè chừng, sẵn sàng bảo vệ mình.

"Đừng", anh nói khẽ, "Anh vẫn cảm thấy em đang chuội đi ngay cả khi em ở trong vòng tay anh"

"Không phải mấy ngày vừa qua anh cũng làm thế sao?"

"Không", anh trả lời, buông nàng ra và lùi lại một bước, "Anh làm điều anh cần làm"

"Bởi vì anh không thể mạo hiểm để quan tâm đến em"

"Bởi vì đây là cuộc sống của anh", anh nhắc lại với nàng, và nét mặt anh đánh lại.

"Đây cũng là cuộc sống của em", nàng nói với anh, sống lưng nàng cứng lại, "Và em sẽ không để bị lợi dụng rồi vứt bỏ tùy thích. Anh không thể chơi đùa với tình cảm của em được, Christian. Em không chơi trò chơi đó"

"Em nhầm về anh rồi", anh nói chắc nịch, "Anh không chơi trò gì cả, Erica ạ. Anh không làm điều đó với cả hai ta"

Nàng đưa hai bàn tay lên xoa dọc cánh tay, cố gạt đi cái lạnh đang trùn lên người. Nhưng cái lạnh đã thấm sâu vào tận xương tủy và nàng bỗng nhiên cảm thấy mình không bao giờ có thể ấm trở lại. Những gì nàng dành cho Christian không có kết cục có hậu. Bởi vì anh sẽ tiếp tục từ chối những gì có giữa họ. Lại một lần nữa, Erica buồn bã nghĩ, anh không thiết tha muốn nàng đến vậy.

Khi anh đã đi khỏi, Erica ngồi sụp xuống ghế, quay một vòng và nhìn ra

ngoài bầu trời đã tắt nắng. Quả vậy, nắng đã tắt ít nhất là với nàng.

Chương 8

Dù đã cãi nhau, trong suốt tuần sau đó, Christian gặp Erica hàng ngày. Anh tiếp tục là người hướng dẫn cho nàng và nàng ngày càng quen hơn với cuộc sống mới. Trong những cuộc nói chuyện của họ cố giữ sao cho chỉ chú trọng vào công việc, hoặc vào khu nghỉ dưỡng. Anh cố không nói chuyện riêng tư và nàng cũng vậy. Nàng lịch sự. Nhã nhặn. Nàng đối xử với anh như với một người xa lạ.

Và từng phút ở bên nàng anh không khác gì bị tra tấn.

Anh chưa từng muốn ai một cách tuyệt vọng đến vậy. Những ý nghĩ về nàng làm anh phát ốm. Anh không còn đắm chìm vào công việc nữa. Anh không thể đi qua khách sạn mà không gặp nàng, nghe tiếng nàng - hoặc nghe ai đó nói về nàng.

Nàng chiếm được cảm tình của tất cả các nhân viên và nắm vững vị trí mới như thể nàng sinh ra để làm vậy. Và đúng là theo một cách nào đó, anh nghĩ, là vậy. Suy cho cùng, nàng là Jarrod. Và đó là vấn đề lớn với anh.

Nếu nàng không phải là một thành viên nhà Jarrod, anh sẽ không phải tìm mọi cách để phớt lờ nàng.

Dừng lại ở văn phòng của nàng, anh gõ cửa, rồi bước vào trong và thấy nàng đang gõ trên bàn phím, mắt nhìn màn hình không chớp. Ngay lúc này, anh nghĩ, khi nàng không biết là có người nhìn mình, trông nàng thật quyến rũ. Mái tóc vén sau tai và những lọn tóc vàng, dài rủ xuống sau thùy tai, nàng đang cắn môi dưới, những ngón tay lướt trên bàn phím và không buồn nhìn ra khi nàng quờ tay lấy ly cà phê đặt trên bàn.

Nàng toàn tâm toàn ý cho công việc này, nơi này. Nàng dành hết tâm trí vào đây, và, đúng như nàng nói, nàng đã biến nơi này thành nhà mình.

Anh ước gì nơi này là của mình. Nhưng chẳng nghĩ ra cách nào để làm vậy.

Như cảm nhận được sự có mặt của anh, Erica ngẩng lên. Ánh nắng chiếu qua cửa sổ sau lưng nàng làm nàng bị khuất bóng nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy sự bối rối trên nét mặt khi nàng nhìn anh, "Chào anh. Anh có việc gì vậy?"

"Đây công việc", anh lẩm bẩm, rồi nói to hơn, "đúng ra là có đây. Anh muốn biết em đã duyệt mấy cái thiết kế trang trí cho lễ hội ở trên thảm cỏ chính chưa?"

"Em duyệt rồi. Em đã gửi lại cho Trevor sáng nay rồi"

"Được. Anh sẽ hỏi lại anh ấy. Anh ấy không tìm thấy, nhưng chắc là tại

anh ấy xếp nhầm chỗ thôi"

Nàng cười nhẹ, "Đúng là Trevor"

"Em thích anh ấy", Christian nói.

"Không thể không thích một người như thế được", Erica nói với anh trong khi nụ cười của nàng nhạt dần, "Phương châm sống của anh ấy làm em cảm phục. Anh ấy luôn là chính mình và không hối hận về điều đó. Anh ấy luôn tận hưởng từng phút của cuộc sống"

Christian cứng người một chút khi nghe thấy sự so sánh cố hữu giữa anh và Trevor dễ tính.

"Em muốn nói với anh điều gì à?"

Nàng liếc nhìn anh và lắc đầu, mái tóc mềm mại của nàng lắc lư khiến Christian chỉ muốn vớ tay ra và lùa những ngón tay vào đám tóc mềm mại như tơ ấy, "Không, Christian, em không định nói gì cả. Em nghĩ chúng ta đã nói hết những điều cần nói"

"Không thể nào", anh nói, tiến tới trước bàn của nàng, "Chúng ta chưa thể nói hết được, vì vẫn còn quá nhiều thứ cần phải nói"

"Vậy thì nên để mọi việc như vậy", nàng nói.

"Có thể", anh đồng ý, tự nhắc mình rằng anh chính là người đã dựng lên bức tường xung quanh họ. Anh là người đã lùi một bước để tránh né. Và tuy điều đó làm anh phát điên vì biết rằng nàng có phần có lý khi buộc tội anh không dám đối mặt với mong ước của người quá cố..... nàng cũng không sai là mấy.

Nếu Don Jarrod vẫn còn sống, mọi chuyện sẽ khác. Anh có thể đến gặp ông, nói với ông tình cảm của anh dành cho Erica. Làm cho lão thấy là nàng có lý khi nói rằng cái điều khoản kết thân thật cổ hủ. Nhưng Don đã không còn, hội đồng quản trị giờ có toàn quyền và với điều khoản bổ sung trong di chúc họ sẽ không thay đổi một sớm một chiều.

Và làm sao anh có thể đến gặp anh em nhà Jarrod để bắt họ thay đổi được? Anh không chắc là họ sẽ không đứng về phía cha mình.

Christian có cảm giác như tay anh bị trói chặt và trái tim anh vỡ tan thành hai mảnh. Những gì anh muốn đòi hỏi một cách tuyệt vọng với những gì anh phải bỏ cả đời mới gây dựng được.

"Đừng làm thế này nữa, Christian", nàng nói khẽ và đứng dậy đi vòng qua trước bàn, "Chí ít thì chúng ta cũng sẽ thôi không làm khổ nhau nữa"

Anh cho tay vào túi quần để ngăn mình không ôm lấy nàng. Trời ơi, anh nhớ cảm giác được ôm nàng thật chặt. Hương vị của nàng. Anh phát điên lên vì muốn nàng.

Rồi nàng đưa tay lên vuốt lại mái tóc của anh trên trán và những ngón tay của nàng lướt nhẹ trên da thịt anh làm anh như bốc cháy. Anh thở vào thật mạnh, thật sâu và nàng ngay lập tức lại buông tay xuống.

"Xin lỗi", nàng nói, nhún vai cố tình làm ra vẻ thờ ơ, "Giận anh đến vậy"

mà em vẫn phải tự nhắc mình không được chạm vào anh"

"Anh rất biết cảm giác đó", anh thừa nhận, cố kiềm chế để không ôm lấy nàng. Mặc kệ công việc của anh. Thây xác cả nhà Jarrod. Nhất là kệ Don Jarrod vì đã tạo nên địa ngục cho họ.

"Em nghĩ là hai chúng ta đều phải làm quen với điều đó, đúng không?"

"Đúng". Anh gật đầu một cách khó nhọc, "Thôi để anh kiểm tra với Trevor về mấy tờ giấy đó"

"Em đi với anh", nàng nói. Kéo vạt áo sơ mi dài tay màu trắng, nàng vuốt lại cái váy bò.

Chân nàng dài, rám nắng, nàng đi đôi giày cao gót màu xanh da trời sẫm màu làm cho chân nàng trông còn dài hơn. Khi ạ, nàng chẳng cần phải cố mà vẫn làm anh phát điên.

Erica đi qua anh ra ngoài sảnh và anh theo sát nàng. Blake và Gavin đang mãi nói chuyện gần thang máy, nhưng ngừng lại khi thấy họ tới gần.

"Chào hai anh em", Christian nói, "Có chuyện gì thế?"

Blake liếc nhìn Erica một cách thận trọng và nói, "Không có gì. Chỉ đang nói chuyện thôi. Hai người đi đâu vậy?"

Erica nói, "Em đang định sang làm mấy công việc giấy tờ với anh Trevor"

"Ồ, được". Cánh cửa thang máy bật mở và Blake bước vào, "Hẹn gặp lại sau nhé"

Khi cánh cửa khép lại, cả hai nghe tiếng Gavin nói, "Trời ạ, Blake, anh không vui vẻ hơn với Erica được sao? Cô ấy có phải là kẻ thù đâu"

"Mọi việc ổn nhĩ", Erica nói một cách giễu cợt khi họ tiếp tục đi sang văn phòng của Trevor.

"Blake sẽ thay đổi thôi". Christian cầm tay nàng và kéo nàng đứng lại, "Đây là một sự thay đổi lớn cho tất cả mọi người"

Nàng nhìn xuống tay mình cho đến khi anh thả nàng ra. Rồi nàng chuyển sang nhìn anh, "Em không có vấn đề gì với cảm xúc của Blake. Ít ra anh ấy cũng trung thực"

Christian bước vào văn phòng của Trevor một mình, Erica không nhìn lại anh nữa. Vì vậy nàng không nhìn thấy vẻ giận dữ của anh.

Phòng spa chính ở Ridge vô cùng sang trọng và xa hoa. Điều này càng làm cho nó thêm hoàn hảo. Một vòng nước xanh lượn theo đường vòng của căn phòng. Hệ thống phun nước ngầm trong tường bề bơi tạo ra những bọt sóng cho người ta cảm giác thư giãn hoàn toàn, và tiếng động duy nhất trong phòng là tiếng của những tia nước và tiếng nước đổ nhịp nhàng từ thác nước ở trên cao xả những luồng nước ấm xuống bể bơi.

Erica cảm thấy thư giãn, dễ chịu và gần như có lỗi khi dành cả một ngày không làm gì chỉ để được nâng niu. Nhưng vì đây là ý tưởng của Melissa để hai chị em có một ngày yên ả cùng nhau, Erica nghĩ nàng có thể bớt cảm

thấy tội lỗi. Thêm vào đó, sau một tuần thật dài, nàng thật vui khi được thư giãn, tránh xa khỏi khách sạn, tránh xa khỏi Christian.

"Em đúng là đang làm cho tất cả bọn chị trông như một lũ ăn không ngồi rồi", Melissa thờ dãi nói với nàng, "Chị thật sự nghĩ là em không cần phải giặt giũ Thành viên Gia đình Jarrod của năm ngay lập tức đâu"

Erica mỉm cười và giấu đi nỗi đau tưởng như luôn đồng hành với nàng. Đúng, nàng đang có những bước tiến vượt bậc trong công việc. Các anh chị nàng đã nghiêng về phía nàng - nàng thậm chí còn nói chuyện với Blake mà không bị anh lờm. Và nàng cũng được nghe rất nhiều lời khen các kế hoạch quảng cáo mà nàng thiết kế cho ngày khai mạc của lễ hội.

Lần đầu tiên trong đời Erica cảm thấy nàng như được chấp nhận đúng với bản chất của mình. Đúng với những gì nàng có thể cống hiến. Và điều đó thật tuyệt.

Nhưng có một bóng đen cứ lơ lửng trong tâm trí nàng. Christian gần như không nói chuyện với nàng nữa. Kể từ lần cuối họ hôn nhau trong phòng làm việc của nàng tuần trước. Tất nhiên nàng có gặp anh trong khách sạn. Văn phòng của họ quá gần nhau để có thể tránh mặt.

Mặc dù nếu được như vậy thì mọi việc sẽ đơn giản hơn. Nhìn thấy anh và không được chạm vào anh. Nói chuyện với anh. Nhưng nàng không muốn là loại đàn bà chạy theo đàn ông khi anh đã quyết định rõ ràng là giữa họ không thể có bất kỳ điều gì.

"Này, có chuyện gì thế?"

"Hả, sao cơ ạ?", Erica giật nảy mình khi nàng chợt nhận ra rằng những suy nghĩ của mình vẫn lan man khi Melissa đang nói chuyện với nàng, "Không có gì. Em chỉ đang nghĩ đến công việc thôi"

"À". Melissa lắc đầu và với tay ra vỗ nhẹ vào vai Erica.

Cả hai đắm mình vào trị liệu sang trọng của spa. Họ đã qua phần làm mặt, mát xa và bây giờ họ đang trải dài bên cạnh nhau trong bể bơi to lớn hình vòng cung để thư giãn. Hoặc lẽ ra họ phải thư giãn.

"Chị biết cái nhìn mà em đang có", Melissa nói, "Và đấy không phải là cái nhìn về 'công việc'. Đấy là cái nhìn về 'đàn ông'. Nào, giờ thì em hãy trải lòng đi"

Nàng lắc đầu như cái máy. Nàng chưa bao giờ là người hay chia sẻ bí mật cùng các bạn gái và đơn giản là nàng cũng hoàn toàn không hề muốn chị gái mới của mình biết rằng nàng đang khao khát một người không hề quan tâm đến nàng, "Thật sự em không nghĩ là"

Melissa bĩu môi đầy kịch tính, "Có chị em gái để làm gì nếu không phải là để trải lòng và được khuyên bảo - hay bị trêu chọc, nếu cần"

Erica mỉm cười. Đúng là có chị em gái thích thật. Chỉ mới hai tuần trước, nàng không bao giờ có thể tin được rằng nàng sẽ có thể nói từ "chị tôi". Nhưng giờ thì Và thật kỳ lạ, cả hai thực tế đã gắn bó và Erica mong sao

sợi dây tình cảm giữa cả hai sẽ khăng khít thêm theo thời gian .

Chị gái không còn chỉ là một từ. Đó là sự thật. Và nàng thích sự thật đó.

"Được", nàng nói, và liếc nhìn xung quanh để đảm bảo không có ai khác ngoài họ.

"Cứ bình tĩnh. Chỗ này buổi chiều này chỉ là của hai chị em mình thôi. Chị quản lý ở đây, em nhớ không?"

"Tốt". Erica nhắc một tay lên và đưa nó lướt qua mặt nước, để những bong bóng nước vỡ vào da nàng, "Cứ cho là có một người đàn ông mà em đang để ý đến"

"Được, cứ cho là như vậy". Melissa ngả người ra sau và nổi bông bênh, để cho những tia nước bắn vào người, "Em nói tiếp đi"

"Đấy, thì anh ta cũng có để ý đến em nhưng không chịu bắt đầu một mối quan hệ"

"Tại sao?"

"Đấy là một câu chuyện dài", Erica nói, không muốn nhắc đến tên của Christian hay lý do khiến anh phải lùi bước. Nàng không chắc họ có biết về điều khoản kết thân hay không?

"Em không muốn nói nữa"

"Cũng không hẳn vậy"

"Anh ấy có vợ rồi à?"

"Không! Tất nhiên là không rồi!". Erica cau mày, "Nếu anh ấy có vợ, em sẽ không để mình dính líu"

"Được, vậy em có muốn anh ta?"

"Có, khi ạ"

Melissa cười, "Thế thì còn chờ gì nữa, tấn công đi. Hay ít nhất cũng thử"

"Thế còn tự trọng?" Erica đáp lại, "Sĩ diện? Chẳng lẽ em phải chạy theo anh ta như một con chó con trong khi anh ta thì luôn chống trả ư?"

Ngồi thẳng người dậy, Melissa giữ mái tóc ướt khỏi mặt và nhìn Erica một cách đầy thương hại, "Em gái bé nhỏ à, đàn ông là loài động vật rất đơn giản. Anh ta muốn em. Đấy là điều quan trọng. Anh ta cố tránh xa em vì một lý do nào đó, nhưng anh ta không muốn. Thế thì em phải làm cho anh ta không còn để ý đến em được. Trời ạ, tại sao em lại phải làm cho anh ta thấy dễ dàng?"

"Em không biết..." Erica thở dài và cúi xuống làn nước, để dòng nước ấm phủ vào lưng, làm giảm bớt căng thẳng mà nàng còn không thật sự để ý tới.

"Tất nhiên là tùy em thôi", Melissa nói với nàng, "Nhưng nếu là chị, nếu chị muốn một anh chàng nào, chị sẽ phải chiến đấu để có"

Melissa nói thật mạnh mẽ làm cho Erica tự hỏi liệu có người đàn ông nào mà chị nàng đang nói tới không. Nhưng ngay lập tức, đã hết giờ trị liệu và bong bóng tắt, im lặng bao trùm xung quanh họ.

"Đề em nghĩ lại", Erica nói, trèo ra khỏi mặt nước và với tay lấy chiếc khăn bông màu trắng.

"Có lẽ em nên ít nghĩ đi và hôn nhiều hơn", Melissa khuyên, "nhưng có thể chỉ có chị mới thế"

Có thể Melissa nói đúng, Erica nghĩ khi nàng và chị gái lau khô người và đi về phía phòng thay đồ để mặc quần áo. Bởi vì quả thật là tại sao nàng lại phải tạo điều kiện cho Christian phớt lờ nàng? Có lẽ việc nàng phải làm là tìm cách ở gần anh nhiều hơn chứ không phải tránh mặt anh. Nói chuyện với anh. Ngả vào anh. Giữ anh thật gần với nàng để anh không thể thoát được khỏi nàng.

Suy cho cùng, lờ anh đi không làm anh đau đớn mà nàng thì phát điên lên. Vì vậy, nàng sẽ lật ngược ván bài. Nghe theo lời khuyên của Melissa và khiến anh khôn khổ đến mức anh không thể tránh nàng được. Và, vì nàng vừa mất ba tiếng đồng hồ để đánh bóng bản thân và làm đẹp, hôm nay là ngày hoàn hảo để tiến hành kế hoạch mới mẻ và thú vị này.

*

* *

Christian ném một hòn đá xuống dòng sông, nhìn nó chạm mặt nước rồi chìm dần. Giống hệt cảm giác của anh lúc ấy, anh nghĩ. Anh đã mang nặng trong mình cảm giác chìm ngấm trong suốt hai tuần vừa rồi và càng ngày càng tệ hơn.

Jarro Ridge luôn cho anh cảm giác hài lòng mà không nơi nào có thể cho anh được. Anh từng đi học ở miền Đông và mong mỏi được về lại Colorado. Anh đã đi khắp nơi trên thế giới và chưa tìm thấy nơi nào đẹp như nơi này. Nhưng giờ thì

Trong lòng anh thấy bồn chồn .

Và sự bồn chồn ấy có tên gọi là Erica Prentice.

Khi ấy, anh còn không thể thư giãn khi đứng bên dòng sông nữa rồi. Bởi vì anh thấy nàng ở đây, bây giờ. Nàng ở khắp nơi trong Aspen, và mặc cho anh cố gắng đến mấy, anh cũng không thể quên được nàng.

"Chà", một giọng nói đã quá quen thuộc vang lên đằng sau anh, "trông anh giận dữ quá"

Anh quay lại nhìn Erica tiến tới. Ánh mặt trời nhạt dần và hoàng hôn đang buông xuống. Nàng mặc cái váy màu vàng chanh dài đến ngang đùi và áo phông ngắn tay màu xanh nhạt để lộ đôi cánh tay rám nắng, thon thả đang buông xuống vòng eo nhỏ nhắn. Tóc nàng mềm mại, ánh lên trong ánh chiều và mắt nàng nhìn anh không chớp.

"Anh", nàng vừa hỏi vừa tiến đến, "muốn đứng đây một mình với con giận trong lòng hay có cần bầu bạn không?"

"Một mình", nghiêng răng, bởi vì anh biết rằng nếu nàng tiến đến gần hơn nữa, anh sẽ không thể kiềm chế được và sẽ lao vào nàng.

"Thật đáng buồn, bởi vì em lại thích có bầu bạn hơn", nàng nói, hất mái tóc ra khỏi mặt và tiếp tục đi xuống dốc, đi sát qua anh như thể nàng đang đi trên mặt nước vậy.

"Em làm gì ở đây, Erica?"

Nàng quay nhìn lại anh và nhún vai, "Em đến ngắm dòng sông"

"Và chỉ đến đây em mới ngắm được sông thôi à. Chỉ nơi này thôi sao. Trong khu nghỉ dưỡng không còn chỗ nào khác à?"

Nàng cười chậm rãi, "Em thích chỗ này"

Anh nắm chặt tay lại và lại doãi ra, cùng lúc hít vào thật sâu. Thật không may, điều đó chỉ làm anh hít vào mùi hương của nàng, làm ruột gan anh cuộn lại. Nàng có mùi đào và hoa và tất cả những gì mềm mại và đẹp đẽ.

"Được", anh nói, "Em cứ ngắm đi. Anh sẽ đi"

"Thế thì em cũng sẽ đi". Nàng quay lại và lại tiến về phía anh.

"Em đang chơi trò gì thế?", anh hỏi khi nàng dừng lại ngay trước mặt anh.

Nàng lắc đầu và nhìn vào đôi mắt anh.

"Em chán chơi rồi, Christian ạ. Không vờn nhau nữa. Không trêu chọc nữa. Em ở đây bởi vì em muốn anh và anh muốn em"

Anh lại nghiêng răng ken két hy vọng lấy lại được thăng bằng. Nhưng vô ích.

Nàng giơ cả hai tay lên ngực áo anh và miết vào ngực anh.

Giờ thì có phải chết anh cũng không quay lưng lại với nàng được. Nàng là tất cả những gì anh có thể nghĩ tới. Những gì anh quan tâm. Dù cho sau này có hối hận hay không cũng mặc. Dù cho đến với nàng bây giờ sẽ càng làm cho mọi chuyện giữa họ càng thêm khó hơn.

Ngay lúc này đây anh hoàn toàn đầu hàng.

Anh tóm lấy nàng, như sợ nàng sẽ biến mất nếu anh không ôm nàng thật chặt. Kéo nàng sát vào lòng, anh hôn nàng với tất cả những gì đã dồn nén một cách tuyệt vọng trong những ngày qua. Lưỡi anh vào sâu hơn nữa, ép nàng làm những gì mà cơ thể anh muốn làm với nàng. Anh làm nàng sững sờ, anh lấy, anh cho, tim anh đập loạn xạ, máu anh như sôi lên, anh đầu hàng sự ham muốn của cơ thể, gào lên đáp ứng những đòi hỏi của nàng.

Một ngọn gió hè mỏng trớn họ, Christian nắm lấy vạt áo và kéo qua đầu nàng. Nàng ngả người ra sau và cười mãn nguyện khi cơn gió chạm vào da thịt cháy bỏng của nàng. Lúc đó, với anh Erica đẹp hơn bất cứ lúc nào. Anh cởi khóa áo lót của nàng và để ngực nàng tràn vào đôi bàn tay của anh.

Nàng hít mạnh vào khi anh khum tay đón lấy nàng, xoay đôi đầu- vú nàng bằng ngón cái và ngón trỏ. Nàng thở, uốn cong người vào anh, mời chào anh khi những tia nắng cuối ngày rọi vào da thịt nàng.

Sự đáp trả đầy phấn khích của nàng làm anh thêm cháy bỏng và Christian khẽ kêu lên, quỳ xuống và hôn lên một đầu- vú, rồi tiếp sang đầu-

vú bên kia của nàng. Da thịt nàng mềm mượt và có mùi hương đào. Môi, lưỡi và răng anh gặm và mút vú nàng, làm nàng rên rỉ. Những ngón tay nàng đan vào tóc anh, giữ đầu anh sát với nàng, như thể sợ rằng anh sẽ dừng lại, rằng anh sẽ đột ngột đẩy nàng ra và nói không, sẽ không tiếp tục làm thế này nữa.

Nhưng trong đầu óc anh không có chỗ cho những ý nghĩ như vậy.

Họ đã vượt quá giới hạn và không còn quay lại được.

Nếu anh không có được nàng bây giờ, anh biết anh sẽ chết vì ham muốn.

Mút đầu- vú nàng một lần cuối thật dài, Christian đứng thẳng dậy, cầm tay nàng và nói, "Lại đây".

"Sao cơ?", ngạc nhiên và vẫn còn loạng choạng, Erica đi theo anh, tay trong tay, "Đi đâu?"

"Ngay đây thôi", anh nói, nhấc cái khăn lên và trải xuống dưới tán cây.

Nàng bật cười, ngạc nhiên, "Anh đã chuẩn bị sẵn rồi à?"

Anh toét miệng, trong vòng hàng tuần nay giờ anh mới cảm thấy nhẹ nhõm, "thỉnh thoảng âm trời anh vẫn hay ra đây ngủ. Để sẵn khăn ở đây cho tiện"

"Tiện thật", nàng công nhận và đi với anh đây phấn khích. Nàng vòng tay qua cổ anh và ôm lấy, hôn anh thật sâu, thật chậm rãi. Cho đến khi Christian rên lên, ngẩng đầu lên và đặt nàng nằm xuống chiếc khăn.

"Em cởi quần áo ra đi"

"Anh cũng vậy", nàng giục, ngay lập tức bước ra khỏi chiếc váy và tụt quần lót xuống. Nàng đá đôi xăng đan ra và nằm lên tấm khăn màu xanh nhạt như một món quà của đáng tội cao.

Christian chỉ cần một tích tắc để cởi đồ và nằm xuống cạnh nàng, chống một khuỷu tay để hôn nàng trong khi tay kia anh đưa tay vuốt ve lên xuống dọc các đường nét của cơ thể nàng. Anh đi qua những đường cong, khám phá từng chỗ trũng và mân mê đôi đầu - vú cứng như danh của nàng cho đến khi nàng rên lên.

Tay nàng vuốt dọc lưng anh, qua vai và xuống dưới đốt xương sống. Mỗi cái chạm tay của nàng làm đốt cháy anh cho tới khi cơ thể anh cứng đờ và căng lên, anh không còn suy nghĩ được gì ngoài sự ham muốn đang gào thét trong tâm trí, trái tim.

Anh đưa tay xuống dưới bụng nàng, qua cái hang cong để tìm trọng tâm của nàng. Nàng thở gấp và nhấc hông lên để anh chạm vào. Anh dồn dập, đưa những ngón tay qua những nếp gấp nóng hổi, tìm thấy luồng nước nóng ấm của nàng và nhận ra rằng nàng cũng sẵn sàng cho anh như anh sẵn sàng cho nàng. Anh cho một ngón tay vào trong và vuốt ve bên trong cho đến khi nàng khẽ rên lên tên anh một cách đầy khát khao như cơn khát của chính anh.

"Christian, đừng chờ đợi nữa. Hãy chiếm lấy em đi, vào trong em ngay

bây giờ. Em cần nó. Em cần anh"

"Không chờ đợi nữa", anh hứa và chuyển cả cơ thể anh lên bao phủ cơ thể nàng. Rồi anh quỳ xuống giữa hai đùi nàng và dang rộng chúng ra hơn nữa, mở nàng dưới mắt anh.

Nàng quăn quại, "Christian", nàng nói, liếm môi, "xin anh. Ngay bây giờ"

"Bây giờ". Anh đưa vào nàng một cách dứt khoát và ngay lập tức cảm nhận mình như bị cuốn vào cơ thể người đàn bà duy nhất mà anh quan tâm.

Nàng khít chặt, ấm nóng và mơn trớn anh mỗi lần anh rút ra để lại lao lên. Chân nàng giơ lên, vòng qua eo anh và ấn anh vào sâu hơn nữa. Nàng nắm chặt tấm khăn dưới tay mình và chuyển động hông, đu đưa nhịp nhàng theo anh, hòa vào từng cử động của anh.

"Em mở mắt ra", anh ra lệnh, nhìn xuống mắt nàng khi anh đã lấy trọn nàng. Mắt nàng mở ra nhìn anh. Anh nhìn thấy sự ham muốn của chính mình phản chiếu trong đôi mắt ấy và sâu thẳm trong đôi mắt màu hổ phách là sự đam mê anh đã chờ quá lâu để được nhìn thấy.

Nàng thả cái khăn ra để có thể chạm vào anh, đặt lòng bàn tay vào ngực anh, vòng lên sau lưng và bầu chặt móng tay vào vai anh khi anh tăng nhịp. Hông nàng đẩy lên, anh đưa nàng lên cao nữa, nhanh như chưa từng như vậy.

Cùng nhau, họ tiến tới cái đích đã chờ họ cả mấy tuần và cùng nhau, họ vượt qua đích và ngã xuống.

Chương 9

Erica mệt lử.

Từng thớ thịt trong người nàng rên lên một cách thư giãn, và thỏa mãn. Chân nàng run nhẹ và tay nàng có cảm giác như nặng cả tấn. Christian nằm trên người nàng và mặc dù anh rất nặng, nàng không muốn anh xuống. Không muốn mất sự liên kết mà họ đang có. Nàng muốn cơ thể anh hòa nhập vào nàng càng lâu càng tốt.

Nhìn lên những tán lá rậm rạp trên đầu, nàng thấy một góc trời tím thẫm. Mặt trời đã lặn và những ngôi sao đầu tiên đã xuất hiện. Bên cạnh họ, dòng sông vẫn gầm gào và ở đây, trên tấm khăn này, thế giới đứng yên.

"Anh muốn xuống khỏi em", anh lầm bầm, giọng anh bị nghẹt lại qua làn da nàng, "Nhưng anh nghĩ là anh không cử động được"

Nàng mỉm cười, sung sướng vì đã hạ gục một người đàn ông như thế này. Christian còn hơn cả nàng nghĩ khi lần đầu nàng gặp anh. Hồi đó trông anh thật cứng nhắc, xa cách và đầy công việc. Bây giờ nàng biết những gì

anh giữ dưới cái vè ngoài đây công việc ấy. Và nàng không bao giờ muốn mất anh.

"Đằng nào em cũng không muốn anh xuống. Em yêu cảm giác được có anh sát với em. Trong em"

Yêu.

Hơi thở của Erica nghẹn lại trong ngực và nàng mỉm cười một mình khi nghĩ rằng đó là sự thật. Tại sao nàng lại không nhận ra điều đó từ trước nhỉ. Mọi việc giờ có vẻ thật đơn giản. Thật rõ ràng. Cho dù nó có tiến triển nhanh đến thế nào. Như thể nàng vừa đến đây. Đến Colorado, đến với anh, với cuộc sống mới của nàng. Thời gian không có ý nghĩa. Khi nào điều đó đến nó sẽ đến, nàng tự nhủ một cách chắc nịch và nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve tấm lưng rộng, cuộn cuộn cơ bắp của anh.

Anh rên lên và dùng khuỷu tay chống người lên. Nhìn vào mắt nàng, anh xoay hông cạ vào nàng và hít mạnh một hơi. Anh đưa một vòng tròn bên trong nàng, mạnh mẽ, sít sao. Nàng thở mạnh với cảm giác mới và đột nhiên lại thấy mình sẵn sàng hơn cho anh.

"Em chạm vào anh và anh không còn nghĩ được nữa", anh thừa nhận, lại cử động, chậm rãi, vào sâu hơn nữa.

Nhưng chỉ trong tích tắc, anh ngừng lại và nhìn vào mắt nàng, "Không nghĩ được. Không nghĩ. Erica, chúng mình không sử dụng biện pháp bảo vệ"

Nàng hít mạnh, sững người vì nàng chưa hề nghĩ đến điều đó. Nàng chưa từng làm một điều gì vô trách nhiệm như vậy trong đời"

"Anh xin lỗi. Lẽ ra anh phải Khi thật"

"Khoan đã", nàng nói nhanh, giơ tay lên ôm lấy khuôn mặt anh, "Đó cũng là lỗi của em nữa mà. Nhưng nếu cả hai chúng ta đều khỏe mạnh thì có sao đâu"

"Anh khỏe mạnh, anh thề", anh nói, lo lắng vẫn hiện rõ trên nét mặt, "Nhưng em có chắc là em sẽ không"

"Có bầu á?", nàng tiếp lời anh, "Tất nhiên là em không dám chắc tuyệt đối nhưng thời điểm này của tháng chắc là không bị đâu....."

"Tốt. Vậy thì tốt rồi"

Nhưng nghe anh không có vẻ gì là an tâm cả, nàng nghĩ. Nghe như anh có vẻ hồi hận.

"Nhưng lần sau ta không nên mạo hiểm"

"Có lẽ là không", nàng công nhận, "nhưng nếu bây giờ anh rút ra, em sẽ phải giết anh"

Anh nhe răng, cúi đầu xuống hôn nàng, "Anh sẽ mạo hiểm để thử xem em có làm vậy không?"

"Ồ, có chứ", nàng nói, đưa tay vuốt dọc lưng anh, lên vai và xuống ngực, "Em đánh giá cao suy nghĩ của anh"

"Được", anh lẩm bầm, cúi đầu xuống để hôn nàng, "Em cứ cảm nhận đi.

Cứ trải nghiệm đi"

"Trải nghiệm này được đây", nàng đồng ý, lại cảm thấy ngọn lửa đang bùng lên bên trong.

"Trải nghiệm mới sẽ còn tuyệt vời hơn", anh nói và cúi xuống, vòng tay ôm nàng, kéo nàng sát vào anh, để cơ thể họ gắn liền vào nhau. Anh ngồi lên, đặt Erica trên đùi.

Nàng thở hồn hên và ngả đầu ra sau, tận hưởng cảm giác có anh thật sâu trong nàng. Theo bản năng, nàng quay tròn hông, áp vào người anh, làm tăng sự cọ xát giữa hai cơ thể cho đến khi anh rên lên tên nàng và lấy tay kẹp chặt hông nàng, giữ nàng dừng lại.

Trong ánh chiều mờ ảo, Erica nhìn xuống anh. Ôm khuôn mặt anh trong lòng bàn tay mình, nàng hôn anh rồi lại hôn một lần nữa trước khi buông hai tay xuống cổ rồi xuống vai. Rồi nàng lại chuyển động, nhẹ nhàng hơn, lên xuống nhịp nhàng, chậm rãi, đưa cả hai không ngừng tiến tới. Tay anh đặt trên hông nàng, anh nhìn nàng trong lúc nàng chuyển động, tóm lấy anh, rồi lại thả anh ra, để đòi lại anh.

Liên tiếp, căng như dây đàn, ham muốn dâng lên trong nàng, nàng chuyển động, đu đưa, lắc lư, quay tròn hông. Tay nàng đặt trên vai anh, nàng cảm nhận được khi anh sắp lên đỉnh và đầu hàng khoái cảm của mình. Đầu tiên, một luồng khoái cảm gợn lên trong nàng, nàng nghe anh hét lên tên nàng ngay trước khi anh thua cuộc và hoàn toàn trao thân cho nàng.

Hoàn hảo.

Phải đến mấy tiếng sau, Christian hỏi, "Em có bị lạnh không?"

Sống lưng nàng ớn lạnh, nhưng không phải vì bị rét. Mà là vì tiếng anh thì thảo vang trong tai nàng, "Không. Em không lạnh"

"Dù gì thì..." Christian với qua người nàng, kéo mép khăn lên đắp cho nàng.

Erica xích lại gần anh và ngả đầu lên ngực anh. Tay vuốt dọc làn da ấm của anh, nàng đan vào mái tóc mềm tối màu cho đến khi anh bật cười và ngực anh rung lên, "Em mà chạm vào anh như thế thì đêm nay ta sẽ không về lại khách sạn nữa đâu. Anh sẽ giữ em ở đây cả đêm"

"Lời dọa dẫm của anh không có tác dụng mấy đâu", nàng mỉm cười, "Thực ra là nghe rất hay đấy". Nàng nghiêng mặt qua nhìn vào mắt anh, "Em nghĩ là em chẳng bao giờ chán được anh"

Anh ngẩng đầu lên, hôn nàng thật nhanh, rồi lại nằm xuống, lấy một tay ôm chặt lấy nàng, "Anh chẳng biết phải nói gì"

"Hãy nói rằng anh không hối hận"

"Anh mà hối hận thì anh là thằng ngu", anh lầm bầm.

Nàng mỉm cười một mình và khẽ thở nhẹ, tận hưởng khoảnh khắc này. Cơn gió nhẹ làm lay động những tán cây, dòng sông đang gầm bên cạnh và đêm hè bao trùm lấy họ. Tất cả thật hoàn hảo. Cuộc sống của nàng cuối cùng

cũng thật ... tuyệt.

"Không phải là anh có ý kêu than", anh nói, "nhưng sao em biết anh sẽ ra đây mà tìm?"

"À, Melissa bảo em vậy. Chị ấy nói rằng anh hay ra đây vào những đêm sáng trời"

Bàn tay anh đặt trên cánh tay nàng chợt sững lại và Erica cảm nhận được sự thay đổi, tuy anh không nói gì. Im lặng lan tỏa giữa hai người và tuy anh vẫn còn ở bên cạnh nàng, Erica biết rằng anh đã lùi ra, "Christian?"

Anh lấy tay lên chùi mặt, thả nàng ra và ngồi dậy nhìn ra sông, "Melissa? Melissa biết em đi tìm anh?"

"Vâng, chị ấy biết là em đi tìm anh". Giờ nàng thấy lạnh. Dù cho đêm hè có ấm đến mấy, nàng cảm thấy như đá đang rơi vào da thịt nàng. Nàng kéo một đầu khăn lên phủ lên người và giờ tay ra chạm vào lưng anh.

Anh rụt lại.

"Tuyệt, quá tuyệt". Anh đứng dậy, vợ lấy cái quần và mặc vào. Rồi anh vợ lấy đồng quần áo của nàng từ dưới đất lên và ném cho nàng, "Em mặc quần áo vào đi"

Cảm giác đau đớn quặn lên trong lòng nàng, nàng nhìn anh, "Có chuyện gì vậy? Tại sao anh lại làm vậy?"

"Không thể tưởng tượng nổi". Anh lảm bảm một điều gì đó nữa mà nàng không nghe ra.

Erica cầm đồng quần áo anh vừa ném cho nàng. Nàng mặc áo lót, rồi tiếp đến cái phong. Khi nàng đứng lên để mặc quần lót và váy, nàng quay sang nhìn anh. Anh đang đi tìm áo và cuối cùng thấy nó lơ lửng trên cành cây, có lẽ anh đã ném nó lên đấy.

Anh cúi kính lồi nó xuống và Erica lại càng thấy bối rối hơn bất kỳ lúc nào, nàng thốt lên, "Có chuyện gì vậy?"

Anh mặc áo vào và đưa tay lên vuốt tóc. Liếc sang nhìn nàng, anh nói, "Anh đã nói với em rồi, anh không thể ở với em được. Anh làm việc cho khu nghỉ dưỡng Jarrod. Em là Jarrod. Mọi người mà biết chuyện này thì anh sẽ mất tất cả. Mà em đã làm gì chứ? Em nói với chị gái em"

Erica hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy như thể anh vừa tát nàng. Vì thế mà anh căng thẳng ư? Vì biết rằng nàng đã nói chuyện với Melissa? Anh thật sự lo sợ rằng có người sẽ biết họ đã ở bên nhau đến vậy? Công việc của anh quan trọng vậy sao?

Chưa chát, nàng đáp lại, "Thanh danh của anh vẫn còn nguyên vẹn, Christian. Melissa không biết em cần gặp anh để làm gì. Em không quảng cáo hay in tờ rơi cho tất cả Jarrod Ridge biết là em chuẩn bị quyến rũ người luôn đẩy em ra!"

"Khi à, Erica..."

"Anh cứ bình tĩnh", nàng nói với anh đầy tức giận, "Anh không muốn

mọi người biết anh vừa cùng em? Anh không cần phải lo, bởi vì em không định nói cho bất ai chuyện này"

Anh đối mặt với nàng và dù rằng anh đang nghiêng lại, anh vẫn nói, "Không phải là anh không muốn mọi người biết. Anh không thể để mọi người biết được"

"À", nàng gật đầu và cười lạnh nhạt, "Có gì khác nhau đâu. Nhưng đầu sao cũng cảm ơn anh đã nói cho em biết"

"Em vẫn chưa hiểu à?", anh đứng dạng chân, tay khoanh trước ngực như thể anh đang thủ thế. "Anh đã làm việc cật lực cả đời để được ở đây. Anh sẽ không đánh đổi đâu. Không để mất. Em không thể hiểu được bởi vì em luôn có những thứ này...." Anh vung tay lên như thể đang ôm lấy cả Jarrod Ridge, em là một người trong số họ. Anh không có điều đó. Anh phải tự xoay sở"

"Còn em thì không ư? ", nàng nhăn mặt một cách khinh bỉ. "Anh đã thấy văn phòng của em ở San Francisco rồi đấy. Hạng bét. Anh biết tại sao không? Bởi vì cha em chưa bao giờ muốn em tham gia vào việc kinh doanh của nhà Prentice. Vì thế những gì em có là những gì em phải làm việc. Tự làm. Và em đến đây cũng vậy"

"Erica"

"Không, anh đã nói xong phần của anh. Giờ đến lượt em. Em đã nói với anh em lớn lên như thế nào. Không bao giờ được công nhận. Không bao giờ được vào vòng trong. Chỉ đến đây em mới biết tìm được chỗ đứng của mình và ngay cả ở đây em cũng không được chào đón một cách nồng hậu"

Anh lắc đầu và thở dài, "Điều đó hoàn toàn khác. Dù cho các anh em nhà Jarrod có hài lòng với em hay không, em vẫn là một người trong số họ. Em thuộc về nơi này. Đúng như anh nói, em không hiểu ra vấn đề"

"Em không phải là một người trong số họ. Em có thể là một người trong số họ. Một ngày nào đó. Em hy vọng thế. Nhưng nếu điều đó xảy ra đó là bởi vì em để nó xảy ra", nàng nói, "Em không được cho không cái gì. Anh nghĩ rằng đến đây là đơn giản lắm à? Không hề. Em bỏ đi khỏi gia đình mà em từng biết. Em từ bỏ công việc của mình, nhà của mình, cuộc sống của mình để đi tìm một cuộc sống mới, tốt hơn"

"Anh sẽ không tranh luận với em về việc này", anh nói khẽ.

"Tất nhiên là không rồi", Erica lầm bầm, "Vì anh sẽ thua"

"Anh làm cái phải làm và em sẽ không bao giờ hiểu được"

"Ồ, em hiểu rồi", nàng khẽ nói, "Cuối cùng em cũng đã hiểu rồi. Anh là đồ hèn"

Anh tiến hai bước lại phía nàng và nắm chặt lấy hai cánh tay nàng. Bàn tay anh mạnh mẽ, những ngón tay bám chặt vào da thịt nàng khi anh nhắc nàng lên để mắt họ ngang hàng, "Anh không phải là một thằng hèn và em không biết mình đang nói gì".

"Có, em có biết", nàng nói. Erica không sợ anh. Kể cả khi mắt anh gần

như long lên sòng sọc vì tức giận, anh cũng không làm hại nàng. Anh không phải loại người đó. Anh là người khép kín, che đậy một cá tính mãnh liệt, nhưng cá tính ấy không có khuynh hướng bạo lực, "Em có thể nhìn thấy điều đó trong đôi mắt anh. Anh đang xa cách dần, xa cách với những gì xảy ra giữa hai chúng ta, lên kế hoạch tránh mặt em trong tương lai"

Anh thả nàng xuống, cúi kính, lẩm bầm gì đó trong họng. Rồi anh nói, "Khi có những người khác, không có chuyện gì thay đổi. Chúng ta sẽ chỉ không làm việc vừa rồi nữa".

"Ồ, hết chưa?"

Trời ơi. Cả người nàng ngậy ra và lạnh cóng. Phổi nàng, trái tim nàng, ngay cả máu trong huyết quản nàng cũng như đang đông lại.

Erica cầm đôi xăng đan lên và xỏ chân vào. Khi đã mặc xong quần áo, nàng hất mái tóc lên khỏi gương mặt và nhìn anh trừng trừng, "Sau tất cả những gì chúng ta đã trải qua, anh có thể đứng đó và nói với em rằng anh không muốn chúng ta đến với nhau? Rằng anh sẽ phủ nhận những gì chúng ta đang có và sẽ có".

Không, Christian nghĩ điên loạn, anh không muốn nói vậy. Không muốn nghĩ vậy. Với Erica, anh tìm được bình yên, cuộc sống với nàng sinh động hơn anh tưởng nhiều. Khi anh ôm nàng, nàng với anh là cả thế giới. Anh không thể tưởng tượng không bao giờ được có lại nàng. Không thể tưởng tượng cuộc sống của anh nếu thiếu nàng.

Những giờ vừa qua quý giá hơn bất kỳ điều gì anh từng biết. Từ giây phút nàng đến với anh, như thể họ vừa bước vào một giấc mơ chỉ có hai người. Anh đã quên đi những quy định cứng nhắc của mình. Anh đã quay lưng lại với con người mà anh đã dày công tạo nên trong mình và đánh mất bản thân trong nàng, trong sự kỳ diệu của nàng.

Nhưng điều kỳ diệu không có thật.

Và cuối cùng, giấc mơ cũng sẽ phải chấm dứt.

Anh muốn nàng đến điên cuồng. Nhưng nếu anh làm điều mình muốn, thì anh sẽ mất tất cả. Tất cả những gì tạo nên con người anh bây giờ. Làm sao anh có thể quay lưng lại với cuộc sống của mình được? Quay lưng lại với con người mình? Nếu làm vậy, liệu anh còn gì?

Anh sẽ trở thành cái gì?

"Anh sẽ làm thế, đúng không?", nàng nói khẽ, "Sau những gì đã xảy ra hôm nay, anh sẽ lại trở lại thành chú ong thợ ngoan ngoãn và quay lại với cái tổ của mình"

Anh thở dài. Anh còn nói gì được nữa? Anh thậm chí còn không thể giải thích được, "Erica...."

"Không, anh đừng bận tâm". Giọng nàng chùng xuống, gần như bị tiếng sông át đi. Nhưng không hiểu sao anh vẫn nghe rõ từng từ và cảm nhận được sức mạnh của chúng như thể chúng là những lưỡi dao đang cứa vào anh.

"Anh sẽ hối hận vì đã bỏ em", nàng nói.

Anh nhìn vào đôi mắt nàng và không đủ sức nói với nàng rằng anh đã hối hận ngay từ bây giờ. Đứng đây, thật gần và cũng thật xa nàng, anh có cảm giác như cuộc đời anh thế là hết. Nhưng anh không thể nói điều mà nàng muốn - cần - nghe.

"Anh sẽ hối hận, nhưng lúc đó sẽ quá muộn. Em thấy buồn cho anh, Christian. Bởi vì em đáng lẽ sẽ mãi yêu anh". Lắc đầu một cách buồn bã, nàng quay lưng và bỏ đi.

Christian nhìn nàng đi và thấy như trái tim anh ra đi cùng nàng.

Sáng hôm sau nàng đi mất. Trở về San Francisco bằng máy bay riêng. Theo lời Melissa, Erica chỉ về thăm gia đình, nhưng Christian không thể không nghĩ rằng có lẽ anh đã khiến nàng từ bỏ phần thừa kế của mình.

Hai ngày sau, anh như ngồi trên đồng lửa. Anh cảm thấy tội tệ. Anh không ngủ. Anh không thể chớp mắt mà nhìn thấy nàng, Công việc không còn là sự giải thoát như trước kia nữa. Anh không thể tập trung vào bất kỳ một việc gì bởi vì tâm trí cứ kéo anh về với Erica và ánh mắt nàng nhìn anh trước lúc nàng đi.

Lẽ ra anh không được để nàng đi.

"Có chuyện quái gì với anh thế?"

Christian lắc đầu nhìn Trevor. Họ đang ngồi trong phòng làm việc của Trevor và đang xem phân bố trí lễ hội và ngay lúc đó, Christian quyết định, "Không có gì. Chúng ta kết thúc cái này được không? Tôi có vài việc cần phải thu xếp"

"Không vấn đề gì. Để đây tôi làm nốt cho"

"Được". Lần đầu tiên trong nhiều năm trời, Christian không quan tâm đến Jarrod Ridge hay lễ hội âm thực. Anh không quan tâm đến hàng đoàn khách du lịch đang đổ về Aspen hay việc làm thế nào để Ridge tăng lợi nhuận. Anh đã quá mệt mỏi và chán ngấy việc phải sống vì những gì mà gia đình Jarrod muốn và cần.

Khi ấy, anh vẫn làm theo mệnh lệnh của Don Jarrod kể cả khi ông đã nằm dưới mồ. Cuộc đời của Christian đã chạm vào điểm bị một người chết kiểm soát.

Anh sẽ tiếp tục để điều này xảy ra? Anh có chịu để mất người con gái duy nhất đã làm anh cõi lòng?

Liệu anh có chịu từ bỏ tương lai để giữ lại quá khứ?

Giận dữ với bản thân và với cả cái tình huống oái oăm này, Christian quay đi, nhưng dừng lại khi Trevor lại cất giọng.

"Có chuyện gì vậy, anh bạn? Anh đang khủng bố toàn bộ nhân sự ở đây và cả tôi nữa trong mấy ngày vừa rồi"

Đúng vậy. Phải đấu tranh với bản thân không phải là chuyện dễ và người ngoài cuộc rất dễ bị va lậy. Nhưng Trevor không phải là kẻ thù và anh nên

nhớ điều ấy.

Christian quay lại nhìn bạn và nói, "Tôi có vài việc cần suy nghĩ, vậy thôi".

"Muốn trải lòng với tôi không?"

"Không hẳn", anh nói. Anh phải sắp xếp mọi việc lại cho bản thân trước khi có thể nói chuyện với bất kỳ một thành viên nào của gia đình Jarrod.

Trevor nhìn anh rồi gật đầu, "Được. Tôi nghĩ ai cũng có bí mật của riêng mình. Nhưng nếu anh có đôi ý thì tôi vẫn sẽ ở đây".

"Cảm ơn anh". Và anh cảm kích thật. Anh có bạn bè ở đây, Christian biết điều đó. Điều mà anh không có là Erica, "Gặp lại anh sau nhé!"

Blake bước vào phòng gần như cùng lúc và phải tránh vội sang bên để Christian không đâm sầm vào, "Có chuyện gì vậy?"

"Em không biết. Anh ấy không chịu nói. Chắc có chuyện gì đó làm anh ấy khó chịu". Trevor ngồi xuống bàn làm việc, lại chuẩn bị bắt tay vào việc.

"Anh biết có chuyện gì", Blake nói.

Giọng nói của anh làm Trevor phải ngẩng lên nhìn, "Sao vậy? Có chuyện gì à?"

"Anh không dám chắc. Nhưng anh vừa nhìn thấy Melissa và Shane McDermott. Trông hai người có vẻ thân mật. Em có nghe nói gì không?"

Trevor ngả người vào thành ghế, "Không. Nhưng nếu anh chàng hàng xóm thân thiện có ý quan tâm đến em gái nhỏ của chúng ta, em nghĩ ta nên để mắt tới"

"Anh cũng nghĩ vậy", Blake đồng ý.

* *

*

Ba ngày giam mình trong căn hộ ở San Francisco, Erica vẫn chưa biết phải làm gì so với lúc vừa về. Nàng khóc một cách ngớ ngẩn trong hàng tiếng đồng hồ cho đến lúc nỗi buồn trong nàng chuyển thành cơn hận. Xử lý một cơn tức giận thật dễ dàng hơn nhiều.

Erica đứng dậy và bước ra ban công ở ngoài phòng khách. Căn hộ của nàng nhìn ra Vịnh và cầu Cổng vàng, phần lớn thời gian mở cửa kính để đón cơn gió lạnh từ biển thổi vào.

Sau thời gian ở Colorado, với bầu trời thật rộng mở và không gian bao la xung quanh, nàng cảm thấy thật tù túng trong căn nhà nàng từng yêu thích.

Thật lạ. Nàng chỉ mới đi có ba tuần nhưng nàng không còn có cảm giác nơi này là nhà mình nữa. Nàng nhìn vào những bức tranh nhẹ nhàng bằng phấn trên tường và không hiểu mình có thể thấy ở chúng. Nàng không còn là người phụ nữ đã từng sống ở đây nữa. Nàng đã thay đổi. Đã lớn lên. Nàng đã tạo lại cuộc sống để nó phù hợp với con người mới của nàng.

Giờ Erica biết thế nào là tìm thấy nơi chốn của mình. Nàng đã phát hiện

ra thế nào là yêu và đánh mất một ai đó. Giờ nàng biết thế nào là một trái tim tan vỡ mà không biết phải làm gì.

Ở Colorado, nàng đã tìm thấy hơn cả một mái nhà.

Nàng tìm thấy bản thân. Và người phụ nữ hôm nay của nàng cần trả lời những câu hỏi mà nàng không còn sợ phải hỏi. Nàng đã chạy khỏi Christian; nàng đã chạy về với quá khứ của mình. Và nàng đã quay lại về với San Francisco. Để thắt nút lại một đầu cuộc sống mà nàng có thể trở về với nơi thuộc về nàng.

Nàng không phải về gặp cha ngay lập tức. Nhưng nàng sẽ gặp. Đơn giản nàng sẽ cần một vài ngày để tìm thấy sự thanh thản. Điều đó không có nghĩa là nàng đang chạy trốn. Và chắc chắn nàng cũng sẽ không trốn trong căn hộ thực tế đã không còn là của nàng.

Nàng sẽ trở về.

Ngay khi nàng biết những điều nàng cần biết.

Chương 10

Ngày hôm sau Erica bước vào phòng làm việc của cha nàng để đối mặt với ông, lần đầu tiên không phải với tư cách là con gái mà là một người đã trưởng thành cần được tôn trọng.

"Erica", Walter nói, đứng dậy và bước ra trước bàn làm việc, "Con không báo trước với cha là con sẽ đến".

"Không". Nàng nhìn những đường nét quen thuộc trên gương mặt ông và ngạc nhiên khi thấy ông già hơn trước. Và cũng không còn đáng sợ nữa. Có phải nàng đang tưởng tượng? Nàng tự hỏi. Hay tại vì nàng không còn nhìn ông với đôi mắt của một đứa trẻ nữa?

"Con ổn chứ?", ông đến bên nàng, ôm nàng một cái ôm vụng về, rồi lùi lại.

Cái ôm của ông thật nhanh, gần như không có, Erica cảm thấy mắt nàng ươn ướt và nàng cố nén những giọt nước mắt. Nàng hỏi, "Con muốn biết điều này, cha ạ, và con cần sự thật"

"Tất nhiên rồi"

"Cha có bao giờ yêu con không?"

"Con hỏi cái gì vậy?", mắt ông nheo lại và mày cau lại. "Ở Colorado họ nói với con vậy à? Nhà Jarrod đã nhét vào đầu con những điều ngớ ngẩn ấy và con nghe chúng nó à?"

Lắc đầu, Erica cảm thấy trái tim mình như rơi xuống, "Họ chẳng nói gì về cha cả cha ạ. Đây là điều con cần biết. Cha có bao giờ yêu con không?"

Miệng ông mím lại thành một đường thẳng dữ dằn như thể ông kiên

quyết không nói ra những gì nàng muốn nghe.

Bước qua ông, nàng đặt cái túi da màu be xuống cái ghế gần nhất, rồi quay lại nhìn ông, "Con mệt mỗi cha ạ. Và bị tổn thương. Và cả một chút đau khổ nữa. Cuối cùng con cũng tìm ra con là ai nhưng để kết thúc điều đó, con phải biết con đã từng là ai. Đã bao giờ con là con gái của cha chưa?"

Như thể cơ thể ông chợt mất đi sức sống, Walter Prentice như nhỏ đi trong mắt nàng. Vai ông chùng xuống, đầu ông cúi gục cho đến khi cằm ông chạm ngực. Ông mệt mỏi đưa cả hai tay lên lau mặt, rồi lại hạ tay xuống và nhìn nàng.

Nàng bước về phía ông, nỗi đau trên gương mặt ông làm nàng chạnh lòng. Erica chưa từng nhìn thấy ông như vậy. Chưa từng biết ông có thể có cảm giác. Nàng hít một hơi thở và nén lại.

"Con giống mẹ hơn con tưởng, Erica ạ. Con có sắc đẹp của mẹ, nhưng quan trọng hơn, con có trái tim của mẹ". Cúi người ra phía trước, ông nắm lấy tay nàng nhẹ nhàng, "Cha yêu con, con gái ạ. Lúc nào cha cũng yêu con. Con có là con đẻ của cha cũng không làm cha yêu con hơn được nữa"

Như thể gánh nặng đã thoát khỏi trái tim nàng, Erica lần đầu tiên thở một cách nhịp nhàng kể từ khi bước vào phòng, "Vậy tại sao? Tại sao cha luôn giữ khoảng cách với con? Tại sao cha không bao giờ cho con lại gần? Không bao giờ cho con làm việc ở đây. Con tưởng cha nghĩ rằng con không đủ tốt để tham gia vào việc kinh doanh của gia đình"

"Ôi trời, cha đã mắc nhiều sai lầm quá", ông lầm bầm, cái nắm tay của ông chặt hơn, "Nhưng cha thề là cha làm điều đó với ý tốt. Nhiều năm trời cha sợ rằng Don sẽ tìm cách lấy con đi mất, vì vậy cha cố xa lánh con. Sợ rằng nếu cha mất con, nỗi đau sẽ lớn quá và cha sẽ không chịu đựng nổi". Ông thở khó nhọc, "Rồi năm tháng trôi qua và cha ngăn không cho con làm việc ở đây để bảo vệ con trước Don Jarrod"

"Sao cơ? Thật vô lý!"

"Vớ cha thì không vô lý tí nào. Cha sợ rằng ông ta sẽ quay lại, con thấy chưa. Tìm cách cướp con đi như đã cướp mẹ. Cha còn không thể nghĩ đến điều đó"

"Trời ơi, bố....."

Ông bóp chặt tay nàng, "Con có biết rằng đó là lần đầu tiên con gọi ta như vậy không? Với con, ta luôn là "Cha", chứ không phải là "Bố"."

Erica thở dài và trút đi nỗi đau và sự khổ sở trong lòng nàng đã mang theo trong phần lớn cuộc đời. Có buồn đến mấy, nàng cũng vẫn cảm thấy an ủi khi biết rằng cả hai cha con không cố ý xa lánh nhau. Lỗi lầm là từ cả hai phía và đã diễn ra trong quá lâu.

Nghiêng vào vòng tay ấm áp của cha, nàng giơ tay lên quàng lấy cổ cha và để cho nước mắt tuôn trào. Ông vỗ nhẹ lên lưng nàng và thềm thì đỡ dành nàng, khẽ khàng đến mức nàng gần như không nghe thấy gì - nhưng trái tim

nàng nghe thấy và dần được hàn gắn.

"Con có hạnh phúc ở đây không?"

Erica ngồi đối diện với cha và mỉm cười. Đây là lần đầu tiên nàng có thể nhớ được là cha nàng quan tâm đến hạnh phúc của nàng. Nhưng hôm nay là ngày của những thứ đầu tiên. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, tự do hơn trong suốt bao năm qua. Nàng đã nhận được quá nhiều thứ chỉ nhờ việc bỏ đi, tự lo cho cuộc đời của mình. Nàng đã tìm được con người nàng. Nàng đã nối lại quan hệ với người cha yêu thương và nuôi nấng nàng. Và nàng đã tìm thấy - và đã đánh mất - Christian.

Nụ cười của nàng tắt ngấm, nhưng nàng cố nở một nụ cười khác, "Con có. Con biết điều đó thật lạ. Con nói thật là con gần như không thể tin được điều đó. Nhưng ở đó thật tuyệt bố ạ". Thật buồn cười là nàng giờ nói được từ đó thật dễ dàng khi biết rằng sự triu mến của nàng được đón nhận, "Con không chỉ nói về khu nghỉ dưỡng, nhưng bản thân cả Colorado. Nó thật to, rộng mở và đẹp đến mức gần như khó mà nhìn được lâu. Con hy vọng một ngày nào đó bố sẽ đến thăm con".

Rõ ràng là không cảm thấy thoải mái với ý nghĩ đó, ông im lặng một lúc lâu, mày ông cau lại và mắt ông nheo nheo, "Cha sẽ tới. Hồn ma của Don Jarrod không thể bắt ta không được gặp con gái ta. Cha sẽ không mạo hiểm để mất con lần nữa đâu"

Trái tim nàng lại mở rộng thêm nữa khi tình yêu tìm được đường vào, đuổi đi những năm tháng đau khổ và ân hận, "Bố sẽ không mất con đâu. Không mất được. Vì con yêu bố"

Ông vờ tay qua bàn và cầm lấy tay nàng bóp nhẹ, "Cha rất mừng khi nghe con nói vậy. Nhưng điều quan trọng nhất là con hạnh phúc"

"Con đã" Làm thế nào giải thích được với ông nàng đã làm rồi tung lên tất cả? Nàng không thể thú nhận với cha mình rằng nàng chạy theo một người đàn ông không hề thích nàng.

"Có chuyện gì vậy?"

Nàng gấp cái khăn mùi soa bằng vải thô và đặt lên bàn. Rồi ngồi lại vào ghế, nàng nói: "Con đã yêu"

"Và điều đó làm con đau khổ?"

"Không", nàng nói và bật cười, "nó làm con hạnh phúc hơn bao giờ hết".

"Nhưng" Walter khuyến khích nàng nói, im lặng chờ đợi.

Mỉm cười, nàng thừa nhận, "Bố vẫn giữ được sở trường biết hăm dọa người ta"

"Đây là một biệt tài đấy", ông nháy mắt, "Nào, giờ con nói cho cha biết anh chàng kia có bị lú không mà không nhìn ra một cô gái tuyệt vời như con"

"Anh ấy không lú lẫn chút nào cả", nàng nói, khuôn mặt của Christian hiện lên trong tâm trí nàng, "anh ấy chỉ chưa đủ thích con thôi"

"Tại sao vậy"

"Chuyện này rất phức tạp bố ạ. Con nghĩ anh ấy có thích con. Nhưng anh ấy không cho phép mình làm vậy". Nàng lại bắt đầu thấy cái kính và phải hít một hơi dài để bình tĩnh lại, "Vấn đề là, làm sao con có thể sống ở đó và ngày ngày nhìn thấy anh ta cùng với cảm giác thế này"

"Thế còn lựa chọn khác không?", ông hỏi nhanh, "Chạy trốn, đi mất, vờ như con không cảm thấy gì?"

"Con không biết", nàng nói khẽ.

"Cha thì biết", Walter nói, đứng dậy đi vòng qua cái bàn. Ông kéo nàng đứng dậy khỏi ghế và đặt nàng đứng trước mặt ông. Dùng mấy đầu ngón tay, ông nâng cằm nàng lên cho đến khi nàng nhìn thẳng vào mắt ông, "con là Prentice, Erica ạ. Và nhà Prentice chúng ta không chạy trốn. Chúng ta không chúi đầu xuống dưới cát khi mọi việc không như ý. Nếu con yêu anh chàng ngu dốt kia, con phải tìm cách làm cho nó thừa nhận rằng nó cũng yêu con"

Quàng tay qua cổ ông, nàng ôm ông thật chặt và thở dài khi Walter quàng tay ôm nàng.

"Con yêu bố, bố ạ", nàng thì thào và ông càng ôm nàng mạnh hơn như một câu trả lời.

"Bố cũng yêu con, con gái bé nhỏ ạ", ông thì thào, "Bố nghĩ chắc là con sẽ đi ngay chứ?"

Nàng lúi lại và mỉm cười, "Con nên đi thôi. Lễ hội ẩm thực khai mạc tuần sau và còn cả nghìn thứ cần phải lo liệu - còn chưa kể đến việc có một người đàn ông con cần gặp và nói chuyện"

"Bố có được biết tên anh ta không?"

"Ngay khi con xử lý xong anh ta, con sẽ đưa đến giới thiệu với bố", nàng hứa, rồi lại ôm ông thật chặt. Cầm túi xách lên, nàng chạy ra cửa nhưng đứng sững lại khi cha nàng gọi tên nàng.

"Vâng?"

Ông vẫy ngón tay về phía nàng, "Đừng quên con là ai, con gái bé bỏng. Con là Erica Prentice. Con gái ta. Và con có thể làm bất kỳ điều gì con muốn"

Nàng toét miệng, "Đúng vậy".

Christian không thể sống như thế này được nữa. Anh đã không gặp và nói chuyện với Erica mấy ngày rồi. Có thể nàng đã quyết định từ bỏ quyền thừa kế và quay trở về San Francisco. Ý nghĩ đó như một nhát dao đâm vào tâm trí và trái tim anh. Nếu nàng đã không quay lại thì sao? Nhớ nàng đã quyết định rằng sống ở Jarrod Ridge làm nàng quá đau đớn vì anh là một thằng ngốc?

Bụng anh nặng như chì, còn ngực anh trống rỗng. Anh đưa cả hai tay lên chà xát mặt và đứng dậy. Quay sang, anh nhìn ra khung cửa và không còn thấy khung cảnh đẹp. Thay vào đó, anh nhìn thấy Erica như lúc nàng ở đó

cùng anh đêm nọ bên dòng sông: không mặc quần áo, rộng mở, dang tay ôm anh vào nàng, vào trái tim nàng. Anh nhìn thấy sự âm áp trong đôi mắt nàng và nụ cười hé mở trên gương mặt nàng. Ruột gan anh quặn lại và miệng anh đắng ngắt. Anh yêu nàng.

Anh yêu Erica Prentice.

Và anh không chỉ để nàng đi mất, anh còn ngu đến mức phá vỡ cái đêm đáng ra là đêm đẹp nhất của cuộc đời mình. Giờ câu hỏi là liệu anh có để lỗi lầm ấy tồn tại? Hay anh sẽ làm bất kỳ điều gì để có thể sửa sai?

"Khi ả", anh nói to lên, rồi quay nhìn phòng làm việc của mình. Nơi anh đã làm việc cật lực để có được - và tất cả những gì anh nhìn thấy là sự trống rỗng. Trong tâm trí anh, tương lai của anh trải dài trước mắt và nó cũng trống rỗng.

Vô nghĩa.

Công việc trong mơ của anh có nghĩa lý gì khi người phụ nữ mà anh cần không có trong cuộc sống của anh?

Tức giận với bản thân vì đã mất quá nhiều thời gian để nhận ra điều gì là quan trọng nhất đối với mình, Christian nhảy khỏi chiếc ghế và đi ra khỏi phòng. Anh phải nói chuyện với cậu cả nhà Jarrod và anh biết đích xác anh sẽ phải tìm anh ấy ở đâu.

Hai mươi phút sau, anh tìm Blake Jarrod trong biển người đang có mặt tại nơi sẽ diễn ra lễ hội. Anh đang ra ngoài đó để chỉ đạo sắp đặt. Khi nhìn thấy Blake, Christian tiến thẳng về phía anh.

"Christian", Blake nhìn anh gật đầu chào, "Anh làm gì ở ngoài này? Từ bỏ luật để ra đây ném búa với bọn tôi à?"

"Không", anh nói, gần như không nhìn những người đang làm, "Blake, tôi có chuyện cần nói với anh".

"Được thôi", anh nói, đi ra chỗ ít người nhất trên bãi cỏ. Anh dừng lại và vòng tay trước ngực, "Có chuyện gì vậy, Christian?"

Cách duy nhất để giải quyết vụ này là tiến thẳng.

"Tôi xin từ chức luật sư gia đình kể từ ngày hôm nay", Christian nói và cảm thấy gánh nặng như được trút khỏi đôi vai. Trời, làm một người tự do thật sung sướng. Anh đã sống một cuộc sống bị ràng buộc và anh thậm chí còn không nhận ra điều đó cho đến tận bây giờ.

Anh đã luôn nghĩ rằng anh tự chèo lái cuộc sống. Tự chủ động với số phận của mình. Nhưng trên thực tế, Don Jarrod luôn luôn có mặt trong cuộc sống của anh, ngay cả khi ông đã ở dưới mồ. Nhưng điều đó đã chấm dứt. Và sẽ không bao giờ lặp lại.

"Cái gì?", bất ngờ, Blake loạng choạng, với lấy cánh tay của Christian và kéo anh ra xa hơn nữa để không ai có thể nghe thấy họ, "Anh không thể từ chức được. Anh điên à?"

"Tôi hết điên rồi", anh nói, nhe răng cười, "Và có chứ, tôi có thể từ chức

được chứ. Xem này".

"Bọn tôi không thể điều hành chỗ này mà không có anh được, Christian ạ!"

"Hôm nay tôi không quan tâm, Blake, xin lỗi, nhưng đúng là thế đấy"

"Sao cơ?", Blake vung tay lên trời và lại để chúng rơi bịch xuống, "Anh xin lỗi vì anh bỏ đi đúng lúc chúng tôi vừa trở về và phải xử lý với hàng đống rác thế này ư?"

"Các anh có nhau mà. Các anh sẽ ổn thôi. Đây là nhà của anh, Blake"

"Nó cũng là nhà của anh nữa mà".

Christian nhìn quanh, đưa mắt dõi qua khung cảnh quen thuộc, những người khách và đội ngũ nhân viên phục vụ chuyên nghiệp. Đúng vậy, đây là nhà của anh. Nhưng nó hoàn toàn vô nghĩa với anh khi không có Erica. Sau khi đã quyết định, anh quay sang Blake.

"Tôi sẽ viết một bức thư chính thức và để nó ở chỗ trợ lý của anh", anh nói, "Nếu anh muốn, tôi có thể tiến cử người mà tôi nghĩ sẽ làm được việc thay tôi"

"Tôi không cần anh tiến cử", Blake lẩm bẩm, cau mày, "Tôi muốn anh ở đây, làm công việc của anh. Như mọi khi".

"Tôi không làm được, Blake ạ", Christian nói. Anh không nghĩ về Blake. Anh nghĩ đến Erica. Anh phải nói với Erica anh yêu nàng và rằng anh sẵn sàng đánh đổi tất cả những gì anh có trong đời trừ nàng.

"Anh phải làm. Chúng tôi không thể mất anh được". Blake hít một hơi dài, nén xuống sự thất vọng và yêu cầu, "Anh đã luôn luôn hạnh phúc ở đây mà, Christian. Tại sao tự nhiên lại thế này?"

"Mọi chuyện giờ khác rồi"

"Từ khi nào?", mắt Blake nheo lại nhìn anh.

Anh không có ý định nói gì hết. Nhưng không khác được. Blake là một người bạn và anh trai của cô gái anh yêu. Tại sao anh lại phải giấu giếm tình cảm của mình? Anh hít một hơi và nói.

"Từ khi em gái của anh"

"Melissa?"

"Không", Christian cười to khi nhìn thấy sự bất ngờ trên gương mặt Blake. Rõ ràng anh đã giấu giếm cảm xúc của mình rất tốt, "Erica".

"Thật sao?" Blake lắc đầu, "Ha, tôi chẳng biết tí gì cả"

"Chẳng ai biết cả", Christian nói với anh, "Vấn đề là ở chỗ đó. Tôi không dám nói cho ai biết những gì tôi có với cô ấy vì trách nhiệm của tôi ở đây".

"Tại sao?, Blake trông hoàn toàn bối rối, "Tại sao anh lại phải làm vậy?"

Christian thờ dãi, "Anh cũng biết như tôi, bố anh nghĩ sao về việc mà ông ấy gọi là 'kết thân' ".

"Ôi trời...."

Christian tiếp tục, "Tôi có quan hệ với em gái của anh và tôi sẽ mất vị trí

của mình ở đây cùng với tất cả số cổ phiếu tôi có trong công ty. Hội đồng quản trị sẽ giải quyết việc này trong kỳ họp lần sau"

"Và vậy là anh sẽ đi khỏi tất cả những gì anh đã biết từ trước tới nay".

"Thà thế còn hơn là mất nàng. Đúng vậy. Ngay lập tức"

Blake gật đầu và toét miệng cười nhìn anh, "Tôi hiểu rồi. Anh nghĩ gì về chúng tôi vậy, nhà Jarrod sẽ không để anh từ chức"

"Anh không ngăn tôi lại được đâu"

"Không, nhưng tôi có thể thuê lại anh ngay khi anh vừa từ chức", Blake nói với anh, "Và đến lúc đó, sẽ không có hạn chế nào cả, Christian ạ"

"Anh nói gì cơ?"

"Tôi nói điều mà tất cả mọi người đều biết. Don Jarrod là một người cứng nhắc. Tôi không phải là bố tôi. Và những người khác cũng không". Blake cười lớn, "Trời ạ, Christian, Melissa sẽ giết chúng tôi mất nếu chúng tôi để anh đi chỉ vì một việc như thế này".

Christian lắc đầu như thể anh không thể hiểu được tại sao cuộc nói chuyện lại đi theo chiều hướng này. Anh đã chuẩn bị tinh thần sẽ mất tất cả chỉ để có Erica. Giờ dường như anh sẽ có tất cả. Nếu anh có thể thuyết phục cô gái anh yêu rằng anh xứng đáng với cô ấy.

Đập mạnh vào vai anh, Blake nói, "Chúng ta sẽ viết một hợp đồng mới giữa anh và Khu nghỉ dưỡng Jarrod khi nào anh sẵn sàng"

"Tôi không biết phải nói gì"

"Tôi nghĩ đó là việc đầu tiên", Blake cười, "Vậy là anh và Erica hả?" Mặt anh lại nghiêm túc. "Tôi có vấn đề với em gái mới của tôi, nhưng thế nào thì nó vẫn là em gái tôi. Vì thế tôi phải cảnh báo trước với anh - nếu anh không có ý định cưới nó - thì anh sẽ mất việc. Không ai trong số chúng tôi định đứng nhìn nó bị tổn thương đâu".

"Tôi không muốn làm tổn thương cô ấy. Tôi muốn cưới cô ấy. Tất cả những gì tôi phải làm là thuyết phục cô ấy đồng ý"

"Chúc may mắn, anh bạn". Blake giơ tay ra, "Và xin chào đón anh vào với gia đình"

Christian bắt tay bạn và ước ao cuộc nói chuyện của anh với Erica cũng sẽ trôi chảy như vậy.

Cho đến khi chiếc phản lực của nhà Jarrod hạ cánh xuống đường băng nhỏ ở Aspen, Erica có một sứ mệnh. Nàng tập trung. Kiên quyết. Nàng đã chuẩn bị tường tận kế hoạch đối mặt với Christian và nóng lòng muốn thực hiện.

Nhưng kế hoạch được chuẩn bị chu đáo ấy của nàng tan biến khi nàng bước xuống máy bay và nhìn thấy chiếc xe đang đợi mình. Người tài xế, một người đàn ông đứng tuổi với mái tóc muối tiêu mỉm cười đưa nàng một phong bì.

Tò mò, Erica mở nó ra trong lúc người lái xe xếp đồ đạc của nàng vào

cốp xe. Tờ giấy trong đó ngắn gọn và có nét chữ viết tay của Melissa. Hãy vào xe và đừng hỏi.

Nàng cảm thấy hơi bực mình vì như vậy là nàng sẽ phải hoãn buổi đôi mắt quan trọng nhất trong đời nàng. Nhưng ngay lập tức, sự thất vọng của nàng tan biến khi nàng tự nhủ rằng cuộc nói chuyện với con người ương ngạnh ngu xuẩn có thể đợi thêm một lát. Nếu Melissa gặp rắc rối đến vậy, chị ấy chắc chắn phải rất cần Erica.

"Được thôi", nàng nói, mỉm cười với người lái xe, "cháu nghĩ chúng ta đi thôi"

"Vâng, thưa cô". Ông mở cửa xe, chờ nàng ngồi xuống rồi ra ngồi sau tay lái. Chỉ sau vài phút, họ đã trên đường đến khu nghỉ dưỡng và Erica tự hỏi không biết Melissa có chuyện gì. Nàng gọi cho chị gái để báo rằng nàng đang trên đường về nhà vì vậy nếu có chuyện gì liệu Melissa có thể nói luôn cho nàng biết.

Về nhà.

Từ đó đã in sâu trong trái tim nàng và nàng phải mỉm cười. Thật lạ, chỉ sau ba tuần ở Jarrod Ridge, nàng đã có cảm giác nơi này là nhà. Nàng không phải là con người cũ khi lần trước đến đây. Giờ nàng chính thức không còn là cô gái của đô thị nữa. Nàng đã chính thức thôi việc. Ồ, nàng sẽ vẫn phải quay lại San Francisco để sắp xếp bán căn hộ và chuyển đồ đạc về miền Tây này. Nhưng nàng sẽ lại nhanh chóng quay lại Jarrod Ridge càng sớm càng tốt.

Giờ đây nàng thuộc về nơi này.

Nàng nhìn ra quang cảnh màu xanh nâu mờ mờ bên ngoài khi chiếc xe đi qua, tâm trí nàng hỗn loạn, những hình ảnh của Christian liên tiếp hiện lên. Nàng không biết cuộc nói chuyện giữa hai người sẽ diễn biến như thế nào và tự nhủ rằng dù cho chuyện gì xảy ra nàng ít nhất cũng hài lòng vì đã nói với anh những cảm giác của mình. Nếu anh vẫn còn muốn rời xa nàng - tốt thôi, nàng sẽ biến cuộc đời anh thành địa ngục cho tới khi anh thay đổi ý định.

Thật nhanh chóng, chiếc xe đi qua cổng trước của khu nghỉ dưỡng. Nhưng thay vì tiến về phía khách sạn, bác tài xế lại lái quặt về hướng con đường trước đây là đường dành cho nhân viên. Nàng nhìn lại đằng sau về phía khách sạn đang lùi lại phía xa và rồi bị lấp bởi đám bụi khói tung lên từ bánh sau của xe.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?", nàng hỏi, mặc dù đã đọc tờ giấy của Melissa.

"Chỉ còn một hai phút gì đó thôi, thưa cô", người đàn ông nói.

Cây cối rậm rạp hơn dọc hai bên đường đi như những người lính đứng diễu hành. Nàng không nhận ra khu vực này và nhận ra rằng vẫn còn nhiều nơi của khu nghỉ dưỡng nàng còn có thể khám phá. Nhưng ngay lúc này nàng không có ý định làm việc đó.

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trên con đường mòn. Người lái xe giúp nàng ra khỏi xe, chỉ vào hàng cây bên trái và nói, "Cô cứ đi dọc theo lối này".

Trước khi nàng kịp hỏi, bác tài đã chui lại vào trong xe và biến mất trên đường, "Quá tuyệt. Có chuyện gì thế này?"

Nàng đi về phía bên trái và nghiêng tai lắng nghe, đó là tiếng gầm quen thuộc của dòng sông. Trái tim nàng bắt đầu đập thình thịch và bụng nàng quặn lên. Nàng vẫn tiếp tục đi, cho đến lúc qua một khúc rẽ và nhìn thấy cái khăn trải dưới những tán cây. Hơi thở nàng nghẹn lại khi nàng nhận ra người lái xe đã đưa nàng đến chỗ của Christian bên dòng sông. Vì họ đi lối sau nên cho đến giờ nàng mới nhận ra.

Trên tấm khăn là một cái xô bạc đựng đá trong có chứa một vật gì đó như là chai rượu vang, một cái giỏ picnic, nắp giỏ hé mở để lộ ra chiếc bánh mì dài.

Erica hít một và khi Christian bước ra từ sau một gốc cây, nàng cảm nhận được niềm hy vọng và sự bối rối xen lẫn trong nàng. Khi đã bình tĩnh lại, nàng hỏi, "Có chuyện gì thế, Christian?"

"Anh phải nói chuyện với em và nghĩ rằng đây là nơi thích hợp nhất. Chỗ của chúng ta".

Chỗ của chúng ta. Không phải của anh ấy. Của chúng ta. Tia hy vọng lại lần nữa lóe lên sáng hơn. Nhưng kể cả như vậy nàng vẫn tự hỏi không biết có phải anh đưa nàng đến đây để nói với nàng rằng anh chưa từng yêu nàng. Có thể anh đã chọn chỗ đặc biệt này để làm nhẹ lời nói vĩnh biệt. Vì vậy trước khi anh bắt đầu, nàng nói: "Em cũng có vài điều muốn nói với anh"

Anh tiến đến chỗ nàng, bước ra từ chỗ tranh tối tranh sáng ra nơi tràn ngập nắng vàng, "Em nghe anh trước đã, Erica".

"Không". Nàng lùi lại tránh vòng tay anh, bởi vì nàng biết nếu anh chạm vào nàng, nàng sẽ không thể nói được lời nào nữa. Nàng sẽ quên hết và chỉ còn lại cảm giác có bàn tay anh trên da thịt nàng, "Để em nói. Em đã chuẩn bị suốt trên đường về đây và em phải nói ra".

"Được, vậy em nói đi"

Gật đầu, nàng chỉ vào giỏ picnic anh đặt trong bóng râm, "Đầu tiên, để em nói rằng nếu anh đưa em đến đây để nói lời chia tay thì anh hãy quên điều đó đi"

"Chia tay?", Christian với tay ea phía nàng, nhưng nàng lùi lại và lại một lần nữa làm anh thất vọng tràn trề, "Anh không"

"Bởi vì em sẽ không đi đâu hết cả", nàng nói, ngược lên nhìn anh, "Em sẽ ở ngay đây, mỗi ngày. Anh sẽ phải gặp em, làm việc với em, nói chuyện với em, hàng ngày. Và ngày nào em cũng sẽ nhắc cho anh thấy chúng ta ở gần nhau tuyệt thế nào, về những gì chúng ta có thể có cùng nhau nếu anh biết quyết định đúng đắn. Và em sẽ tiếp tục nhắc cho anh thấy cho đến khi em thuyết phục được anh rằng chúng ta nên ở bên nhau kể cả nếu em sẽ phải

mắt hai mươi năm nữa"

Nước mắt ằng ằng trong mắt nàng và chỉ điều đó thôi cũng đủ làm trái tim và tâm hồn Christian tan nát, "Đừng Erica, em đừng khóc"

"Em không khóc", nàng cãi, "Em đang tranh luận, và tranh luận làm em xúc động".

"Anh thấy rồi", anh nói, mỉm cười bởi vì nàng vẫn còn yêu anh. Vẫn muốn anh. Anh đã không làm hỏng tất cả, "Nào, giờ em có nghe anh nói không?"

Nàng xịt mũi, liếc nhìn giỏ picnic, rồi quay lại phía anh, "Có".

"Được, bởi vì em sẽ không phải mất tới hai mươi năm để nhắc cho anh thấy. Thậm chí là không phải mất hai mươi phút".

"Không ư?"

Anh đến bên nàng, xóa tan khoảng cách giữa anh với nàng chỉ bằng ba bước dài. Anh nhìn xuống đôi mắt mang màu rượu whisky của nàng và thấy tất cả những gì anh muốn. Làm sao anh có thể nghĩ dù chỉ một phút rằng anh có thể không cần nàng? Rằng anh sẽ có thể sống thiếu nàng?

Không đời nào.

"Anh đã đến gặp Blake khi em đi vắng và xin thôi việc ở đây".

"Gì cơ?", nàng đẩy anh ra, "Anh không làm thế được! Em không để anh từ bỏ tất cả những gì anh có chỉ vì Don Jarrod là một ông chủ cô hủ. Và Blake không thể để điều đó xảy ra, em sẽ...."

Christian bật cười khi nàng chuyển từ sự tức giận sang đầy dũng khí chỉ trong một tích tắc. Trời ạ, được sống với nàng sẽ thật tuyệt, "Em không phải làm gì cả. Blake không cho anh từ chức. Anh ấy nói rằng anh ấy sẽ thuê lại anh và bỏ tất cả những điều khoản bố anh ấy đòi hỏi".

"Thế là anh không đi?"

"Không"

Nàng nhìn anh lo lắng, "Và anh sẽ không từ chối em nữa chứ?"

"Không". Anh kéo nàng vào vòng tay và ôm nàng thật chặt cho đến khi anh cảm thấy nàng cũng đáp lại cái ôm của anh. Nàng vòng tay qua eo anh khi nàng ở trong vòng tay anh. Rồi thế giới như ngừng quay và Christian biết mọi thứ lại trở về trật tự, "Anh sẽ không bao giờ để em đi nữa. Anh yêu em, Erica. Yêu từ khi anh mới nhìn thấy em. Khi em đi...."

Anh kéo nàng ra và nhìn vào mắt nàng, rồi giơ một tay lên ôm lấy má nàng, đưa những ngón tay vuốt tóc nàng, yêu cái cảm giác mềm mại, mượt mà dưới tay anh, "Khi em đi, em đã mang cả trái tim anh đi theo. Và anh biết rằng như vậy là những gì anh có, những gì anh làm, không còn giá trị gì trong cuộc đời anh nữa".

Nàng thở dài, một nụ cười nhẹ nhàng, tuyệt đẹp nở trên môi nàng khi nàng nhìn lên anh, "Christian, em rất yêu anh".

"Ồn chúa", anh lẩm bẩm.

Nàng bật cười, "Em đã tưởng rằng em phải tranh luận hàng tiếng đồng hồ để thuyết phục anh rằng anh yêu em"

"Không cần phải tranh luận", anh nói. Rồi anh cho tay vào túi, lấy ra một cái hộp nhung màu đỏ thẫm và mở ra, đưa cho nàng.

Ánh nắng nhảy nhót trên viên kim cương khổng lồ và ánh lên trong mắt nàng khi nàng nhìn anh. Anh rút chiếc nhẫn ra khỏi hộp và đeo nó vào tay nàng. Nàng nhìn anh đắm đuối, một nụ cười kinh ngạc nở trên gương mặt xinh đẹp của nàng.

"Cuối cùng anh cũng đã phát hiện ra"

"Sao cơ?", nàng hỏi, nhìn xuống lời hứa tuyệt đẹp đang ánh lên trên tay nàng.

"Rằng tất cả những gì anh cần là em. Anh có em, là anh có tất cả. Không có em, anh chẳng có gì".

"Ôi Christian....." Nước mắt nàng rơi lăn tăn nhưng nụ cười của nàng sáng chói như viên kim cương trên ngón tay nàng.

"Lấy anh nhé, Erica. Hãy làm vợ anh"

"Vâng!", nàng hét lên một từ duy nhất, rồi cười sung sướng, "Vâng, em sẽ lấy anh và em thề sẽ yêu anh mãi mãi"

Anh hôn nàng thật sâu, thật nhanh, rồi ngẩng lên nhìn nàng. Erica vòng tay ôm lấy cổ anh và giữ thật chặt khi anh bế bổng nàng lên và quay một vòng. Thế giới lướt qua trong một màn mờ ảo của màu sắc và tiếng động, nhưng giữa trọng tâm của nó, họ ở bên nhau.

Như lẽ đương nhiên phải vậy.

Hết